

МОРИС ЛЬОБЛАН
813
ДВОЙНИЯТ ЖИВОТ НА
АРСЕН ЛЮПЕН

Част 4 от „Арсен Люпен“

Превод от френски: Здравка Найденова, 1992

chitanka.info

ИЗБИВАНЕТО

I

Г-н Кеселбах се спря внезапно на прага на салона, хвана ръката на своя секретар и прошепна разтревожено:

— Шампан, пак е влизано тук.

— Хайде, хайде, господине — възрази секретарят-лично Вие току-що отворихте вратата на вестибюла, а докато обядвахме в ресторанта ключът, беше в джоба Ви.

— Шампан, пак е влизано тук — повтори Кеселбах.

Той посочи пътническата чанта върху камината.

— Ето, има доказателство. Чантата беше затворена. А сега не е.

Шампан възрази:

— Сигурен ли сте, че сте я затворили, господине? Впрочем в тази чанта има само евтини дреболии, тоалетни принадлежности...

— Да, защото благоразумно извадих портфейла си, преди да излезем... иначе... Да, пак Ви повтарям, Шампан, тук е влизано, докато обядвахме.

На стената имаше телефонен апарат. Той вдигна слушалката.

— Ало... Обаждат се за сметка на г-н Кеселбах... апартамент 415... Точно така... госпожице, свържете ме с префектурата на полицията, ако обичате... Службата за сигурност... Вие знаете номера, нали? Добре, мерси... Чакам на телефона.

Минута по-късно той продължи:

— Ало? Ало? Бих искал да кажа няколко думи на г-н Льонорман, началника на Службата за сигурност. Обажда се господин Кеселбах... Ало? Ами да, господин началникът на Сигурността знае за какво става дума. С негово разрешение се обаждам... Ах, няма го... С кого имам честта да говоря? С г-н Гурел, полицейски инспектор... Но струва ми се, че Вие господин Гурел присъствахте на разговора ми с г-н Льонорман... И тъй, господине, същото нещо се повтори и днес. Влизано е в апартамента, който заемам. И ако дойдете още сега, може би ще успеете да откриете по следите... След час-два? Отлично. Попитайте само за апартамент 415. Още веднъж благодаря!

Минавайки през Париж, Рудолф Кеселбах — „кралят на диаманта“ или както още го наричаха „господарят на носа“, мултимиллионерът Рудолф Кеселбах (богатството му се оценяваше на сто милиона) вече цяла седмица заемаше апартамент 415 на четвъртия етаж на хотел „Палас“, състоящ се от три стаи. Двете по-големи от тях — салонът и спалнята бяха отдясно и гледаха към булеварда, а третата — отляво, използвана от секретаря Шампан, беше с изглед към улица „Жюде“. Непосредствено след нея бяха запазени още пет за госпожа Кеселбах, която трябваше да пристигне от Монте Карло, където се намираше в момента, още преди първия знак на мъжа си да се присъедини към него.

Рудолф Кеселбах закрачи загрижено напред-назад. Той беше висок мъж, със свежо все още младо лице, комуто мечтателните светлосини очи зад златните очила придаваха кротък и стеснителен вид, който контрастираше с енергичното квадратно чело и изпъкналите скули.

Той отиде до прозореца — беше затворен. Впрочем, как са могли да се промъкнат оттам? Отделният балкон, който опасваше апартамента, свършваше вдясно, а отляво той беше отделен от каменния прорез на балконите откъм улица „Жюде“.

Той мина в спалнята си — между нея и съседните стаи нямаше никаква връзка. Отиде в стаята на своя секретар — вратата, която водеше към петте стаи, запазени за госпожа Кеселбах, беше заключена, а резето — спуснато.

— Нищо не разбирам, Шампан, вече много пъти установявам тук неща... странни неща, нали? Вчера беше пипан бастунът ми... Онзи ден — книгата ми... и все пак нима е възможно?

— Невъзможно е, господине — отговори Шампан, чието невъзмутимо лице на почтен човек не издаваше никакво безпокойство. — Вие предполагате, това е всичко... нямате никакво доказателство... само впечатления... А освен това в този апартамент може да се проникне само през вестибюла. А Вие поръчахте специален ключ в деня на пристигането и само Вашият прислужник Едуард има дубликат. Имате ли му доверие?

— По дяволите... Та той е на служба при мен вече десет години... Но Едуард обядва по същото време, когато обядваме ние, а

това е грешка. Занапред той ще трябва да слиза едва след като се върнем.

Шампан повдигна леко рамене. Несъмнено „Господарят на носа“ ставаше малко странен с необяснимите си страхове. На какъв риск може да е изложен човек в хотел, още повече когато не носи със себе си или близо до себе си нищо ценно, никаква голяма парична сума?

Чуха, че се отваря вратата на вестибюла. Беше Едуард.

Г-н Кеселбах го повика.

— В ливрея ли сте, Едуард? А, добре! Днес не очаквам посещение. Е, Едуард... а не, ще имам посещение, ще дойде господин Гурел. Дотогава стойте във вестибюла и наблюдавайте вратата. Ние имаме сериозна работа с г-н Шампан.

Сериозната работа продължи няколко минути, през които г-н Кеселбах прегледа пощата, хвърли поглед на три-четири писма и посочи как да им се отговори. Но изведнъж Шампан, който чакаше с вдигнато перо, забеляза, че г-н Кеселбах не мисли за пощата, а за нещо друго.

Той държеше в ръка черна топлийка, огъната като кукичка за въдица, и я разглеждаше внимателно.

— Шампан — каза той — вижте какво намерих на масата. Очевидно тази изкривена топлийка означава нещо. Ето едно доказателство, едно веществено доказателство. И вече не можете да претендирате, че не е влизано в този салон. Защото в крайна сметка тази топлийка не е дошла тук самичка.

— Разбира се, че не е — отговори секретарят, — а благодарение на мен.

— Как?

— Да, тази топлийка прикрепваше моята вратовръзка към яката ми. Свалих я снощи, докато Вие четяхте, и съм я изкривил машинално.

Г-н Кеселбах, дълбоко засегнат, стана, направи няколко крачки и спря:

— Няма съмнение, че се смеете, Шампан... и сте прав... Не споря, аз съм малко... ексцентричен след последното ми пътуване до Носа. Защото... да... Вие не знаете, че в живота ми има нещо ново... един чудесен проект... нещо огромно... което все още виждам само в мъглата на бъдещето, но което все пак се очертава... и което ще бъде колосално... Ах, Шампан, не можете да си представите! Парите не ме

интересуват, аз имам... имам много... Но това е нещо повече, това е могъщество, сила, власт. Ако действителността съответства на моите предчувствия, аз ще бъда не само „Господарят на носа“, а господар и на други кралства... Рудолф Кеселбах, синът на медникаря от Аусбур, ще върви наравно с много хора, които досега го гледаха отвисоко... Той дори ще ги изпревари, бъдете сигурен... и ако...

Той млъкна, погледна Шампан сякаш съжаляваше, че е казал повече отколкото трябва и все пак, увлечен от своя устрем, завърши:

— Сега разбирате, Шампан, защо се безпокоя. В главата си нося идея, която струва скъпо... и може би някой подозира... и ме следи... убеден съм в това...

Звънецът звънна.

— Телефонът — каза Шампан.

— Дали случайно — прошепна Кеселбах — не е...

Той взе слушалката.

„Ало... Кой се обажда? Полковникът ли... А, да, аз съм... Нещо ново. Отлично... В такъв случай чакам Ви?... Ще дойдете с Вашите хора ли? Отлично... Ало! Не, няма да ни безпокоите... ще дам необходимите разпореждания... Толкова ли е сериозно... Повтарям Ви, че заповедта ще бъде категорична... секретарят и прислужникът ще пазят вратата и никой няма да влезе. Знаете пътя, нали? Следователно не губете нито минута.“

Той окачи слушалката и каза незабавно:

— Шампан, ще дойдат двама господата... Да, двама мъже... Едуард ще ги въведе...

— Но... г-н Гурел... комисарят...

— Той ще дойде по-късно... след един час... А освен това те могат все пак да се срещнат. Следователно, кажете на Едуард да отиде още сега на рецепцията и да предупреди. Няма ме за никого... освен за двамата господата — полковника и неговия приятел и за господин Гурел. Да запишат имената им.

Шампан изпълни заповедта. Когато се върна, той завари г-н Кеселбах с плик в ръка или по-скоро малка чантичка от черен марокен несъмнено празна, ако се съди по вида ѝ. Той сякаш се колебаеше и не знаеше какво да прави с нея, дали да я сложи в джоба си или да я остави на друго място.

Накрая се приближи до камината и хвърли кожения плик в пътната си чанта.

— Да свършим с пощата, Шампан. Имаме десет минути. Ах, писмо от г-жа Кеселбах. Защо не сте ми казали за него, Шампан? Нима не сте познали почерка ѝ?

Той не скриваше вълнението, което изпитваше при докосването и съзерцаването на листа хартия, който жена му беше държала в ръцете си и на който бе поверила малко от интимните си мисли. Той вдъхна парфюма на плика и като го разпечати, зачете бавно, полугласно и на откъси, които Шампан разбираше:

— Малко уморена... не излизам от стаята... отегчавам се... кога ще мога да дойда при Вас? Вашата телеграма ще е добре дошла...

— Изпратихте ли телеграмата сутринта, Шампан? В такъв случай госпожа Кеселбах ще бъде тук утре, сряда.

Той изглеждаше много радостен, сякаш товарът на неговите дела олекна изведнъж и го освободи от всички тревоги. Потри ръце и пое дълбоко въздух като силен мъж, уверен, че ще успее, като щастлив човек, който имаше щастие и сили да се защитава.

— Звъни се, Шампан, звънна се във вестибюла. Идете да видите.

Но Едуард влезе и каза:

— Двама господа търсят господина. Това са лицата...

— Знам. Във вестибюла ли са?

— Да, господине.

— Затворете отново вратата на вестибюла и не я отваряйте повече... Освен на г-н Гурел, комисаря от Сигурността. Вие, Шампан, доведете тези господа и им кажете, че първо искам да поговоря с полковника, само с полковника.

Едуард и Шампан излязоха, затваряйки след себе си вратата на салона. Рудолф Кеселбах се отправи към прозореца и опря чело на стъклото.

Вън, точно под него, коли и автомобили се нижеха по паралелните платна, обградени от двойната линия на сградите. Медните и лакирани части проблясваха на светлото пролетно слънце. По дърветата се развиваше плаха зеленина, а пъпките на кестените започваха да разтварят своите малки никнещи листенца.

— По дяволите, какво прави Шампан? — промърмори Кеселбах.
— От колко време преговаря!

Взе цигара от масата, запали я и смукна няколко пъти. Слаб вик се изтръгна от устата му. До него, прав, стоеше напълно непознат човек.

Той отстъпи малко.

— Кой сте Вие?

Човекът — прилично облечен мъж, може да се каже дори елегантен, с черна коса и мустаци, с твърд поглед, подхвърли насмешливо:

— Кой съм аз ли? Ами полковникът...

— Не, не, човекът, когото наричам така, който ми пише и се подписва така... по споразумение... не сте Вие.

— Да, да... другият беше само... Но вижте, скъпи господине, всичко това няма никакво значение. Важното е аз да бъда аз... И Ви се кълна, че съм.

— Всъщност как се казвате, господине?

— Полковникът... до нова заповед.

Нарастващ страх завладяваше г-н Кеселбах. Кой беше този мъж? Какво искаше от него?

Той извика:

— Шампан!

— Какво странно хрумване да викате! Не Ви ли стига моята компания?

— Шампан! — повтори г-н Кеселбах. — Шампан! Едуард!

— Шампан! Едуард! — каза на свой ред непознатият. — Какво правите, приятели мои? Викат Ви.

— Господине, моля Ви, заповядвам Ви да ми позволите да мина.

— Но, скъпи господине, пречи ли Ви някой?

Той се отдръпна учтиво. Г-н Кеселбах пристъпи към вратата, отвори я и внезапно отскочи назад. Пред вратата стоеше друг човек с пистолет в ръка.

Кеселбах заекна:

— Едуард... Шамп...

Той не довърши. Беше забелязал в един ъгъл на вестибюла секретаря и прислужника си проснати един до друг завързани и със запушени уста.

Г-н Кеселбах, макар и неспокоен и впечатлителен, по природа беше храбър и предчувствието за опасността, вместо да го съкруши,

му върна цялата сила и енергия.

Бавно, престорено ужасен, потресен, той отстъпи към камината и се облегна на стената. Пръстите му потърсиха електрическия звънец. Той го намери и натисна дълго бутона.

— А после? — каза непознатият.

Без да отговори г-н Кеселбах продължи да натиска.

— А после? Нима се надявате, че ще дойдат, че целият хотел се е разтревожил, защото натискате този бутон... О, бедни ми господине, обърнете се и ще видите, че жицата е прекъсната.

Г-н Кеселбах се обърна живо, сякаш искаше да си даде сметка, но с бързо движение грабна пътната чанта, бръкна в нея, сграби револвера, насочи го към мъжа и стреля.

— По дяволите — каза той — с въздух и мълчание ли зареждате Вашето оръжие?

Спусъкът щракна втори път, после трети път. Не последва никакъв гърмеж.

— Още три пъти, кралю на Носа. Ще съм доволен едва когато получа шест куршума в кожата си. Как? Вие се отказвате? Жалко... а уж стреляхте.

Той сграбчи един стол за облегалката, завъртя го, обкрачи го и като посочи фотьойл на господин Кеселбах, каза:

— Направете си труда да седнете, скъпи господине, и се чувствайте като у дома си. Една цигара? Аз не искам. Предпочитам пурите.

На масата имаше кутия с пури. Той си избра една светла и добре оформена „Упман“, запали я, и навеждайки се напред, каза:

— Благодаря. Тази пура е чудесна. А сега искате ли да поговорим?

Рудолф Кеселбах слушаше вцепенен. Кой беше този странен човек? Но като виждаше колко е умерен и красноречив, започна постепенно да се успокоява и да мисли, че всичко може би ще завърши без насилие и бруталност. Той извади от джоба портфейла си, разтвори го, показа внушителна пачка банкноти и попита:

— Колко?

Другият го погледна слисано и сякаш му беше трудно да разбере. Но след миг се провикна:

— Марко!

Човекът с револвера влезе.

— Марко, господинът има любезността да ти предложи тези няколко парцала за твоята любима. Приеми, Марко.

Все така с насочен пистолет в дясната ръка Марко протегна лявата, взе банкнотите и се оттегли.

— След като уредихме този въпрос, както пожелахте — поде непознатият, — да пристъпим към целта на моето посещение. Ще бъда кратък и точен. Искam две неща. Първо, един малък плик от черен марокен, който обикновено носите със себе си. После абаносовата касетка, която довчера беше в пътната чанта. Да действaме по ред. Къде е марокененият плик?

— Изгорих го.

Непознатият смръщи вежди. Може би му се мярна доброто старо време, когато имаше средства, способни да накарат да проговорят тези, които отказваха.

— Така да бъде. Ще видим това. А абаносовата касетка?

— Изгорих я!

— Ах! — изсумтя той. — Вие ми се подигравате, храбри ми човече.

Той му изви ръката неумолимо.

— Вчера, Вие Рудолф Кеселбах, влязохте в банка „Креди Лионе“ на булевард „Италиен“, като криехте един пакет под пардесюто си. Наехте каса... Да уточним: каса номер 16 на 9-и ред. После подписахте и платихте, слязохте в подземието, а на връщане вече не носехте пакета. Точен ли съм?

— Напълно.

— Следователно касетката и пликът са в „Креди Лионе“.

— Не са.

— Дайте ми ключа от Вашата каса.

— Няма да го дам.

— Марко! Хайде Марко. Четворен възел!

Марко дотича веднага. Преди да успее да заеме отбранителна позиция, Рудолф Кеселбах беше стегнат от комплект въжета, които нараняваха плътта му, щом понечеше да мръдне. Ръцете му бяха завързани зад гърба, гърдите — за фотьойла, а краката — увити в ленти като крака на мумия.

— Пребъркай го, Марко!

Марко го пребърка. Две минути по-късно той предаваше на своя шеф малък, плосък никелиран ключ, върху който личаха цифрите 16 и 9.

— Отлично. Няма ли го марокеновият плик?

— Не шефе.

— Той е в касата. Господин Кеселбах, бляговолете да ми кажете тайния шифър.

— Не.

— Отказвате ли?

— Да.

— Марко?

— Шефе?

— Опри дулото на твоя револвер в слепоочието на господина.

— Готово.

— Сложи пръста си на спусъка.

— Ето.

— Е добре, стари ми Кеселбах, реши ли се да проговориш?

— Не.

— Имаш десет секунди, нито една повече. Марко?

— Шефе?

— След десет секунди ще пръснеш мозъка на господина.

— Разбрано.

— Кеселбах броя: едно, две, три, четири, пет, шест... Рудолф Кеселбах направи знак.

— Искаш да говориш ли?

— Да.

— Крайно време беше. И тъй шифъра... думичката на ключалката?

— „Долор“.

— „Долор“... Болка... Г-жа Кеселбах не се ли казва Долорес? Скъпи, хайде... Марко, ти ще постъпиш както се уговорихме... И да няма грешки, нали? Повтарям... Ще отидеш в службата на Жером, ти знаеш къде, ще му предадеш ключа и ще му кажеш шифъра: „Долор“. Ще отидете заедно в „Креди Лионе“. Жером ще влезе сам, ще подпише регистъра за самоличност, ще слезе в мазето и ще вземе всичко, което е в касата. Разбра ли?

— Да, шефе. Но ако случайно касата не се отвори, ако думата „Долор“...

— Мълчи, Марко! На излизане от „Креди Лионе“ ще оставиш Жером и ще си отидеш у Вас. Ще ми телефонираш за резултата от операцията. Ако случайно думата „Долор“ не отвори касата, ние ще имаме, моят приятел Кеселбах и аз, малък върховен разговор. Кеселбах, сигурен ли си че не си сбъркал?

— Не съм.

— В такъв случай ти разчитааш, че няма смисъл да се прави обиск. Ще видим. Бягай, Марко.

— А Вие, шефе?

— Аз оставам. О, не се страхувай от нищо. Никога опасността за мен не е била толкова малка. Кеселбах, заповедта е категорична, нали?

— Да.

— По дяволите, казваш ми го доста припряно. Нима се мъчиш да печелиш време? Значи ще ме хванат в клопка, като идиот, така ли?

Той помисли, погледна пленника си и заключи:

— Не... не е възможно... няма да ни безпокоят...

Не беше довършил думите си и звънецът във вестибюла зазвъня. Той веднага запуши с ръка устата на Рудолф Кеселбах.

— А, стара лисицо, ти си чакал някой.

В очите на пленника проблесна надежда.

Чуваше се как се опитва да говори въпреки ръката, която му запушваше устата.

Мъжът потръпна от гняв.

— Млъкни... иначе ще те удуша. Дръж, Марко, запуши му устата. Бързо... Добре.

Отново се звънна. Той извика, преструвайки се, че е Рудолф Кеселбах и че Едуард е още там:

— Едуард, хайде отворете!

После тихо отиде във вестибюла и прошепна, сочейки секретаря и прислужника:

— Марко, помогни ми да ги избутам в спалнята... там... така че да не се виждат.

Той отнесе секретаря, Марко пренесе прислужника.

— Добре, сега се върни в салона.

Той го последва, а после се върна за втори път във вестибюла и произнесе високо с изненада:

— Но Вашият прислужник го няма, господин Кеселбах... не, не се безпокойте... довършете си писмото... Аз сам ще отида.

И той отвори спокойно входната врата.

— Г-н Кеселбах? — попитаха отвън.

Той стоеше пред нещо като колос с широко весело лице, с живи очи, който пристъпваше от крак на крак и мачкаше в ръка периферията на шапката си и отговори:

— Да, тук е. За кого да съобщя?

— Г-н Кеселбах се обади по телефона... той ме очаква...

— Ах, Вие ли сте... ще съобщя... бихте ли почакали един момент...

Г-н Кеселбах ще говори с Вас.

Той има дързостта да остави посетителя на прага на вестибюла, на място, откъдето можеше да се види през отворената врата част от салона. И бавно, без дори да се обръща, се върна при своя съучастник до г-н Кеселбах и му каза:

— Спукана ни е работата. Това е Гурел, от Сигурността...

Другият извади камата си, но той го хвана за ръката:

— Без глупости. Хрумна ми нещо. Но за бога, разбери ме добре, Марко, и сега говори ти... Говори сякаш си Кеселбах... Чуваш ли, Марко, ти си Кеселбах.

Произнесе тези думи толкова хладнокръвно и властно, та Марко разбра без повече разяснения, че трябва да играе ролята на Кеселбах и каза така, че да го чуят:

— Извинете ме, скъпи. Кажете на г-н Гурел, че съжалявам, но съм претрупан с работа... Ще го приема утре в девет, да утре точно в девет.

— Добре — прошушна другият, не мърдай!

И се върна във вестибюла. Гурел чакаше. Той му каза:

— Г-н Кеселбах се извинява. Той завършва една важна работа. Възможно ли Ви е да дойдете утре сутринта в девет часа?

Последва мълчание. Гурел изглеждаше изненадан и смътно обезпокоен. Дълбоко в джоба ръката му се сви. Само един двусмислен жест и щеше да нанесе удара.

Накрая Гурел каза:

— Така да бъде... До утре в девет часа... но все пак... Е, добре, да, в девет ще бъда тук...

И като си сложи шапката, той се отдалечи по коридора на хотела. Марко избухна в смях в салона.

— Много гот, шефе. Ах, как го изпързяхте!

— Побързай, Марко, трябва да го проследиш. Ако излезе от хотела, остави го, намери Жером, както се разбрахме... и се обади по телефона...

Марко бързо излезе.

Тогава човекът грабна гарафата от камината, сипа си пълна чаша вода, която изпи на един дъх, намокри мустаците си, намокри челото си, покрито с пот, после седна до пленника си и му каза с преторена любезност:

— Налага се все пак, господин Кеселбах, да имам честта да Ви се представя.

И като извади от джоба си визитна картичка, произнесе:

— Арсен Люпен, джентълмен-обирач.

II

Името на прочутия авантюрист сякаш направи най-добро впечатление на г-н Кеселбах. Люпен не пропусна да забележи това и се провикна:

— Ах, ах, скъпи господине, Вие си отдъхнахте! Арсен Люпен е деликатен обирач, кръвта го отвращава, той никога не е извършвал друго престъпление освен присвояване на чуждо имущество... незначително провинение, нали! И Вие си казвате, че няма да си обременява съзнанието с ненужно убийство. Съгласен съм... Но дали Вашето премахване е ненужно? Там е въпросът. В този момент Ви се кълна, че не се шегувам. Хайде, приятелю!

Той доближи стола си до фотьойла, извади кърпата от устата на своя пленник и каза:

— Господин Кеселбах, в деня на твоето пристигане в Париж ти влезе във връзка с така наречения Барбарьо, директор на агенция за поверителни сведения, и тъй като действаше без знанието на твоя секретар Шампан, при общуването с теб с писма или по телефона г-н Барбарьо се наричаше „Полковникът“. Бързам да ти кажа, че Барбарьо е най-честният човек на земята. Но имах късмет, че негов служител е един от най-добрите ми приятели. Така узнах мотива ти да се обърнеш към Барбарьо и стигнах до мисълта да се заема с теб и да ти направя, благодарение на подправени ключове, няколко домашни посещения... по време на които, уви, не намерих това, което търсех!

Той понижи глас и забил поглед в очите на своя пленник, за да отгатне какво мисли, произнесе:

— Господин Кеселбах, ти си възложил на Барбарьо да открие в низините на Париж един мъж, който носи или е носил името Пиер Лъодюк, чието описание накратко е следното: ръст — метър и седемдесет, рус, с мустаци. Особени белези: вследствие на нараняване връхчето на кутрето на лявата му ръка е отрязано. Освен това има почти заличен белег на дясната буза. Изглежда, ти придаваш на намирането на този човек огромно значение, сякаш това може да ти донесе значителни изгоди. Кой е този мъж?

— Не знам.

Отговорът беше категоричен, абсолютен. Знаеше ли или не знаеше? Все едно. Главното беше, че беше решил да не говори.

— Така да бъде, каза неговият противник, но ти имаш за него подробни сведения от онези, които съобщи на Барбарьо, нали?

— Нито едно.

— Лъжеш, господин Кеселбах. Два пъти пред Барбарьо ти си поглеждал в книжата, намиращи се в марокенения плик.

— Действително.

— Какво стана с плика?

— Изгорих го.

Люпен потръпна от гняв. Очевидно отново мина през главата му мисълта за мъченията и удобствата, които предлагаха те.

— Изгоря ли? Ами касетата... признай си... признай си, че е в „Креди Лионе“.

— Да.

— И какво съдържа?

— Двестате най-хубави диаманта от моята частна колекция.

Това твърдение, изглежда, се хареса на авантюриста.

— Ах, ах, двестате най-хубави диаманта! Ами че това е цяло богатство... Да, това те разсмява... За теб е дреболия. А твоята тайна струва повече... За теб да, а за мен?...

Той взе една пура, запали клечка кибрит, която остави да загасне машинално, и остана известно време замислен, неподвижен.

Минутите минаваха. Той започна да се смее.

— Ти много се надяваш експедицията да се провали и да не отворят касата. Възможно е, приятелю. Но тогава ще трябва да ми платиш за безпокойството. Не съм дошъл тук, за да видя каква физиономия правиш на фотьойла... Диамантите, тъй като има диаманти... Ако не, марокенения плик... Дилемата е поставена...

Той си погледна часовника.

— Половин час... По дяволите!... Съдбата иска да я молят... Не се шегувай, господин Кеселбах. Честна дума, няма да си отида с празни ръце... Най-сетне!

Звънеше телефонът. Люпен живо грабна слушалката и като промени тембъра на гласа си, имитирайки грубите интонации на своя пленник:

— Да, аз съм, Рудолф Кеселбах... А, добре, госпожице, свържете ме... Ти ли си, Марко... Отлично... Добре ли мина... На хаирлия... Без засечка... Поздравявам те, момче... Е и какво прибрахме? Абаносовата касетка... Нищо друго? Никакъв документ... Виж ти, виж ти. А в касетката... Хубави ли са диамантите... Отлично... отлично... Минутка, Марко, да помисля... всичко това, виждаш ли... ако ти кажа моето мнение... Виж какво, не мърдай... стой на телефона...

Той се обърна:

— Господин Кеселбах, държиш ли на твоите диаманти?

— Да.

— Ще ги купиш ли от мен?

— Може би.

— За колко ги даваш? 500 000?

— Да... 500 000.

— Само че въпросът е... Как ще стане размяната? С чек? Не, ти ще ме изиграеш... или пък аз ще те изиграя... Слушай, вдругиден сутринта мини през „Креди Лионе“, вземи 500 хиляди и иди на разходка в Булонския лес, близо до „Отрьой“... аз ще нося диамантите... в чанта, така е по-удобно... касетката много личи.

— Не... не... и касетката... искам всичко...

— Ах! — каза Люпен, избухвайки в смях... — ти се хвана на въдицата... Диамантите, пука ти за тях... те се заменят... Но касетката, ти държиш на нея като на кожата си... Добре, ще я имаш своята касетка... Арсен го казва... ще я имаш утре сутринта с колетна пратка. И заговори по телефона:

— Марко, държиш ли под око кутията... Какво особено има в нея? Абанос, инкрустиран със слонова кост... да, познато ми е... китайски стил предградие Сен-Антоан... Няма марка? А, малък кръгъл етикет, ограден със синьо и с номер... да, търговски знак... нищо важно. А дъното на кутията дебело ли е... По дяволите. Няма ли двойно дъно, тогава... Кажи. Марко, разгледай инкрустациите от слонова кост върху основата... или чакай, не, капака.

Той заликува от радост.

— Капакът, точно така, Марко! — Кеселбах примигна... — Наблизо сме... А, стари ми Кеселбах, не виждаше ли, че те наблюдавах скришом. Много си непохватен!

И обръщайки се към Марко:

— Е добре, докъде стигна? Огледало във вътрешността на капака ли? Хлъзга ли се... Има ли каналче? Не... добре, счупи го... Ами, да, казвам ти да го счупиш... Това огледало няма защо да е там... То е прибавено.

Той губеше търпение.

— Но, глупако, не се бъркай в това, което не те засяга... Подчинявай се...

Изглежда чу шума, който вдигаше Марко от другата страна на жицата при чупенето на огледалото, защото се провикна триумфално:

— Какво ти казвах, господин Кеселбах, че ловът ще е добър... Ало? Свърши ли? Е... Писмо? Победа! Всички диаманти на Носа и тайната на чичкото!

Той свали и втората слушалка, притисна грижливо двете към ушите си и поде:

— Чети, Марко, чети бавно... първо плика... Добре... Сега повтори.

И сам повтори:

— Копие на писмото в марокенената чантичка. А после? Скъсай плика, Марко. Позволявате ли, господин Кеселбах? Не е много коректно, но... Хайде, Марко. Господин Кеселбах ти позволява. Готово ли е? Добре, чети.

Той изслуша, а после извика:

— По дяволите! Не е ослепително. Хайде, ще резюмирам. Обикновен лист, сгънат на четири, чиито гънки изглеждат съвсем нови... Добре. Отгоре, отдясно на този лист следните думи: метър и седемдесет и пет, отрязано ляво кутре, и т.н. Да това е описанието на г-н Пиер Льодюк. С почерка на Кеселбах, нали?... Добре... А по средата на листа следната дума с големи печатни букви:

АПООН

— Марко, миличък, остави на мира листчето, не пипай нито касетката, нито диамантите. След десет минути ще свърша с моя човек. След двадесет минути съм при теб... А, чакай, изпрати ли ми колата? Отлично. Доскоро виждане!

Той постави слушалката на мястото ѝ, отиде във вестибюла, после в спалнята, провери дали секретарят и прислужникът не са разхлабили въжетата си и че, от друга страна, не ги грози опасност да

се задушат от кърпите, натикани в устата, им и се върна при своя пленник.

Имаше решителен и неумолим вид.

— Престани да се смееш, Кеселбах. Ако не говориш, толкова ползе за теб. Реши ли?

— За какво?

— Без глупости. Кажы каквото знаеш.

— Нищо не знам.

— Лъжеш. Какво значи думата Апоон?

— Ако знаех, нямаше да я напиша.

— Така да бъде, но за кого, за какво се отнася? Откъде си я преписал? Откъде имаш това?

Г-н Кеселбах не отговори.

Люпен поде, по-нервно и по-рязко:

— Слушай, Кеселбах, ще ти направя едно предложение. Колкото и богат и важен господин да си, между мен и теб няма голяма разлика. Синът на медникаря от Аугсбург и Арсен Люпен, принцът на обирачите, могат да се споразумеят без срам нито за единия, нито за другия. Аз крада от апартаменти, ти крадеш от Борсата. А то е едно и също. Да, Кеселбах, хайде да се сдружим за тази работа. Имам нужда от теб, защото не я познавам. Ти имаш нужда от мен, защото съвсем сам няма да се оправиш. Барбарьо е глупав. Аз съм Люпен. Става ли?

Тишина. Люпен настоя с разтреперан глас:

— Отговори, Кеселбах, става ли? Ако става, ще ти го намеря за четиридесет и осем часа твоя Пиер Лъодюк, нали за него става въпрос. Това ли е работата? Хайде, отговори де! Какво е това лице? Защо го търсиш? Какво знаеш за него? Искам да знам.

Той се успокои изведнъж. Сложи ръка на рамото на немеца и каза сухо:

— Само една дума. Да... или не?

— Не.

Той извади от горното джобче на Кеселбах чудесен златен хронометър и го постави на коленете на пленника.

Разкопча жилетката на Кеселбах, отвори ризата, оголи гърдите му и грабвайки стоманения стилет с позлатена дръжка, който се намираше близо до масата, го опря до гърдите на мястото, където биенето на сърцето повдигаше голата плът.

— Питам за последен път.

— Не.

— Господин Кеселбах, часът е три без осем. Ако след осем минути не отговорите, Вие сте мъртъв.

III

На другия ден сутринта, точно в определения час, комисарят Гурел се яви в хотел „Палас“. Без да спира, пренебрегвайки асансьора, той се изкачи по стълбите. На четвъртия етаж зави надясно, продължи по коридора и звънна на вратата на апартамент 415.

Не се чу никакъв шум и повтори. След няколко безплодни опита се запъти към канцеларията на етаж. Там имаше един метр д'отел.

— Г-н Кеселбах, ако обичате? Вече десет пъти звъня.

— Г-н Кеселбах не е спал тук. Не сме го виждали от вчера следобед.

— А секретарят и прислужникът му?

— И тях не сме виждали.

— В такъв случай и те не са спали в хотела?

— Изглежда.

— Изглежда. Но Вие би трябвало да сте сигурен.

— Защо? Г-н Кеселбах не е на хотел тук, той е у дома си, в своя частен апартамент. Ние не го обслужваме, обслужва го неговият прислужник, и не знаем какво става при него.

— Действително... действително...

Гурел изглеждаше доста объркан. Той беше дошъл с категорични заповеди, с точна мисия, в рамките на която неговият ум можеше да действа. Извън тези рамки той не знаеше добре как да постъпва.

— Ако шефът беше тук... — прошепна той, — ако шефът беше тук...

После си показа картата и изреди титлите си и попита за всеки случай.

— Значи не сте ги виждали да се връщат?

— Не.

— Но ги видяхте да излизат?

— Не съм.

— В такъв случай откъде знаете, че са излизали?

— От един господин, който дойде вчера следобед в 415.

— Един господин с кестеняви мустаци?

— Да. Срегнах го, когато си отиваше към 3 часа. Той ми каза: „Липата от 415 току-що излязоха. Г-н Кеселбах ще спи тази нощ във Версай, в хотел «Резервоар», където можете да му изпратите пощата“.

— А кой беше този господин? В качеството си на какъв говореше?

— Не знам.

Гурел беше разтревожен. Всичко това му изглеждаше доста странно.

— Имате ли ключ?

— Не. Г-н Кеселбах беше поръчал специални ключове.

— Хайде да видим.

Гурел позвъни отново бясно. Нищо. Той се готвеше да си тръгва, когато внезапно се наведе и бързо прилепи ухо до дупката на бравата.

— Чуйте... като че ли... ами да... това е ясно... жалби... стенания... и блъсна силно с юмрук по вратата.

— Но господине, Вие нямате право...

— Нямам право ли?

Той блъскаше с все сила, но скоро се отказа, защото беше напразно.

— Бързо, бързо, ключар.

Едно от момчетата от хотела се отдалечи тичешком. Гурел крачеше отчаяно наляво, шумно, чудейки се какво да прави. Прислужниците от другите етажи се струпаха на групи. Заприиждаха хората от канцеларията и ръководството. Гурел се провикна:

— А защо не влезем през съседните стаи? Те са свързани с апартамента, нали?

— Да, но резетата на свързващите врати винаги са спуснати и от двете страни.

— Тогава ще се обадя в Сигурността — каза Гурел, за когото очевидно нямаше никакво спасение без неговия шеф.

— А и в участъка — подсказа някой.

— Да, ако обичате — отговори той с тон на господин, който малко се интересува от тази формалност.

Когато се върна от телефона, ключарят довършваше изпробването на ключовете. Последният превъртя и отключи бравата. Гурел влезе бързо.

Той веднага се спусна към мястото, откъдето идваха жалбите, и се сблъска с двете тела на секретаря Шампан и на прислужника Едуард. Единият от тях — Шампан, с цената на търпението беше успял да разхлаби малко кърпата в устата си и надаваше глухи грухтения. Другият като че ли спеше.

Освободиха ги. Гурел се тревожеше.

— А г-н Кеселбах?

Той отиде в салона. Г-н Кеселбах седеше завързан за облегалката на фотьойла, близо до масата. Главата му беше клюмнала върху гърдите.

— Припаднал е — каза Гурел, като се приближи до него. Сигурно е правил усилия, които са го изтощили.

Той преряза бързо въжетата, които обвиваха раменете. Изведнъж тялото политна напред. Гурел го хвана с ръце и нададе ужасен вик:

— Но той е мъртъв! Пипнете... ръцете му са ледени, погледнете очите!

Някой се осмели да каже:

— Кръвоизлив в мозъка, без съмнение... или скъсване на кръвоносен съд.

— Действително, няма и следа от рана... това е естествена смърт.

Положиха трупа на канапето и го съблякоха. Но изведнъж върху бялата риза се появиха червени петна и щом я дръпнаха, забелязаха, че на мястото на сърцето гърдите бяха пробити от малък разрез, откъдето се стичаше тънка струйка кръв.

А на ризата беше закачена с топлийка визитна картичка.

Гурел се наведе. Това беше картичката на Арсен Люпен, цялата в кръв.

Тогава Гурел се изправи властно и рязко произнесе:

— Престъпление!... Арсен Люпен... Излезте... Излезте всички... Никой да не остане в салона и в спалнята... Пренесете и се погрижете за господата в другата стая... Излезте всички... и нищо да не се пипа... Шефът ще дойде!

IV

Арсен Люпен.

Гурел повтаряше съдбовните думи потресен. Те отекваха в самия него като погребален звън. Арсен Люпен! Бандитът-крал! Върховният авантюрист! Хайде де, нима е възможно?

— Не, не — шепнеше той. — Това е невъзможно, защото е мъртъв! Само че... действително ли беше мъртъв?

Арсен Люпен.

Прав до трупа, той стоеше оглупял, зашеметен, като превърташе картичката с известен страх, сякаш беше получил предизвикателство от призрак. Арсен Люпен! Какво да прави? Да действа ли? Да поведе ли битката със собствени сили?... Не, не... по-добре да не действа... Неизбежно ще допусне грешка, ако приеме предизвикателството на такъв противник. А освен това нали шефът щеше да дойде.

Шефът ще дойде! Цялата психология на Гурел се свеждаше до тази малка фраза. Ловък и настойчив, смел и опитен, силен като Херкулес, той беше от хората, които тръгват напред само когато ги ръководят, и вършат добра работа само когато получат заповед.

Колко много намаля инициативността откакто г-н Льонорман зае мястото на г-н Дюбоа в Службата за сигурност! Г-н Льонорман беше истински началник: С него всички бяха уверени, че вървят по правия път! Толкова сигурни, че дори Гурел спираше веднага щом не получеше указание от шефа.

Но шефът щеше да дойде! По часовника си Гурел изчисли точния час на пристигането му. Дано само не го изпревари полицейският комисар. Дано определеният вече следовател или съдебен лекар не дойдат и направят неуместни констатации, преди шефът да има време да запечати в паметта си основното по случая!

— Е, Гурел, за какво мечтаеш?

— Шефе!

Г-н Льонорман беше още млад мъж, ако се съдеше по израза на лицето и по очите, просвяткащи зад очилата. Но беше почти старец, ако се забележеше прегърбената му фигура, сухата и като восък жълта

кожа, сивеещата му брада и коса и цялата му прекършена, колеблива и болнава външност.

Животът му беше протекъл мъчително в колониите като правителствен комисар на най-опасните постове. Там беше хванал треска и натрупал неукротима енергия въпреки физическата си отпадналост. Беше си създал навика да живее сам, да говори малко и да действа мълчаливо. Бе станал донякъде мизантроп, но на около 55 години, след прочутата афера с тримата испанци от Бискра дойде и голямата заслужена известност. Несправедливостта бе изкупена с един замах. Назначиха го в Бордо, после заместник началник в Париж, после, след смъртта на г-н Дюбоа — началник на Сигурността. И на всеки пост той прояви толкова любопитна изобретателност в методите, такива сили, толкова нови и оригинални качества, освен това напоследък постигна толкова точни резултати при потушаването на четири-пет скандала, които бяха запалили общественото мнение, така че го познаваха най-известните полицаи. Гурел не се поколеба. Любимец на шефа заради невинността и пасивното подчинение, той поставяше г-н Льонорман над всички. Шефът беше негов идол и непогрешим бог. Този ден г-н Льонорман изглеждаше особено уморен. Той седна бавно, разтвори пешовете на своя редингот, стар редингот, известен със старомодната си кройка и маслинен цвят, свали си шала, прочутия кафяв шал и прошепна:

— Говори.

Гурел разказа всичко, което беше видял и научил, разказа кратко, според навика, който му беше създал шефът.

Но когато показва визитната картичка на Люпен, г-н Льонорман потръпна.

— Люпен! — извика той.

— Да, Люпен! Ето че отново изплува това животно.

— Толкова по-добре! Толкова по-добре! — каза г-н Льонорман след миг размишление.

— Точно така, по-добре — отговори Гурел, който обичаше да коментира оскъдните думи на висшестоящия, когото упрекваша само в липса на красноречие-толкова по-добре, защото най-сетне ще си премерите силите с достоен за Вас противник... А Люпен ще си намери майстора... С Люпен е свършено... Люпен...

— Търси! — каза г-н Льонорман, като го прекъсна.

Човек би казал, че заповядва на кучето си. Затова като добро живо и интелигентно куче, което тършува, Гурел затърси пред очите на своя господар. С върха на бастуна си г-н Лъонорман сочеше най-грижливо ту ъгъл, ту фотьойл, както се сочи храст или група дървета.

— Нищо — заключи комисарят.

— Нищо за теб — изгруктя г-н Лъонорман.

— Именно това исках да кажа... Аз знам, че за Вас има неща, които говорят като хора, като истински свидетели. Въпреки това ние сме пред истинско престъпление, за което се знае добре, че е извършено от г-н Люпен.

— Първото — отбеляза г-н Лъонорман.

Първото, действително... Но това беше неизбежно. Този живот води рано или късно до престъпление, дължащо се на стечение на обстоятелства. Г-н Кеселбах сигурно се е защитавал...

Не, защото е бил завързан...

— Да — призна разочарован Гурел — и това е най-странното... Защо да се убива противник, който вече не съществува?... Но няма значение, ако го бях пипнал за яката вчера, когато стояхме един срещу друг, на прага на вестибюла...

Г-н Лъонорман беше излязъл на балкона. После посети спалнята на г-н Кеселбах, отдясно, провери затварянето на вратата и прозорците.

— Прозорците на тези две стаи бяха затворени, когато влязох — заяви Гурел.

— Затворени или бутнати?

— Никой не ги е пипал. Впрочем, те са затворени, шефе...

Шум от гласове ги върна в салона. Там завариха съдебният лекар да преглежда трупа и следователят г-н Формери, който казваше:

— Арсен Люпен! Най-сетне, щастлив съм, че благоприятният случай ме изправя срещу този бандит! Веселякът ще види къде спят раците... А този път става въпрос за убиец!... Сега ще си премерим силите, маестро Люпен!

Г-н Формери не беше забравил странното приключение с диадемата на принцеса дьо Ламбал и възхитителния начин, по който Люпен го беше изиграл преди няколко години. Случаят стана известен в анализите на двореца. Още се смееха, а г-н Формери съвсем справедливо му имаше зъб и желаше бляскав реванш.

— Престъплението е очевидно — произнесе той дълбоко убеден, — лесно ще открием подбудите. Хайде, всичко върви добре... Г-н Льонорман, здравейте... очарован съм.

Г-н Формери съвсем не беше очарован. Напротив, присъствието на г-н Льонорман съвсем не му се нравеше, а началникът на Сигурността изобщо не прикриваше презрението си към него. Все пак се изправи и каза тържествено.

— Е, докторе, Вие смятате, че смъртта е настъпила преди около 12 часа или може би повече?... Така предполагам аз... напълно съм съгласен... А какво е оръдието на престъплението?

— Нож с много фино острие, господин следовател-отговори лекарят... Вижте, дори са избърсали острието с носната кърпа на мъртвия...

— Действително... действително... следата личи... А сега ще разпитам секретаря и прислужника на г-н Кеселбах. Не се съмнявам, че техният разпит ще хвърли известна светлина.

Шампан, когото бяха пренесли заедно с Едуард в собствената му стая, вляво от салона, вече се беше съвзел от преживяното. Той подробно изложи събитията от предишния ден, без тревогите на г-н Кеселбах, очакваното посещение на така наречения полковник и накрая разказа за нападението, на което бяха станали жертва.

— Ах, ах — провикна се г-н Формери — има съучастник, а чухте ли името му... Марко, казвате... Това е много важно. Когато пипнем съучастника, работата ще напредне...

— Да, но не сме го пипнали — осмели се да каже г-н Льонорман.

— Ще видим... всяко нещо с времето си. И тъй, г-н Шампан, този Марко излезе непосредствено след позвъняването на г-н Гурел, нали така?

— Да, чухме го да излиза.

— А после нищо повече ли не чухте?

— Чувахме... От време на време, но смътно... Вратата беше затворена.

— И какви шумове?

— Крясъци. Човекът...

— Наричайте го с името му — Арсен Люпен...

— Арсен Люпен, изглежда, се обади по телефона.

— Отлично! Ще разпитаме лицето от хотела, което осъществява телефонните връзки с града. А по-късно чухте, че излезе и той нали?

— Той се увери дали сме добре завързани и четвърт час по-късно излезе, като затвори след себе си вратата на вестибюла.

Да, веднага след извършване на престъплението. Отлично... Отлично. Всичко се подрежда... А после?...

— После не чухме повече нищо... Нощта мина... умората ме приспа. Едуард също... и едва сутринта...

— Да... знам... Хайде, не върви лошо... всичко се подрежда... и забелязвайки етапите на своето разследване с тона, с който би отбелязал също толкова победи над непознатия, той прошепна замислено:

— Съучастникът... телефонът... часът на престъплението... доловените шумове... Добре... Много добре... остава да определим подбудите за престъплението. При тип като Люпен те са ясни. Господин Льонорман, забелязахте ли някаква дори съвсем мъничка следа от взлом?

— Никаква.

— Значи е обрана самата жертва. Намерен ли е портфейлът на г-н Кеселбах?

— Оставих го в джоба на жакета — каза Гурел.

Всички минаха в салона, където г-н Формери установи, че портфейлът съдържа само визитни картички и документи за самоличност.

— Странно. Господин Шампан, не бихте ли могли да ни кажете дали г-н Кеселбах е носил със себе си някаква сума пари?

— Да. Предишния ден, т.е. вчера, ние ходихме в „Креди Лионе“, където г-н Кеселбах нае една каса...

— Каса в „Креди Лионе“? Добре... ще трябва и това да се види.

— А преди да тръгнем, г-н Кеселбах си разкри сметка и взе 5 или 6 хиляди франка в банкноти.

— Отлично... научихме нещо.

Шампан продължи:

— Има още нещо, господин следовател. Г-н Кеселбах, който от няколко дни беше много неспокоен — той Ви каза каква е причината... някакъв проект, на който придаваше изключително значение, г-н Кеселбах като че ли държеше особено на две неща: първо, на една

абаносова касетка и тъкмо нея постави на сигурно място в „Креди Лионе“ и, второ, малък черен марокенен плик с някакви книжа.

— Къде е този плик?

— Преди пристигането на Люпен той го сложи пред мен в тази пътническа чанта!

Г-н Формери взе чантата и я прерови. Пликът го нямаше. Той потри ръце.

— Хайде, всичко се подрежда... ние познаваме виновния, условията и подбудите за престъплението. Тази работа няма да продължи дълго. Ние сме съгласни с всичко, нали г-н Льонорман?

— С нищо.

Следователят остана изумен. В това време пристигна полицейският комисар, а след него, въпреки агентите, които пазеха на вратата, и персонала на хотела, група журналисти превзеха входа и стояха във вестибюла.

Колкото и да беше известен с грубостта си този човек — грубост, нелишена и от малко дебелацина, заради която вече беше получил няколко предупреждения отгоре, резкият отговор смути всички, а самият г-н Формери изглеждаше същисан.

— Все пак — каза той — според мен всичко е много просто: Люпен е крадецът...

— Защо е убил? — подхвърли му г-н Льонорман.

— За да го ограби.

— Извинете, разказът на свидетелите показва, че грабежът е станал преди убийството. Г-н Кеселбах първо е бил завързан и са му запушили устата, а после ограбен. Защо Люпен, който досега никога не е извършвал престъпление, е трябвало да убие един безпомощен и ограбен човек?

Следователят погали дългите си руси бакенбарди-обичаен за него жест, когато някакъв въпрос му се струваше неразрешим. И каза замислено:

— Възможните отговори са много...

— Например?

— Зависи... зависи от редица все още неизвестни подробности...

А освен това възражението Ви се отнася само за подбудата. За останалото сме съгласни.

— Не.

И този път тонът беше рязък, отчетлив, почти неучтив, до такава степен, че следователят се обърка съвсем и дори не се осмели да протестира, остана безмълвен пред този странен сътрудник. Накрая произнесе:

— Всеки си има система. Любопитен съм да узная Вашата.

— Аз нямам система.

Началникът на Сигурността стана и направи няколко крачки из салона, подпирайки се на бастуна. Всички наоколо мълчаха... и беше доста любопитно да се види как този стар болнав и пречупен човек властва над другите със силата на авторитета, който търпяха, без все още да го приемат.

След дълго мълчание той произнесе:

— Бих искал да посетя стаите, свързани с този апартамент. Директорът му показва плана на хотела. Отдясно — стаята на г-н Кеселбах нямаше друг изход освен към вестибюла на същия апартамент. Но стаята на секретаря отляво водеше към друга стая.

Той каза:

— Да влезем в нея!

Г-н Формери не можа да се въздържа, повдигна рамене и промърмори:

— Но свързващата врата е със специално резе, а прозорецът е затворен.

— Да влезем в нея! — повтори г-н Льонорман.

Заведоха го в стаята, а тя беше първата от петте, запазени за г-жа Кеселбах. После по негова молба го отведоха и в следващите стаи. Всички свързващи врати бяха със спуснати резета от двете страни.

Той попита:

— Нито една ли от стаите не е заета?

— Нито една.

— Къде са ключовете?

— Те винаги са в канцеларията.

— Значи никой не можеше да влезе?

— Никой, освен момчето на етажата, което трябваше да проветрява и бърше прах.

— Да дойде.

Служителят на име Гюстав Бьодо отговори, че предишния ден, съгласно заповедта, затворил прозорците на петте стаи.

— В колко часа?

— В шест часа вечерта.

— И нищо ли не забелязахте?

— Не, нищо.

— А тази сутрин?

— Тази сутрин отворих прозорците към 8 часа.

— И нищо ли не намерихте?

— Не... нищо... Ах, все пак...

Той се колебаеше. Притиснаха го с въпроси и накрая призна:

— Ами, близо до камината на 420 намерих една табакера... която възнамерявах да занеса тази вечер в канцеларията.

— У Вас ли е?

— Не, в моята стая. Това е табакера от лъскава стомана. От едната страна се слагат тютюнът и хартията за цигари, а от другата кибритените клечки. Има два златни инициала... Л и М.

— Какво говорите?

Шамнан беше пристъпил напред. Той изглеждаше много изненадан и прекъсвайки прислужника, запита:

— Значи казвате табакера от лъскава стомана?

— Да.

— С три отделения за тютюна, за хартията и за клечките... руски тютюн, нали, фин, светъл?

— Да.

— Идете да я донесете... Искам да я видя сам... да се убедя...

По знак на началника на Сигурността Гюстав Бьодо излезе. Г-н Льонорман беше седнал и с острия си поглед разглеждаше килимите, мебелите, пердетата. После попита:

— Ние сме в 420, нали?

— Да.

Следователят подхвърли с насмешка:

— Бих искал да знам каква е връзката според Вас между този инцидент и драмата. Пет затворени врати ни отделят от стаята, където Кеселбах е бил убит.

Г-н Льонорман не благоволити да отговори. Времето минаваше. Гюстав не се връщаше.

— Къде спи той, господин директоре? — попита началникът.

— На шестия етаж, откъм улица „Жюде“, следователно над нас. Любопитно защо още го няма.

— Ще бъдете ли любезен да изпратите някой? Директорът отиде сам, придружен от Шамнан. След няколко минути той се върна сам тичешком, с разстроено лице.

— Е и?

— Мъртъв е...

— Убит?

— Да.

— Ах! Гръм и мълнии, тези нещастници прекаляват — изрече г-н Льонорман. Тичай, Гурел, да се затворят вратите на хотела... Наблюдавай изходите... А Вие, господин директоре, ни отведете в стаята на Гюстав Бьодо.

Директорът излезе. Но в момента, когато излизаше от стаята, г-н Льонорман се наведе и прибра малко кръгче хартия, което беше видял преди това.

Беше етикет, обграден със синьо. На него имаше 813. За всеки случай той го сложи в портфейла си и се присъедини към другите.

V

Една малка рана на гърба, между лопатките... Лекарят заяви:

— Абсолютно същата рана като на г-н Кеселбах.

— Да — каза г-н Льонорман. — Същата ръка е нанесла удара и със същото оръжие.

Според положението на трупа човекът е бил изненадан на колене пред леглото, докато търсел скритата под дюшека си табакера за цигари. Ръката му беше още между дюшека и пружината, но табакерата не се намери.

— Сигурно този предмет е бил дяволски компрометиращ — подметна г-н Формери, който вече не се осмеляваше да изкаже поточно мнение.

— По дяволите! — каза началникът на Сигурността.

— Но ние знаем инициалите, Л и М, а заедно с това, което г-н Шампан знае, както личи, лесно ще се осведомим.

Г-н Льонорман подскочи.

— Шампан! Къде е той?

Погледнаха в коридора между групите хора, които се тълпяха там. Шампан го нямаше.

— Г-н Шампан дойде с мен — каза директорът.

— Да, да, знам, но не се върна с Вас.

— Не, казах му да остане при трупа.

— Вие го оставихте!... Сам?

— Казах му: „Останете и не мърдайте“.

— Никой ли нямаше. Не видяхте ли никого?

— В коридора, не.

— А в съседните мансардни... или пък, вижте, никой ли не се криеше след онзи завой?

Г-н Льонорман изглеждаше силно развълнуван. Той крачеше напред, назад, отваряше вратите на стаите. И внезапно хукна да тича с неподозирана за него пърга-вина.

Слезе шестте етажа, следван отдалеч от директора и следователя. Долу той намери Гурел пред официалния вход.

— Никой ли не е излизал?

— Никой.

— А на другата врата към улица „Орвието“?

— Поставих Диьози да дежури.

— С категорични заповеди ли?

— Да, шефе.

В просторния хол на хотела тълпата пътници се трупаше, обзета от тревога, коментираше горе-долу точни версии, които ѝ хрумваха върху странното престъпление. Всички прислужници, повикани по телефона, пристигаха един след друг. Г-н Льонорман веднага ги разпитваше.

Никой от тях не можа да даде ни най-дребно сведение. Тогава се яви една прислужничка от петия етаж. Преди десетина минути може би тя срещнала двама господата, които слизали по служебното стълбище между петия и четвъртия етаж.

— Слизаха много бързо. Първият водеше втория за ръката. Учудих се като видях двамата господата на служебното стълбище.

— Можете ли да ги познаете?

— Първия не. Той си обърна главата. Беше слаб, рус. Носеше мека черна шапка... и черни дрехи.

— А другият?

— Ах, другия. Това е англичанинът с добре обръснато тлъсто лице и карирани дрехи. Без шапка.

Очевидно описанието се отнасяше за Шампан. Жената добави:

— Видът му беше... Видът му беше странен... като на луд.

Твърдението на Гурел не задоволи г-н Льонорман. Той разпита поред портиерите, които стояха пред двете врати.

— Познавате ли г-н Шампан?

— Да, господине, той винаги говореше с нас.

— А не сте ли го виждали да излиза?

— Не. Тази сутрин не е излизал.

Г-н Льонорман се обърна към полицейския комисар:

— Колко души имате, господин комисар? — Четирима.

— Не са достатъчно. Обадете се на секретаря си да Ви изпрати всички налични хора. И благоволете сам да организирате най-непосредствено наблюдение на всички изходи. Военно положение, господин комисар...

— Но, протестира директорът, моите клиенти...

— Не ме е грижа за Вашите клиенти, господине. Моят дълг стои над всичко, а той е да арестувам на всяка цена...

— Значи Вие мислите? — осмели се следователят.

— Не мисля, господине... Сигурен съм, че авторът на двойното убийство се намира все още в хотела.

— В такъв случай Шампан...

— В този час аз не мога да отговоря дали Шампан е още жив. Във всеки случай това е въпрос на минути, на секунди... Гурел, вземи двама души и претърси всички стаи на четвъртия етаж... Господин директор, един от Вашите служители ще ги придружи. Към другите етажи ще пристъпим, когато пристигне подкреплението. Хайде, Гурел, на лов, и си отваряй очите... Това е едър дивеч.

Гурел и хората му побързаха. Г-н Льонорман остана в хола близо до рецепцията. Сега вече не мислеше да сяда, както правеше обикновено. Той крачеше от главния вход до входа откъм улица „Орвието“ и се връщаше в изходната си точка.

От време на време заповядваше:

— Господин директор, да се наблюдава кухнята, могат да се измъкнат оттам... Господин директор, кажете на Вашата телефонистка да не свързва никого от хотела, който поиска да говори с града. Ако ѝ се обалят от града, да свърже търсеното лице, но да си запише името му. Господин директор, нека направят списък на клиентите, чието име започва с Л или М.

Произнасяше всичко това високо като армейски генерал, който дава заповеди на своите лейтенанти, от които зависи изходът на битката.

А това наистина беше безмилостна и жестока битка, въпреки че се разиграваше в елегантната обстановка на един парижки хотел между могъщата фигура на началника на Сигурността и загадъчния преследван, гонен човек, почти пленник, но така невероятно хитър и ловък.

Тревога свиваше гърлата на наблюдателите, струпани в хола, мълчаливи и треперещи, разтърсвани от страх при най-малкия шум, завладени от адския образ на убиеца. Къде ли се крие? Щеше ли да се появи? Дали не беше между тях?... Може би ето този?... Или онзи другия?

Нервите им бяха така опънати, че ако някой се разбунтуваше, можеха да насилият вратата и да излязат на улицата, но маестрото беше тук и неговото присъствие успокояваше. Чувстваха се в безопасност като пътници на кораб, ръководен от добър капитан.

Всички погледи се насочваха към възрастния прегърбен господин с очила и сивеещи коси, с маслинено зелен редингот и кафяв шал, който се разхождаше със сигурни крачки.

Понякога дотичваше, изпратено от Гурел, някое от момчетата, които присъстваха на разследването, водено от комисаря.

— Нещо ново? — питаше г-н Лъонорман.

— Нищо, господине, нищо не се намира.

Два пъти директорът се опита да наруши заповедта. Положението е непоносимо. Много пътници имат работа и трябва да заминат, протестираше той.

— Не ме интересува — повтаряше г-н Лъонорман.

— Но аз познавам всички.

— Толкова по-добре за Вас.

— Вие си превишавате правата.

— Знам.

— Ще Ви обвинят.

— Убеден съм в това.

— Самият следовател.

— Нека г-н Формери ме остави на спокойствие! Най-добре да разпитва прислужниците, което и прави сега. Останалото не засяга следователя, а полицията. То се отнася до мен.

В този момент в хотела нахлу бригада агенти. Началникът на Сигурността ги разпредели на много групи и ги изпрати на 3-тия етаж, а после, като се обърна към комисаря, каза:

— Скъпи комисарю, поверявам Ви охраната. Никаква слабост, моля Ви. Аз поемам отговорността за това, което ще се случи.

И като взе асансьора, се качи на втория етаж.

Работата не беше лесна. Тя продължи дълго, защото трябваше да се отворят вратите на 60 стаи, да се инспектират всички бани, всички легла, всички шкафови, всички килери. Но и това не даде резултат. Един час по-късно, към обяд, г-н Лъонорман едва беше приключил с втория етаж, другите агенти не бяха завършили по-горните етажи и нищо не бе открито.

Г-н Лъонорман се поколеба: дали убиецът не се е върнал отново към мансардите?

Но тъкмо реши да слезе в хола, когато му казаха, че г-жа Кеселбах току-що е пристигнала със своята компаньонка. Едуард, старият доверен прислужник, беше приел задачата да ѝ каже за смъртта на г-н Кеселбах.

Г-н Лъонорман я намери в един от салоните потресена, със сухи очи, но с изкривено от болка лице и разтреперано тяло, сякаш обзета от треска.

Тя беше доста едра кестенява жена, с черни очи, изключително красиви, изпъстрени с малки златни точки, подобни на пайети, които блестят в мрака. Мъжът ѝ се беше запознал с нея в Холандия. Долорес беше родена там в семейство Амонти, стара фамилия от испански произход. Той веднага я беше обикнал и 4 години по-късно техният съюз, основан на нежност и преданост, продължаваше да бъде здрав.

Г-н Лъонорман се представи. Тя го погледна, без да отговори, и той замълча, защото видя, че е силно потресена и сякаш не беше в състояние да разбере какво ѝ говори.

После изведнъж се разплака и помоли да я заведат при мъжа ѝ.

В хола г-н Лъонорман намери Гурел. Той му подаде бързо шапката, която държеше в ръка.

— Шефе, намерих това... Няма грешка откъде идва, нали?

Това беше черна мека филцова шапка. Отвътре без етикет.

— Къде я намери?

— На площадката на служебното стълбище, на втория етаж.

— А на другите нищо ли не намерихте?

— Нищо. Всичко преровихме. Остава само първият етаж. А тази шапка доказва, че човекът е слязъл дотам. На прав път сме, шефе.

— И аз тъй мисля.

В подножието на стълбата г-н Лъонорман се спря.

— Иди при комисаря и му предай заповедта: по двама души в подножието на четирите стълбища с пистолети в ръце. Гурел, ако Шампан се е спасил, а престъпникът се опита да избяга, аз ще напада. Вече два часа се размотавам с него.

Той се качи по стълбите. На първия етаж срещна двама агенти, които излизаха от една стая, водени от служител.

Коридорът беше празен. Персоналът на хотела не смееше да се движи, а някои гости се бяха затворили, заключвайки два пъти стаите си, та се налагаше да се чука дълго и да бъдат разпознати, преди да им отворят.

По-нататък г-н Лъонорман забеляза група агенти да посещават офиса, а в края на дългия коридор видя и трети, които се приближаваха до завоя, т.е. до стаите, разположени към улица „Жюде“.

Внезапно той ги чу да надават възгласи и изчезнаха тичешком. Спусна се след тях.

Агентите се бяха спрели посред коридора. В краката им, преграждайки пътя, лежеше тяло с лице към килима.

Г-н Лъонорман се наведе и хвана безжизненото лице.

— Шампан — промълви той... — Мъртъв е.

После го разгледа. Бяло копринено плетено шалче стягаше врата му. Разви го. Появиха се червени петна и той установи, че по шала откъм темето имаше голям кървав тампон.

И пак същата малка рана, чиста, ясна, неумолима. Предупреден веднага, г-н Формери и комисарят притичаха.

— Никой ли не е излизал? — попита шефът. — Никаква тревога?

— Нищо — каза комисарят. — По двама души дежурят в подножието на всяка стълба.

— Може би се е качил отново? — каза г-н Формери.

— Не!... Не!

— Впрочем щяхме да го срещнем.

— Не... Всичко това е направено преди повече време. Ръцете му вече са изстинали... Убийството изглежда е извършено веднага след другото... веднага след като двамата мъже са стигнали тук по служебното стълбище.

— Но някой щеше да види трупа! Помислете си, преди два часа, 50 души минаха оттук...

— Трупът не е бил тук...

— Ами тогава къде е бил?

— Е! Откъде да знам? — отговори рязко началникът на Сигурността. — Постъпете като мен, търсете!... С приказки не се намира.

Той удряше нервно и гневно с юмрук по дръжката на бастуна си и стоеше с очи, вперени в трупа, мълчалив и замислен. Накрая

произнесе:

— Господин комисар, бъдете любезен да разпоредите да пренесат жертвата в някоя празна стая. Ще повикаме лекаря. Господин директор, бихте ли ми отворили вратите на всички стаи от този коридор.

Господин Льонорман посети трите стаи и двата салона отляво, които съставляваха един незает апартамент. Отдясно имаше 4 стаи. Двете обитавани от някой си г-н Реверда и един италианец — барон Джакомичи, и двамата излезли в този час. В третата стая намериха стара мома англичанка, все още в леглото, а в четвъртата — англичанин да чете и да си пуши кротко, когато шумът в коридора не беше успял да отвлече от четивото. Казваше се майор Парбъри.

Впрочем, нито обиските, нито разпитите дадоха някакъв резултат. Старата госпожица нищо не беше чула преди възгласите на агентите, нито шум от борба, нито предсмъртен вик, нито скарване. Майор Парбъри също.

Освен това не намериха никаква следа от кръв, нищо, което да позволи да се предположи, че нещастният Шампан е минал през някоя от тези стаи.

— Странно — прошепна следователят... Всичко това действително е странно...

И той наивно добави:

— Все по-малко разбирам. Тук има серия обстоятелства, които донякъде ми убягват. Какво мислите за това, господин Льонорман?

Г-н Льонорман несъмнено щеше да му даде някой от своите остри отговори, чрез които се проявяваше лошото му настроение обикновено, но Гурел се появи запъхтян.

— Шефе... намерихме това... долу... в рецепцията на хотела... на един стол...

Беше малък пакет, завързан и увит в черен вълнен плат.

— Отваряхте ли го? — попита шефът.

— Да, но когато видяхме съдържанието му, отново го завързахме точно както беше... много стегнато, можете да видите.

— Развържи!

Гурел развърза пакета и откри панталон и сако от черен вълнен плат, по всяка вероятност сгънат набързо, това си личеше по гънките на дрехите. В него беше завита тоалетна кърпа, цялата изцапана с

кръв. Тя беше потапяна във вода, несъмнено, за да се заличат отпечатъците от ръцете, които са се бърсали с нея. В кърпата — стоманен стилет с инкрустирана със злато дръжка, целият червен от кръв, от кръвта на трима убити за няколко часа мъже, от невидимата ръка, сред тълпата от 300 души, която се разхождаше в широкия хол. Едуард — прислужникът, позна веднага стилета, който принадлежеше на г-н Кеселбах. Предишната вечер, преди нападението на Люпен, Едуард го беше видял на масата.

— Господин директоре — каза началникът на Сигурността, — отменям заповедта. Гурел ще каже да освободят вратите.

— Значи мислите, че въпросният Люпен е могъл да излезе? — запита г-н Формери.

— Не. Авторът на тройното убийство, което току-що установихме, е в хотела, в една от стаите или по-скоро е сред пътниците в хола или в салоните. За мен той живее в хотела.

— Невъзможно! А освен това къде ли е могъл да се преоблече? И с какви ли дрехи е сега?

— Не знам, но твърдя, че е така.

— И Вие освобождавате пътя? Но той ще си отиде напълно спокойно с ръце в джобовете.

— Пътникът, който си отиде така, без да си вземе багажа, и не се върне, ще бъде виновникът. Господин директор, благоволете да ме придружите в канцеларията. Искам да проуча отблизо списъка на Вашите клиенти.

В канцеларията г-н Льонорман намери няколко писма, адресирани до г-н Кеселбах. Той ги предаде на следователя.

Имаше и колетна пратка, която току-що беше донесена от парижката пощенска колетна служба. Тъй като хартията, с която бе обвита, се беше накъсала, г-н Льонорман можа да види абаносова касетка, върху която беше гравирано името на Рудолф Кеселбах.

Той я отвори. Освен останките от огледало, чието място все още личеше от вътрешната страна на капака, касетката съдържаше и визитната картичка на Арсен Люпен.

Но една подробност, изглежда, порази началника на Сигурността. Отвън, на дъното на кутията, имаше етикетче, оградено в синьо, подобно на онова, което прибра в стаята на четвъртия етаж, където беше намерена табакерата, и на този етикет цифрата 813.

ЛЪОНОРМАН ЗАПОЧВА СВОИТЕ ОПЕРАЦИИ

I

— Огюст, въведете г-н Лъонорман.

Прислужникът излезе и няколко секунди по-късно въведе началника на Сигурността.

В обширния кабинет на министерството на площад „Бово“ имаше трима души: прочутият Валанглей, лидер на Радикалната партия вече 30 години, понастоящем председател на Съвета и министър на вътрешните работи, г-н Тетар, генералният прокурор и префектът на полицията — Делом.

Префектът на полицията и генералният прокурор не станаха от столовете, на които бяха седели по време на дългия, току-що завършил разговор с председателя на Съвета, но той стана и като стисна ръка на началника на Сигурността, му каза най-сърдечно:

— Не се съмнявам, скъпи ми Лъонорман, че знаете защо Ви помолих да дойдете?

— За случая Кеселбах ли?

— Да.

Случаят Кеселбах! Няма човек, който да не си спомня не само за трагичния случай Кеселбах, чието сложно кълбо се заех да размотая, но и за най-малките перипетии от драмата, която завладя всички нас две години преди войната. Няма човек също, който да не си спомня големите вълнения, които той предизвика във Франция и в чужбина. Ала има нещо, което потресе обществото повече от тройното убийство, извършено при загадъчни обстоятелства, повече от отвратителната жестокост на тази касапница, повече от всичко, и то е повторното появяване, може да се каже дори възкръсване на Арсен Люпен.

От четири години насам никой не беше чувал да се говори за него, след невероятното му, потресаващо приключение в Кухата игла^[1], от деня, когато пред очите на Шерлок Холмс и Изидор Ботреле той беше потънал в мрака, отнасяйки на гръб трупа на своята любима, последван от старата си дойка Виктоар.

От този ден нататък го мислеха за умрял. Такава беше версията на полицията, която, като не намери никаква следа от своя противник, чисто и просто го погребва.

Все пак някои предполагаха, че се е спасил, приписваха му мирно съществуване на добър буржоа, който се занимава със своята градина, заобиколен от жена си и децата си, а други претендираха, че, превит под бремето на мъката и уморен от суетата на този свят, се е затворил в някой манастир на трапистите^[2].

А ето че се появи отново! Ето че отново подемаше своята безмилостна борба против обществото! Арсен Люпен ставаше пак старият Арсен Люпен, фантазьорът, недосегаемият, объркващият, смелият, генералът Арсен Люпен.

Но този път прокънтя и вик от ужас. Арсен Люпен беше убил! А диващината, жестокостта, безмилостният цинизъм на престъплението бяха такива, че легендата за симпатичния герой, за сантименталния рицар авантюрист отстъпи място на новия образ на безчовечно, кръвожадно и жестоко чудовище. И ако преди тълпата се беше възхищавала на непринудената грациозност и забавното му добро настроение, то сега двойно по-силно се изплаши и го възненавидя.

А после възмущението на тълпата се насочи срещу полицията. По-рано се бяха смяли. Прощаваха на изиграния комисар, че така комично се е оставил да го изиграят. Но шегата беше продължила прекалено дълго и в пристъп на възмущение и бяс сега искаше сметка на властта за неокачествимите престъпления, които беше неспособна да предотврати.

Във вестниците, на публични събрания на улицата, дори от трибуната на Камарата избухна такъв гняв, че дори правителството се развълнува и се помъчи с всички средства да успокои силната обществена възбуда.

Баланглей, председател на Съвета, имаше силно влечение към всички въпроси, засягащи полицията, и често беше следил отблизо някои дела заедно с началника на Сигурността, като ценеше високо качествата и неговия независим характер. Той покани в своя кабинет и префекта, и генералния прокурор, за да поговори с тях, а после и г-н Льонорман.

— Да, скъпи ми Льонорман, става въпрос за случая Кеселбах. Но преди да поговорим по него, искам да Ви обърна внимание върху

нещо... което измъчва особено г-н префекта на полицията. Господин Делом, бихте ли обяснили на г-н Льонорман?

— О! Г-н Льонорман знае отлично за какво става въпрос — възрази префектът с тон, в който нямаше особена доброжелателност към неговия подчинен. — Ние двамата вече говорихме за това. Казах му как гледам на неговото неправилно поведение в хотел „Палас“. Общо взето, аз съм възмутен.

Г-н Льонорман стана, извади от джоба си някакъв лист, и го сложи на масата.

— Какво е това? — попита Валанглей.

— Моята оставка, господин председател.

Валанглей подскочи.

— Какво! Вашата оставка? Заради една незначителна забележка, която г-н префектът Ви прави и на която впрочем, не придава никакво значение, нали, Делом, никакво значение? Вие се сърдите!... Ще признаете, добри ми Льонорман, че имате доста проклет характер. Хайде, махнете тази смачкана хартийка и да поговорим сериозно.

Началникът на Сигурността седна отново, а Валанглей, заставайки префекта, който не криеше своето недоволство, да замълчи, произнесе:

— С две думи, Льонорман, ето за какво става дума: повторното появяване на сцената на Люпен ни досажда. Доста дълго време това животното издевателства над нас. Признавам, че беше смешно и аз бях между първите, които се смяха. Но сега става въпрос за престъпления. Можехме да търпим Арсен Люпен, докато забавляваше публиката. Но ако убива — не!

— В такъв случай, господин председател, какво искате от мен?

— Какво искам ли? О, това е много просто. Първо да го арестувате... после главата му.

— Мога да Ви обещаю, че ще го арестувам в близките дни. Но не и главата му.

— Как! Ако го заловят, следва съд, неизбежно следствие... и ешафод.

— Не.

— А защо не?

— Защото Люпен не е убил.

— А! Но Вие сте луд, Льонорман. Ами трупите в хотел „Палас“, да не би да е басня? Нямаше ли тройно убийство?

— Да, но не го е извършил Люпен.

Началникът произнесе тези думи бавно с впечатляващо спокойствие и увереност.

Прокурорът и префектът възразиха. Но Валанглей каза:

— Предполагам, Льонорман, че не изказвате тази хипотеза без сериозни мотиви?

— Не е хипотеза.

— А доказателствата?

— Има две. Първо, две доказателства от нравствен характер, които изложих на самото място пред г-н следователя и които вестниците подчертаха. Преди всичко Люпен не убива. После, защо е трябвало да убива, след като е постигнал целта на своята експедиция — кражбата, и нищо не го е заплашвало от страна на завързания противник със запущена уста.

— Така да бъде. Ами фактите?

— Фактите не важат пред разума и логиката, освен това и фактите са на моя страна. Какво би означавало присъствието на Люпен в стаята, където е намерена табакерата? От друга страна, черните дрехи, които намериха и очевидно са били на убиеца, съвсем не отговарят по ръст на дрехите на Арсен Люпен.

— Значи Вие го познавате?

— Аз не. Но Едуард го е видял, Гурел го е видял. Те са видели друг човек, а не онзи, когото камериерката е забелязала на служебното стълбище да тегли Шампан за ръка.

— В такъв случай каква е Вашата система?

— Вие искате да кажете „истината“, господин председател. Ще Ви я кажа или поне това, което знам от истината. На 16 април, един човек... Люпен... проникнал в стаята на г-н Кеселбах към 2 часа след обяд...

Смах прекъсна думите на г-н Льонорман. Смееше се префектът на полицията.

— Позволете ми да Ви кажа, господин Льонорман, че уточнявате прекалено прибързано. Доказано е, че в 3 часа същия ден г-н Кеселбах е влязъл в „Креди Лионе“ и е слязъл в залата с касите. Свидетелство за това е подписът му в регистъра.

Г-н Лъонорман изчака почтително началникът му да спре да говори. После дори без да си прави труда да отговори директно на атаката, продължи:

— Към 2 часа следобед Люпен, подпомогнат от съучастник, някой си Марко, завързал г-н Кеселбах, ограбил всичките налични пари, които намерил у него, и го принудил да разкрие шифъра на своята каса в „Креди Лионе“. След като научил тайната, Марко излязъл. Отишъл при един втори съучастник, който, възползвайки се от известна прилика с г-н Кеселбах..., впрочем, той подсилил тази прилика през въпросния ден — носел дрехи като тези на г-н Кеселбах, снабдил се със златни очила, влязъл в „Креди Лионе“, имитирал подписа на г-н Кеселбах, изпразнил касата и се върнал, придружен от Марко, който веднага се обадил на Люпен. Сигурен, че г-н Кеселбах не го е излъгал и че целта на неговата експедиция е постигната, Люпен си отишъл.

Валанглей като че се колебаеше.

— Да... да... да допуснем... Но ме учудва, че човек като Люпен е поел такъв риск за такава скромна печалба... няколко банкноти и съдържанието, все така хипотетично, на една касетка.

— Люпен е целял повече. Той е искал или марокенения плик, който се е намирал в пътната чанта, или абаносовата касетка, която е била в касата. Той е взел касетката, тъй като касата е намерена празна. Следователно днес той знае или е на път да узнае прословутия проект на г-н Кеселбах, за който той е говорил със секретаря си няколко минути, преди да умре.

— Какъв е този проект?

— Не знам; Директорът на агенцията „Барбарьо“, на когото се доверил, ми каза, че г-н Кеселбах търсел някакъв човек, един декласиран тип, както изглежда, на име Пиер Лъодюк. Защо го е търсел? И по какъв начин може да се свърже този човек с неговия проект? Не бих могъл да кажа.

— Така да бъде — заключи Валанглей. — Това е всичко за Арсен Люпен. Неговата роля е приключена. Г-н Кеселбах е завързан, ограбен... но жив!... Какво става до момента, когато го намират мъртъв?

— Нищо в продължение на часове. Нищо до вечерта. Но през нощта някой е влязъл.

— Откъде?

— През стая 420, една от стаите, които беше запазил г-н Кеселбах. Човекът очевидно е имал фалшив ключ.

— Но — провикна се префектът на полицията — между тази стая и апартамента има пет стаи, вратите на всичките бяха със спуснати резета.

— А балконът!

— Да, той е един за целия етаж откъм улица „Жюде“.

— А преградите?

— Един ловък човек може да ги преодолее. Нашият ги е преодолял. Аз открих следи.

— Но всички прозорци на апартамента бяха затворени и след престъплението се установи, че продължаваха да бъдат затворени.

— Освен прозореца на секретаря Шампан, който беше само дръпнат, аз лично проверих.

Този път председателят на Съвета остана като раз-търсен, толкова логична, стегната, изградена от солидни факти изглеждаше версията на г-н Льонорман.

Той запита с растящ интерес:

— А с каква цел е дошъл този човек?

— Не знам.

— А, не знаете...

— Не, както не знам и името му.

— Но но каква причина е убил?

— Не знам. Освен това имаме ли право да предполагаме, че и той също е дошъл без намерение да убива, а само да вземе документите, съдържащи се в марокенения плик и касетката, и че изправен от случайността пред един безсилен враг, той го е убил.

Валанглей промълви:

— Възможно е..., да, по изключение... А според Вас дали е намерил документите?

— Той не е намерил касетката, защото е била взета, но на дъното на пътната чанта е намерил черния марокенен плик. Така че Люпен и другият са стигнали до едно и също място: и двамата знаят за проекта на Кеселбах едно и също.

— С други думи — отбеляза председателят, — те ще се борят помежду си.

— Точно така. И борбата вече е започнала. Убиецът като намерил визитната картичка на Люпен, я прикачил с топлийка към трупа. По този начин всичко щяло да говори против Арсен Люпен... Следователно Арсен Люпен щял да бъде убиецът.

— Действително... действително... — заяви Валанглей — добре си е направил сметката.

— И планът му щеше да успее — продължи г-н Льонорман, — ако вследствие на друга неблагоприятна случайност убиецът било на отиване, било на връщане не си беше загубил в стая 420 табакерата и ако момчето от хотела, Гюстав Бьодо, не я беше взело. От този момент нататък знаейки, че е открит или че всеки момент ще го открият...

— Откъде е можел да знае?

— Как? Ами от самия следовател Формери. Следствието започна при отворени врати! Няма съмнение, че убиецът се е криел между присъстващите служители на хотела или туристи, когато следователят изпрати Гюстав в неговата мансарда да вземе табакерата. Бьодо се качи. Човекът го е последвал и го е убил. И ето втора жертва.

Този път никой не възрази. Драмата се възстановяваше с потресаваща реалност и достоверна точност.

— А третата? — каза Валанглей.

— Тя сама си потърси смъртта. Като видя, че Бьодо не се връща, Шампан, любопитен сам да разгледа въпросната табакера, отиде с директора на хотела. Изненадан от убиеца, той е бил повлечен от него и заведен в една от стаите и на свой ред убит.

— Но защо е позволил да го отвлече така човекът, за когото е знаел, че е убиецът на г-н Кеселбах и на Гюстав Бьодо?

— Не знам, както и не знам в коя стая е извършено престъплението, както и не мога да отгатна чудодейния начин, по който виновникът се измъкна.

— Говореше се — попита г-н Валанглей — за два сини етикета?

— Да, единият е намерен залепен на касетката, която Люпен върна, а другият намерих аз и той несъмнено е паднал от марокенения плик, който убиецът беше откраднал.

— Какво ще кажете за тях!

— За мен те не означават нищо. Но означава нещо цифрата 813, която г-н Кеселбах е написал на всеки от тях — разпознаха почерка му.

— Каква е тази цифра?

— Загадка.

— Тогава?

— Тогава трябва да Ви отговоря още веднъж, че не знам нищо за нея.

— Нямате ли подозрения?

— Никакви. Двама от моите хора са настанени в една от стаите на хотел „Палас“, на етаж, където намериха трупа на Шампан. Чрез тях аз наблюдавам всички хора в хотела. Виновният не е сред заминалите.

— Телефонираха ли по време на произшествието?

— Да. Някакъв човек се обади от града на майор Парбъри, едно от четирите лица, което живее по коридора на първия етаж.

— Какъв е този майор?

— Моите хора го следят. Досега нищо не е открито против него.

— А в каква посока ще търсите?

— О, в една много точна посока. За мен убиецът е сред приятелите или познатите на семейство Кеселбах. Той е вървял след тях, познавал е техните навици, знаел и защо г-н Кеселбах е дошъл в Париж или най-малкото е подозирал важността на неговите намерения.

— Не, не, хиляди пъти не. Престъплението е извършено нечувано ловко и дръзко, но е било продиктувано от обстоятелствата.

— Повтарям, трябва да се търси сред антуража на г-н и г-жа Кеселбах. А доказателството е, че убиецът на г-н Кеселбах е убил Гюстав Бьодо само защото момчето от хотела е държало табакерата, а секретарят Шампан — защото е знаел за нейното съществуване. Спомнете си вълнението на Шампан. Само при описанието на табакерата той усети интуитивно драмата. Ако беше видял табакерата, ние щяхме да знаем кой е. Непознатият не се е заблуждавал. Той премахна Шампан. И ние нищо не знаем освен инициалите Л. И М.

Г-н Льонорман помисли и каза:

— Още едно доказателство, което е отговор на един от Вашите въпроси, господин председател. Мислите ли, че Шампан щеше да последва този човек по коридорите и стълбите на хотела, ако не го познаваше отпреди?

Фактите се трупаха. Истината, или поне вероятната истина укрепваше. Много неща, и може би най-интересните, оставаха неясни. Но каква прозорливост! Въпреки че не знаеха подбудите, ръководили

деянията, колко ясно виждаха поредицата стъпки, направени в това трагично утро!

Настъпи мълчание. Всеки размишляваше, търсеше аргументи, възражения. Накрая Валанглей се провикна:

— Скъпи Льонорман, всичко това е отлично... Вие ме убедихте... Но всъщност не сме отишли по-напред.

— Как?

— Ами да. Целта на нашето събиране съвсем не е да разкрием част от загатката, която рано или късно, не се съмнявам, Вие ще разгадате напълно, а да задоволим доколкото е възможно изискванията на хората. Следователно, дали убиецът е Люпен или не, дали е имало двама, трима или само един виновен, това не ни води до името на виновника, нито до неговото арестуване. А хората си остават с пагубното мнение, че правосъдието е безпомощно.

— Какво мога да направя?

— Ами, удовлетворете искането на хората.

— Но на мен ми се струва, че обясненията, които дадох, са достатъчни, да...

— Приказки! Те искат действия. Само едно нещо ще ги задоволи — арестуването.

— Дявол да го вземе, все пак ние не можем да арестуваме първия срещнат.

— Това би било по-добре, отколкото да не арестувате никого — каза Валанглей, смеейки се... — Хайде, търсете добре... Сигурен ли сте в Едуард, прислужника на Кеселбах?

— Абсолютно сигурен... И освен това, господин председател, би било опасно, смешно... и аз съм убеден, че самият г-н генерален прокурор... Имаме право да арестуваме само двама души... убиеца... а аз не го познавам... и Арсен Люпен.

— И тъй?

— Арсен Люпен не може да се арестува... или поне трябва време, комплекс от мерки... който още не съм успял да разработя, тъй като мисля, че Люпен е прибран... или мъртъв.

Валанглей тропна нетърпеливо с крак като човек, който много обича желанията му да се изпълняват незабавно.

— Все пак... все пак... мой скъпи Льонорман, трябва... трябва да го направите и за Вас самия... Вие знаете, че имате могъщи

врагове... и че ако не бях тук... С една дума, недопустимо е Вие, Лъонорман, да се измъквате така... А съучастниците, какво правите с тях? Не става въпрос само за Люпен... Съществува Марко... Както и мошеникът, който е изиграл ролята на г-н Кеселбах, за да слезе в подземията на „Креди Лионе“.

— Ще бъдете ли удовлетворен, ако го хвана, господин председател?

— Дали ще бъда! По дяволите, аз Ви вярвам.

— Е добре, дайте ми осем дни.

— Осем дни! Не става въпрос за дни, скъпи ми Лъонорман, а за часове.

— Колко ми давате, господин председател? Валанглей извади часовника си и каза подигравателно:

— Давам Ви десет минути, скъпи Лъонорман.

Началникът на Сигурността извади своя и започна да брои с отмерен глас:

— Давайте ми четири минути повече, господин председател...

[1] „Приключенията на Арсен Люпен“, том II на „Галимар“ ↑

[2] Монаси от ордена в Трап (б. пр.) ↑

II

Валанглей го погледна като замаян.

— Четири минути повече ли? Какво искате да кажете?

— Казах, господин председател, че десетте минути, които ми давате, са безполезни. Трябват ми само шест, нито една повече.

— А това ли било! Но, Льонорман... Шегата може би няма да е израз на добър вкус...

Началникът на Сигурността се приближи до прозореца и направи знак на двама души, които се разхождаха, разговаряйки съвсем спокойно в парадния двор на министерството. После се върна.

— Господин главен прокурор, бъдете така любезен да подпишете заповед за задържане на името на Дайлерон, Огюст Максимилиан Филип, на 47 години. Оставете празно за професията.

Той отвори входната врата.

— Можеш да влезеш, Гурел... ти също, Диьози.

Гурел се представи, придружен от инспектор Диьози.

— Имаш ли белезници, Гурел?

— Да, шефе.

Господин Льонорман пристъпи към Валанглей.

— Господин председател, всичко е готово. Но настоявам пред Вас най-учтиво да се откажете от това арестуване. То разстройва всичките ми планове. То може да провали и за едно в крайна сметка съвсем минимално удовлетворение, крие риска да провали всичко.

— Господин Льонорман, искам да забележите, че Ви остават само 80 секунди.

Шефът овладя раздразнението си, прекоси стаята отдясно на ляво и като се подпираше на бастуна си, седна с бесен вид, сякаш решаваше да не говори, после внезапно, вземайки решение, каза:

— Господин председател, първият човек, който влезе в кабинета, ще бъде този, чието арестуване поискахте... против волята ми, държа добре да го подчертая.

— Само 15 секунди, Льонорман.

— Гурел... Диъози... първото лице, нали? Господин главен прокурор, сложихте ли подписа си?

— Само 10 секунди, Льонорман.

— Господин председател, ще бъдете ли така любезен да позвъните.

Валанглей позвъни.

— Е добре, Льонорман, чакаме Вашите заповеди... Кого трябва да въведат?

— Никого.

— А мошеника, чието арестуване обещахте? Шестте секунди отдавна изтекоха.

— Да, но мошеникът е тук.

— Как? Аз не разбирам, никой не е влязъл.

— Да.

— Ха така!... Но... хайде... Льонорман, Вие се подигравате с мен... Повтарям Ви, че никой не е влязъл.

— Ние бяхме четирима в тази канцелария, господин председател, сега сме пет. Следователно някой е влязъл.

Валанглей подскочи.

— Какво! Това е лудост... какво искате да кажете?

Двамата агенти се бяха промъкнали между вратата и разсилния.

Льонорман се приближи до разсилния, постави ръце на рамото му и със силен глас каза:

— В името на закона, Дайлерон, Огюст Максимилиан Филип, началник на разсилните в президентството на Съвета, аз Ви арестувам.

Валанглей избухна в смях:

— Ах, и таз добра... и таз добра... Пустия му Льонорман, какви ги измисля! Браво, Льонорман, отдавна не съм се смял така...

Г-н Льонорман се обърна към генералния прокурор:

— Господин генерален прокурор, не забравяйте да напишете върху заповедта професията на г-н Дайлерон, нали? Началник на разсилните в Председателството на Съвета...

— Ами да... ами да... началник на разсилните при... Председателството на Съвета... — заекна Валанглей, който се превиваше от смях... — Ах, този Льонорман има гениални находки... хората искат арестуване... И хоп, той ги прасва по главата с кого? С началника на моите разсилни... Огюст... образцов служител...

Наистина, Льонорман, аз знаех, че имате развинтена фантазия, но не допусках чак дотам, скъпи мой. Какво нахалство!

От началото на сцената Огюст не се беше помръднал и, изглежда, нищо не разбираше от това, което ставаше наоколо. Неговото добро лице на лоялен и верен подчинен изразяваше пълно смайване. Той гледаше пред своите събеседници с видимо усилие да схване смисъла на думите им.

Г-н Льонорман каза нещо на Гурел и той излезе. После като пристъпи към Огюст, произнесе отчетливо:

— Няма какво да се прави. Ти си пипнат. Най-добре е да свалиш картите, щом като играта е загубена. Какво прави във вторник?

— Аз? Нищо. Бях тук.

— Лъжеш. Във вторник имаше почивен ден. Ти излезе.

— Наистина... спомням си... дойде един приятел от провинцията... ние отидохме на разходка в Булонския лес.

— Приятелят ти се казва Марко, нали? И се разходихте в подземията на „Креди Лионе“.

— Аз ли! И таз добра! Какъв Марко? Не познавам лице с такова име.

— А това? Познаваш ли го? — се провикна началникът, като му тикна под носа чифт очила със златна рамка.

— Не... не... аз не нося очила...

— Да, ти ги носиш, когато ходиш в „Креди Лионе“ и когато минаваш за г-н Кеселбах. Очилата са намерени в стаята, която си наел под името г-н Жером, на ул. „Колизе“ номер 5.

— Аз да съм наел стая? Аз спя в министерството.

— Но ти се преобличаш там, за да играеш своите роли в бандата на Люпен.

Разсилният прекара ръка по покритото си с пот чело. Беше пребледнял. И прошепна:

— Аз не разбирам... Вие говорите такива работи... такива работи...

— Да ти кажем нещо, което ще разбереш по-добре? Дръж, ето какво намерихме сред смачканите хартии, които хвърляш в кошчето, под твоето бюро тук във вестибюла.

И г-н Льонорман разгъна листче хартия с антетката на министерството, където се четеше на разни места, с колеблив почерк:

Рудолф Кеселбах.

— Е, какво ще кажеш за това, храбри служителю? Прилежни упражнения върху подписа на г-н Кеселбах, това не е ли доказателство?

От удара, който получи право в гърдите, г-н Лъонорман залитна. С един скок Огюст стигна до отворения прозорец, обкрачи парапета и скочи в парадния двор.

— По дяволите! — извика Валанглей... — Ах, какъв бандит!

Той звънна, изтича, опита се да извика през прозореца. Г-н Лъонорман му каза преспокойно:

— Не се вълнувайте, господин председател...

— Но тази канала Огюст...

— Една секунда, моля Ви... бях предвидил тази развръзка... Дори разчитах на нея... няма по-добро признание.

Покорен от неговото хладнокръвие, Валанглей се върна на мястото си. След миг влезе Гурел, държейки за яката г-н Дайлерон, Огюст Максимилиан-Филип, наречен Жером, началник на разсилните на Председателството на Съвета.

— Гурел, доведи — каза г-н Лъонорман, както се казва: „Донеси!“ на добро ловно куче, което се връща с дивеча в устата... — Остави ли се да го хванеш?

— Малко хапеше, но стисках здраво — отговори старшината, показвайки огромната си жилеста лапа.

— Добре, Гурел. Сега заведи този хубавец в затвора за временно задържане с един фиакар. Не се сбогувайте, господин Жером.

Валанглей силно се забавляваше. Той потриваше ръце и се смееше. Мисълта, че началникът на разсилните беше един от съучастниците на Люпен, му се струваше най-очарователното и най-иронично негово приключение.

— Браво, скъпи ми Лъонорман, всичко това е възхитително, но как но дяволите сте действовали?

— О, по най-простия начин. Аз знаех, че г-н Кеселбах се е обърнал към агенция „Барбарьо“ и че Люпен се е явил при него, така да се каже, от името на тази агенция. Потърсих в тази посока и открих, че допуснатата недис-кретност в ущърб на г-н Кеселбах и на Барбарьо е била в полза само на някой си Жером, приятел на служител от

агенцията. Ако не ми бяхте заповядали да ускоря нещата, аз следях разсилния и щях да стигна до Марко, и след това и до Люпен.

— Ще стигнете и до него. И ние ще присъстваме на най-увлекателното представление в света, борбата между Люпен и Вас. Обзалагам се за Вас.

На другия ден сутринта вестниците публикуваха следното писмо:

„Отворено писмо до г-н Льонорман, началник на Сигурността.

Приемете моите поздравления, скъпи господине и приятелю, за арестуването на разсилния Жером. Това е добра работа, добре свършена и достойна за Вас.

Поздравявам Ви също за изобретателния начин, по който доказахте на председателя на Съвета, че аз не съм убиецът на г-н Кеселбах. Вашето доказателство беше ясно, логично, неопровержимо и нещо повече-вярно. Както знаете, аз не убивам. Благодаря Ви, че установихте това и при този случай. Уважението на моите съвременници и Вашето, скъпи господине и приятелю, са ми изключително нужни.

В замяна на това, позволете ми да Ви помагам при преследването на чудовищния убиец и да Ви «дам едно рамо» в случая Кеселбах. Много интересен случай. Можете да ми вярвате, той е толкова интересен и достоен за моето внимание, че напускам уединението си, в което живях четири години между книги и доброто ми куче Шерлок, призовавам всичките си другари и отново се хвърлям в мелето.

Какви неочаквани обрати има в живота! Ето че ставам Ваш сътрудник. Бъдете сигурен, скъпи господине и приятелю, че се поздравявам за това и оценявам по достойнство милостта на съдбата.“

Подпис: Арсен Люпен

Post-scriptum „Още две думи, които несъмнено ще одобрите. Тъй като е неподходящо за джентълмен, който е имал славната привилегия да се бори под моето знаме да гние върху влажната слама на Вашите затвори, аз мисля, че е лоялно да Ви предупредя, че след 5 седмици, в петък, на 31 май, ще освободя г-н Жером, повишен от мен в степен началник на разсилните на Председателството на Съвета. Не забравяйте датата: петък — 31 май — А.Л.“

ПРИНЦ СЕРНИН СЕ ХВАЩА ЗА РАБОТА

I

Партерен етаж на ъгъла на булевард „Осман“ и улица „Курсел“... Тук живее принц Сернин, един от най-блестящите членове на руската колония в Париж, чието име се появява непрекъснато в рубриките „Пътувания и курорти“ на вестниците.

Часът е единадесет сутринта. Принцът влиза в работния си кабинет. Той е мъж на около 35–38 години, в кестениявите му коси се преплитат няколко сребърни нишки. Той има здрав тен, големи мустаци и много ниско подстригани бакенбарди, едва очертани върху свежата кожа на бузите.

Изискано облечен със сив втален редингот и жилетка от тънко бяло ленено платно.

— Хайде! — каза той полугласно — мисля, че денят ще бъде тежък.

Отвори вратата, която водеше към голяма стая, където чакаха няколко души, и каза:

— Тук ли е Варние? Влез, Варние.

Мъж с походка на дребен буржоа, набит, солиден, стоящ здраво на краката си, се отзова на повикването. Принцът затвори вратата след него.

— Е добре, докъде стигна, Варние?

— Всичко е готово за тази вечер, шефе.

— Отлично. Разкажи с няколко думи.

— Ето. След убийството на нейния мъж г-жа Кеселбах повярва на проспекта, който ѝ изпратихте, и избра за подслон дамския пансион, разположен на улица „Гарш“. Тя живее в дъното на градината, в павилиона на Императрицата, последната от четирите сгради, давана под наем от дирекцията на дами, които желаят да живеят напълно отделно от другите пансионерки.

— С какви прислужници?

— Нейната компаньонка, Гертруд, с която пристигна няколко часа след престъплението, и сестрата на Гертруд, Сюзан, която повика

от Монте Карло, за да ѝ служи като камериерка. Двете сестри са ѝ много предани.

— А Едуард, камериерът?

— Не го задържа и той се върна в своя край.

— Среща ли се с някого?

— С никого. Цялото си време прекарва излегната на един диван. Изглежда много слаба и болна. Тя много плаче. Вчера следователят остана два часа при нея.

— Добре. Сега за младото момиче.

— Г-ца Женевиер Ернемон живее от другата страна на пътя... това е една уличка, която води към полето, в третата къща отдясно на тази уличка. Тя държи свободно и безплатно училище за изоставащи деца. Нейната баба, г-жа Ернемон, живее с нея.

— И като изхождам от това, което ми описа, Женевиер Ернемон и г-жа Кеселбах запознаха ли се?

— Да. Девојката поискала от г-жа Кеселбах субсидии за своето училище. Те, изглежда, се харесали, защото вече четири дни излизат заедно в парка на Вилньов-градината на пансиона е част от него.

— В колко часа излизат?

— От 5 до 6. Точно в шест часа девојката се връща в своето училище.

— Значи ти си организирай работата?

— За днес в шест часа. Всичко е готово.

— Ще бъдат ли сами?

— В този час в парка никога няма други хора.

— Добре. Аз ще бъда там. Върви.

Той го накара да излезе през вратата на вестибюла и като се върна в чакалнята, извика:

— Братята Дудвил.

Влязоха двама младежи, облечени с прекалено изискана елегантност, с живи очи и симпатичен вид.

— Добър ден, Жан! Добър ден, Жак! Какво ново в префектурата?

— Нищо особено, шефе.

— Г-н Льонорман продължава ли да Ви има доверие?

— Да. След Гурел ние сме неговите любими инспектори. Доказателство за това е, че ни настани в хотел „Палас“, за да следим хората, които са живели в коридора на първия етаж по време на

убийството на Шампан. Гурел идва всяка сутрин и ние правим същия доклад като на Вас.

— Отлично. Важното е да съм в течение на всичко, което се върши и се казва в префектурата на полицията. Докато Льонорман мисли, че сте негови хора, аз ще бъда господар на положението. А в хотела откриха ли някаква следа?

Жан Дудвил като по-възрастен отговори:

— Англичанката, която живееше в една от стаите, си замина.

— Тя не ме интересува. Имам сведения за нея. А нейния съсед, майор Парбъри?

Те изглеждаха смутени. Накрая единият от двамата отговори:

— Днес сутринта майор Парбъри заповяда да занесат багажа му на гара Север за влака в 12:50, а той от своя страна тръгна с автомобил. Ние отидохме за потеглянето на влака. Майорът не дойде.

— А багажа?

— Изпратил да го вземат от гарата.

— Чрез кого?

— Казаха ни чрез някакъв посредник.

— Значи ли това, че следите му са загубени?

— Да.

— Най-сетне! — провикна се радостно принцът.

Другите се спогледаха учудени.

— Ами да — каза той. — Ето една улика.

— Мислите ли?

— Очевидно. Убийството на Шампан е могло да се извърши само в една от стаите на този коридор. Там, при един съучастник, убиецът на Кеселбах е завел секретаря, там го е убил, там се е преоблякъл и именно съучастникът след заминаването на убиеца е поставил трупа в коридора. Но какъв съучастник? Начинът, по който изчезва майор Парбъри, навежда на мисълта, че не е чужд на случая. Бързо, съобщете по телефона добрата новина на г-н Льонорман или на Гурел. Трябва да се извести префектурата колкото може по-бързо. Ние с тези господа вървим ръка за ръка.

Той им даде още няколко препоръки относно двойната им роля на полицейски инспектори на служба при принц Сернин и ги изпрати да си вървят.

В чакалнята оставаха двама посетители. Той въведе единия от тях.

— Хиляди извинения, докторе — му каза той. — Сега съм изцяло на твое разположение. Как е Пиер Льодюк?

— Мъртъв.

— Ох, ох! — каза Сернин. — Очаквах това след бележката, която ми изпрати сутринта. Но все пак горкото момче не живя дълго...

— Беше напълно изтощен. Един припадък и край.

— Проговори ли?

— Не.

— Сигурен ли си, че от деня, когато го прибрахме заедно от масата на кафенето в Белвил, никой в твоята клиника не е заподозрял, че това е той, Пиер Льодюк, когото Кеселбах искаше да намери на всяка цена?

— Никой. Беше настанен в една единична стая. Освен това аз бинтовах лявата му ръка, за да не се види раната на кутрето. Колкото до белега на бузата, той не личи под брадата.

— Сам ли го пазеше?

— Да. И съгласно Вашите инструкции се възползвах, за да го разпитам във всички мигове, когато изглеждаше в съзнание. Но постигнах само неразбираеми мънкания.

Принцът промърмори замислено:

— Мъртъв... Пиер Льодюк мъртъв... Цялата афера на Кеселбах очевидно почиваше на него и ето... ето че изчезна... без да направи разкритие, без да каже думичка за себе си, за своето минало... Трябва ли да се замесвам в тази авантюра, от която все още нищо не разбирам? Опасно е... Може да загазя...

Той помисли за момент и се провикна:

— Ах, толкова по-зле! Вече съм поел. Включил съм се. Това, че Пиер Льодюк е мъртъв, не е основание да напусна играта. Напротив! А случаят е много съблазнителен. Пиер Льодюк е мъртъв. Да живее Пиер Льодюк!... Хайде, докторе. Връщай се у Вас. Тази вечер ще ти се обадя по телефона.

Докторът излезе.

— Сега е наш ред, Филип — каза Сернин на последния посетител, дребен човек с побелели коси, облечен като служител във второкласен хотел.

— Шефе — започна Филип, — ще Ви припомня, че миналата седмица Вие ме настанихте като камериер в хотел „Дьо-з-Амперьор“ във Версай, за да следя един млад човек.

— Ами да, знам... Жерар Бопре. Докъде стигна той?

— Средствата му са на свършване.

— Все още ли има черни мисли?

— Да, иска да се самоубие.

— Сериозно ли е това?

— Много сериозно. В неговите книжа намерих ето тази бележка, написана с молив.

— Ах, ах! — каза Сернин, четейки бележката. — Съобщава за своята смърт... и че това ще стане тази вечер!

— Да, шефе, въжето е завързано и куката е забита в тавана. И съгласно Вашите заповеди влязох във връзка с него, той ми разказа нещастиято си и аз го посъветвах да се обърне към Вас. „Принц Сернин е богат, казах му аз, той е щедър, може би ще Ви помогне“.

— Всичко това е отлично. Значи той ще дойде, така ли?

— Той е тук.

— Откъде знаеш?

— Проследих го. Той взе влака за Париж и сега се разхожда напред-назад по булеварда. Всеки момент ще се реши.

В този момент един прислужник донесе визитна картичка. Принцът я прочете и каза:

— Въведете г-н Жерар Бопре.

И като се обърна към Филип:

— Мини в този кабинет и не мърдай.

Останал сам, принцът промълви:

— Как да се колебая? Съдбата сама го изпраща този...

Няколко минути по-късно се появи висок рус млад човек, тънък и с отслабнало лице, с трескав поглед, който застана объркано на прага, в колебание, в позата на просяк, който иска да протегне ръка и не се осмелява. Разговорът беше кратък.

— Вие ли сте г-н Жерар Бопре?

— Да... да... аз съм.

— Нямам честта...

— Вижте... господине... казах ми...

— Кой?

— Едно момче от хотела... казва, че е служил при Вас.

— Най-сетне, накратко...

— Ами...

Младият човек спря засрамен, смутен от надменното държание на принца. А той се провикна:

— Все пак, господине, може би трябва...

— Вижте, господине... казаха ми, че сте много богат и щедър... И аз си помислих, че ще Ви е възможно...

Той млъкна, неспособен да произнесе умолителни или унижителни слова.

Сернин се приближи до него.

— Господин Жерар Бопре, не публикувахте ли Вие томче стихове, озаглавено: „Пролетна усмивка“?

— Да, да — провикна се младият човек, чието лице просветна...
— Чели ли сте го?

— Да... Вашите стихове са много хубави... много хубави... Само че, нима смятате да преживявате с това, което те Ви носят?

— Естествено... някой ден...

— Някой ден... по-скоро никога, нали? А докато чакате, сте дошли да ми поискате пари, за да живеете?

— За да ям, господине.

Сернин сложи ръка на рамото му и каза хладно:

— Поетите не ядат, господине, те се хранят с рими и мечти. Постъпете така. Това е по-добро, отколкото да протягате ръка.

Младежът потръпна от оскърблението и без да каже нещо, се отправи живо към вратата.

Сернин го спря.

— Още една дума, господине. Нямате ли вече никакви средства?

— Ни най-малки.

— И не разчитате на нищо?

— Имам още една надежда... Писах на мой роднина с молба да ми изпрати нещо. Отговорът му ще пристигне днес. Това е последната граница.

— А ако не получите отговор, без съмнение сте решен още тази вечер да...

— Да, господине.

Това беше казано просто и ясно.

— Боже! Колко сте комичен, храбри човече. И каква наивна убеденост. Елате да ме видите следващата година, искате ли?... Пак ще поговорим за всичко това... Толкова е любопитно, толкова е интересно... и най-вече толкова е смешно... ах, ах, ах!

Й разтърсен от смях, с преувеличени жестове и поздрави, той го отпрати към вратата.

— Филип — каза той, като отвори на служителя от хотела, — чу ли?

— Да, шефе...

— Жерар Бопре очаква днес следобед телеграма, обещание за помощ...

— Да, последният му патрон...

— Той не бива да получи тази телеграма. Ако пристигне, прибери я пътъом и я скъсай.

— Добре, шефе.

— Сам ли си в хотела?

— Да, само с готвачката, която не спи там. Собственикът отсъства.

— Добре. Ние сме господарите. Довиждане до довечера към 11 часа. Тръгвай.

Принц Сернин отиде в спалнята и звънна на своя прислужник.

— Донеси ми шапката, ръкавиците и бастуна. Тук ли е колата?

— Да, господине.

Той се облече, излезе и се настани в просторна и удобна лимузина, която го откара до Булонския лес при маркиз и маркиза Дьо Гастин. Бяха го поканили на обяд.

В два и половина той напусна любезните домакини и се сиря на авеню „Клебер“, взе двама свои приятели и доктора, и пристигна в три без пет в парка на принцовете.

В три часа той се би на дуел със сабя с италианския командир Спинели. Още при първата схватка отрязва ухото на своя противник, а в три часа и три четвърти държеше банката (при комар) в клуба на улица „Камбон“, откъдето се измъкна в пет и двадесет с печалба от 47 хиляди франка.

И всичко това, без да бърза, с някакво надменно безгрижие, сякаш дяволското движение, което, изглежда, носеше живота му във

вихър от действия и събития, беше същинското правило на неговите най-спокойни дни.

— Октав — каза той на шофьора си, — отиваме на улица „Гарш“.

И в шест без десет той слизаше пред старите зидове на парка във Вилньов.

Макар накъсано и занемарено имението във Вилньов все още съхранява частица от блясъка, който имаше по времето, когато императрица Йожени идваше да си почива тук. Със своите стари дървета, с езерото, с погледа към короните на дърветата на гората „Сен-Клу“, в пейзажа се излъчваше грациозност и меланхолия.

Значителна част от имението беше дадена на института „Пастьор“. По-малка част, отделена от първата с пространство, предназначено за посетителите, образуваше все още доста обширно имение, в което се издигаха около пансиона четири отделни сгради.

„Там живее г-жа Кеселбах“, си каза принцът, като видя отдалече покривите на къщата и на четирите сгради.

Все пак той прекоси парка и се отправи към езерото.

Внезапно се спря зад група дървета. Беше забелязал две дами, облежнати на парапета на моста над езерото.

„Варние и неговите хора трябва да са наоколо. Но, по дяволите, те се крият много добре. Напразно ги търся...“

Сега двете дами вървяха по моравата, под големите внушителни дървета. Небесната синина надничаше между клоните, поклащани от слаб ветреца, а във въздуха се носеше мирис на пролет и млада зеленина.

Върху тревните склонове, които се спускаха до неподвижната вода, маргаритите, теменужките, нарцисите, момините сълзи, всички дребни априлски и майски цветя се групираха и образуваха тук и там съзвездия от всички цветове. Слънцето клонеше към хоризонта.

Внезапно трима мъже изскочиха от гората и тръгнаха срещу разхождащите се дами.

Заговориха ги.

Размениха няколко думи. Двете дами видимо показваха, че са изплашени. Един от мъжете пристъпи към по-малката и се опита да грабне златната чантичка, която тя държеше в ръка.

Те нададоха викове, тримата мъже се нахвърлиха върху тях. Трябва да се появя, сега или никога — каза принцът.

И той се спусна.

За 10 секунди почти стигна до брега на езерото.

При неговото приближаване тримата мъже избягаха.

— Бягайте, нехранимайковци — извика той, — бягайте с всичка сила. Появи се спасителят.

И понечи да ги преследва. Но една от дамите го помоли:

— О, господине, моля Ви... моята приятелка е болна. По-дребната от двете наистина беше паднала на тревата в несвяст.

Той се върна назад и каза разтревожено:

— Ранена ли е?... Нима тези нещастници?...

— Не... не... само от страх... от вълнение... А после... Вие ще разберете... тази дама е г-жа Кеселбах.

— Ах! — каза той, като поднесе шишенце със соли, което девойката веднага даде на нейната приятелка да подиша и добави:

— Повдигнете аметиста, който служи за запушалка... Има малка кутийка и в тази кутийка, хапчета. Нека болната вземе едно... едно, не повече... много е силно...

Той наблюдаваше как девойката се грижи за своята приятелка. Тя беше руса, с много скромнен вид, с нежно и сериозно лице, с усмивка, която оживяваше лицето ѝ дори когато не се усмихваше.

— „Това е Женевиер“, помисли той и си повтори развълнувано „Женевиер, Женевиер...“.

Все пак г-жа Кеселбах постепенно се съвземаше. Първоначално учудена, тя сякаш не можеше да разбере какво става. После паметта ѝ се върна и с едно кимване благодари на своя спасител.

Тогава той се поклони дълбоко и каза:

— Позволете ми да се представя... Принц Сернин.

Тя каза тихо:

— Не зная как да Ви изразя моята признателност.

— Като не я изразявате, госпожо. Трябва да се благодари на случайността, която насочи моята разходка насам. Но мога ли да Ви предложа ръката си?

Няколко минути след това г-жа Кеселбах звънеше на пансиона и казваше на принца:

— Ще Ви помоля за една услуга, господине. Не говорете за това нападение.

— Все пак, госпожо, това е единственият начин да разберем...

— За да разберем, е необходимо следствие, което означава още шум около мен, разпити, умора, а аз съм на края на силите си.

Принцът не се поколеба. Той попита на сбогуване:

— Ще ми позволите ли да се осведомявам за Вас?

— Разбира се...

Тя прегърна Женевиер и влезе.

Започваше да се стъмва. Сернин не желаше Женевиер да се връща сама. Но тъкмо бяха тръгнали по пътеката, когато един силует изтича в мрака пред тях:

— Бабо! — провикна се Женевиер.

Тя се хвърли в прегръдките на старата жена, която я обсипа с целувки.

— Ах, скъпа моя, какво се случи? Колко много закъсня, ти, която си толкова точна!

Женевиер ги представи един на друг.

— Г-жа Ернемон, моята баба. Принц Сернин... После тя разказа инцидента, г-жа Ернемон повтаряше:

— Ох, скъпа моя, колко ли си се изплашила!... Никога няма да забравя, господине... кълна Ви се... Но колко ли си се изплашила, моя клета малка!

— Хайде, бабче, успокой се, тъй като съм жива и здрава...

— Да, но уплахата е могла да ти причини зло... Никога не се знаят последиците... О, това е ужасно...

Те вървяха покрай ограда, зад която имаше няколко масивни дървета, вътрешен двор на училище и една бяла къща.

Зад къщата, в дъното на тунел от туфи бърз, имаше малка бариера.

Старата жена помоли принца да влезе и го заведе в малък салон, който служеше едновременно и за приемна.

Женевиер помоли принца за разрешение да излезе за малко, за да нагледа своите ученици, които трябваше да вечерят.

Принцът и г-жа Ернемон останаха сами.

II

Старата дама имаше бледо и тъжно лице, под белите коси, чиито къдри завършваха с два блидъфа. Доста едра, с тежка походка, в нея имаше нещо простирано, въпреки външния вид и облекло на дама от обществото.

Докато въвеждаше ред на масата и продължаваше да изразява тревогата си, принц Сернин се доближи до нея, обхвана с длани лицето ѝ и я целуна по двете бузи.

— Е добре, старо, как си?

Тя замръзна с ококорени очи и зяпнала уста.

Засмян, принцът отново я целуна.

Тя заекна.

— Ти! Това си ти! Ах, Исусе Христос... Исусе Христос... Възможно ли е това... Исусе Христос...

— Добра ми Виктория!

— Не ме наричай така — извика тя потръпвайки. — Виктоар е мъртва... Твоята стара дойка я няма вече. Аз изцяло принадлежа на Женевиер...

И добави тихо:

— Ах, Исусе... аз действително прочетох името ти във вестниците... Значи е вярно, ти започваш отново лошия живот?

— Както виждаш.

— А ми се беше заклел, че е свършено с него, че заминаваш завинаги, че искаш да станеш почтен.

— Опитвах се. Вече четири години се опитвам... Не можеш да кажеш, че през тези години се е говорило за мен, нали?

— А сега?

— Отегчавам се.

Тя въздъхна.

— Все си си същият... Не си се променил... Ах, свършено е, ти никога няма да се промениш... Значи си замесен в случая Кеселбах.

— По дяволите! Ако не беше така, щях ли да си правя труда да организирам среща г-жа Кеселбах в шест часа нападение, та да мога в

шест и пет да я изтръгна от ноктите на моите хора? Спасена от мен, тя е длъжна да ме приеме. Ето ме в центъра на събитието и закриляйки вдовицата, аз ще наглеждам околностите. Ах, какво искаш, животът, който вода, не ми позволява да се шляя и да спазвам режима на нежните грижи и на ордюврите. Трябва да действам с театрални инсценировки, с брутални победи.

Тя го гледаше със страх и смутолеви:

— Разбирам... разбирам... всичко това е лъжа... Но в такъв случай Женевиер.

— А, с един камък улучих два заека. Подготвяйки спасяването, постигнах и запознанството. Помисли си колко време, може би и ненужни усилия щяха да ми трябват, за да се промъкна във вътрешния мир на това дете. Какво бях за нея? Какъв ще съм? Един непознат... един чужд човек. Сега съм спасителят. А след час ще бъда... приятел.

Тя затрепери.

— Значи... ти не си спасил Женевиер... Значи ще ни забъркаш в твоите истории...

И внезапно, в изблик на протест, сграбчвайки го за раменете:

— А, не, омръзна ми, разбираш ли? Един ден ти ми доведе малката с думите: „Вземи,верявам ти я... родителите й умряха... вземи я под своя закрила.“ Добре, тя е под моя закрила и аз ще съумея да я защита от теб и от всички интриги.

Права, стоейки здраво на краката си, свила юмруци и с решително изражение на лицето, г-жа Ернемон изглеждаше готова на всичко.

Спокойно, без грубост принц Сернин свали една след друга двете й ръце, които го стискаха, и на свой ред сграбчи старицата за раменете, настави я в един фотьойл, наведе се над нея и преспокойно й каза:

— Край!

Тя се разплака, предаде се веднага и като скръсти ръце пред Сернин, промълви:

— Моля те, остави ни на мира. Бяхме толкова щастливи! Мислех, че си ни забравил, и благославях небето при всеки изгрев. Да, разбира се, аз много те обичам, но въпреки всичко. Но Женевиер... как да ти кажа, готова съм всичко да направя за това дете. Тя зае твоето място в сърцето ми.

— Забелязвам — каза той през смях. — Тя с удоволствие би ме изпратила по дяволите. Хайде, стига глупости! Нямам време за губене. Трябва да говоря с Женевиер.

— Ти да говориш с нея!

— Ами да, да не би да е престъпление?

— И какво имаш да й казваш?

— Една тайна... една много сериозна... много вълнуваща тайна...

Старата дама се уплаши:

— Тайна, която ще й причини мъка, може би? О! Страхувам се... страхувам се от всичко за нея...

— Тя идва — каза той.

— Не, не е тя.

— Да, да аз я чувам... избърши си очите и бъди разумна...

— Слушай — каза живо тя. — Слушай, не знам какви думи ще произнесеш, каква тайна ще разкриеш пред това дете, което не познаваш... Но аз я познавам и ти казвам следното: Женевиер е храбра, силна и много чувствителна. Внимавай в думите си... Можеш да нараниш в нея чувства... които не подозираш.

— А защо, боже мой?

— Защото тя не е като теб, тя е от друг свят... говоря за един нравствен свят... Има неща, които не ти е писано да разбереш сега. Между Вас двамата има непреодолима преграда... Женевиер притежава най-възвишеното и чисто съзнание... а ти...

— А аз?

— Ти не си почтен човек.

III

Женевиев влезе оживена и очарователна.

— Всичките ми хлапета са в спалнята и аз разполагам с десет минути отдах... Хей, бабо, какво е това? Имаш много странен вид... Нима още те тревожи случилото се?

— Не, госпожице — каза Сернин, — мисля, че бях достатъчно щастлив да успокоя Вашата баба. Само че разговаряхме за Вас, за Вашето детство, към тази тема Вашата баба пристъпва с голямо вълнение.

— За моето детство ли?... — каза Женевиев, като се изчерви... — О, бабо!

— Не й се карайте, госпожице, случайността доведе разговора дотам. Случвало се е често да минавам през селцето, в което сте отгледана.

— Аспремон?

— Аспремон, близо до Ница... Вие живеехте там в една съвсем бяла нова къща...

— Да — каза тя, — съвсем бяла, с малко синя боя около прозорците... Бях много млада, тъй като напуснах Аспремон на 7 години, но си спомням и най-дребните неща от това време. Не съм забравила отблясъците на слънцето по бялата фасада, нито сянката на евкалиптите в дъното на градината...

— В дъното на градината, госпожице, имаше маслинови дръвчета, а под едно от тях — маса, на която Вашата майка работеше винаги в горещите дни...

— Вярно, вярно — каза тя силно, развълнувана... а аз играех до нея...

— И тъкмо там — каза той — аз се срещях много пъти с Вашата майка... И веднага като Ви видях, открих в лицето Ви нейния образ, само че по-весел, по-щастлив.

— Горката ми майчица, тя наистина не беше щастлива. Татко починал в деня на моето раждане и нищо не успя да я утеши. Тя много

плачеше. Запазила съм от това време носната кърпичка, с която бършеше сълзите си.

— Кърпичка с розови шарки.

— Какво! — каза Женевиер силно учудена. — Вие знаете...

— Бях там в деня, когато я успокоявахте... А Вие я утешавахте така мило, че сцената се е запечатала много ясно в паметта ми:

Тя го погледна изпитателно и прошепна почти на себе си:

— Да... да... струва ми се... изразът на очите Ви... и звукът на Вашия глас...

Тя притвори клепачи за миг и се вгълби, сякаш търсеше напразно да улови някъде спомен, който ѝ се изплъзваше. А после продължи.

— В такъв случай Вие сте се познавали?

— Имах приятели близо до Аспремон, при които се срещах с нея. Последния път тя ми се стори още по-тъжна... по-бледа, а когато се върнах...

— Беше свършено, нали? — каза Женевиер. — Да, тя си отиде много бързо... за няколко седмици... и аз останах сама при съседите, които се грижеха за нея... а една сутрин ме отведоха. Същия ден, вечерта, докато спях, някой дойде, взе ме на ръце, уви ме в одеяло...

— Мъж ли беше? — каза принцът.

— Да, мъж. Говореше ми съвсем тихо, много нежно... неговият глас ме успокояваше... носеше ме към пътя, после се качихме в една кола. През нощта той ме люлееше и ми разказваше приказки... със същия глас... със същия глас...

Тя постепенно замлъкна и се вгледа отново в него, поизпитателно и с видимо усилие да задържи беглото впечатление, което я докосваше на моменти.

Той ѝ каза:

— А после? Къде Ви отведоха?

— Спомените ми са неясни... Сякаш бях спала много дни... Спомням си само за град Ванде, където прекарах цялата втора половина на моето детство, в Монтегю, при мама и татко Изеро, добри хора, които ме отхраниха, възпитаха и чиято преданост и обич никога няма да забравя.

— Те също ли умряха?

— Да, — каза тя... — в района се появи епидемия от тифуидна треска... но това по-късно научих... Още в началото на тяхното

заболяване бях отнесена както първия път и при същите обстоятелства, през нощта, от някой, който ме уви в одеяло... Само че бях по-голяма, съпротивлявах се, исках да извикам... и той сигурно ми е запушил устата с шалче.

— На колко години бяхте?

— На 14... Оттогава са минали четири години.

— Следователно могли сте да запомните този човек?

— Не, той се криеше още повече и не ми каза нито дума... Въпреки това винаги съм мислела, че е един и същ... защото запазих спомена за същата загриженост, за същите внимателни жестове, изпълнени с предпазливост.

— А после?

— После, както някога, настъпи забрава, сън... Този път, изглежда, бях болна, тресеше ме. И се събудих във весела светла стая. Една дама с побелели коси беше надвесена над мен и ми се усмихваше. Това е баба... в стаята ми е там горе.

Лицето ѝ отново беше щастливо и излъчващо светлина, а тя завърши усмихната:

— Г-жа Ернемон ме намерила една вечер заспала пред вратата на своя дом, прибрала ме и така тя стана моя баба, а след известни изпитания малкото момиченце от Аспермон се наслаждава на радостите на едно спокойно съществуване и учи на смятане и писане непослушните или мързеливи момиченца... които много я обичат.

Тя говореше весело, думите ѝ бяха едновременно обмислени и весели, чувстваше се, че притежава уравновесеността на благоразумните натури.

Сернин я слушаше с растяща изненада и не се мъчеше да скрие своето смущение.

Той попита:

— Никога ли повече не чухте да се говори за този мъж?

— Никога.

— А ще бъдете ли доволна да го видите отново?

— Ще бъда, разбира се.

— Е добре, госпожице...

Женевиев потръпна.

— Вие знаете нещо... може би истината...

— Не... не... госпожице...

Той стана и се разходи из стаята. От време на време погледът му се спираше върху Женевиер и сякаш се готвеше да даде по-точен отговор на зададения му въпрос. Щеше ли да проговори?

Г-жа Ернемон чакаше с тревога разбулването на тайната, от която можеше да зависи душевното спокойствие на младото момиче.

Той се върна и седна до Женевиер, поколеба се отново и накрая й каза:

— Не... не... мина ми една мисъл... един спомен...

— Един спомен... Кажете!

— Заблудил съм се. Във Вашия разказ имаше някои подробности, които ме въведоха в грешка.

— Сигурен ли сте?

Той се поколеба още малко, после потвърди:

— Напълно сигурен.

— Ех, — каза тя разочарована... — помислих си, че отгатвам... че ме познавате...

Тя не довърши, очакваше той да отговори на въпроса, който му задаваше, без да се осмели да го формулира напълно.

Той мълчеше. Тогава, без да настоява повече, тя се наведе към г-жа Ернемон.

— Лека нощ, бабо, моите хлапета сигурно са си легнали, но нито едно няма да заспи, преди да съм го целунала.

Тя протегна ръка на принца.

— Още веднъж благодаря...

— Тръгвате ли? — каза той живо.

— Извинете ме, баба ще Ви изпрати...

Той се поклони и й целуна ръка. В момента, когато отваряше вратата, тя се обърна и му се усмихна. После изчезна.

Принцът се вслуша в шума от отдалечаващите се стъпки, седеше неподвижен, с пребледняло от вълнение лице.

— И тъй — каза старата дама, — не можем да проговорим, нали?

— Не...

— А тайната...

— По-късно... днес... странно... не можах.

— Нима е толкова трудно? Нима тя не почувства, че ти си непознатият, който два пъти я е отвеждал?... Една дума щеше да бъде достатъчна.

— По-късно... по-късно... — каза той, като си възвръщаше увереността. — Ти много добре разбираш... това дете едва ме познава... Аз трябва първо да спечеля правото на нейната обич, на нейната нежност... Когато ѝ създам живота, който заслужава, един чудесен живот, като в приказките, тогава ще проговоря.

Старата дама поклати глава.

— Много се страхувам, че се лъжеш... Женевиер няма нужда от приказан живот... Тя обича простички неща.

— И тя е жена като другите, а богатството, луксът, властта доставят радости, които никой от тях не пренебрегва.

— Но не и Женевиер. И ще направиш по-добре...

— Ще видим. Засега ме остави да действам. И бъди спокойна. Нямам никакво намерение, както казваш ти, да забърквам Женевиер във всичките ми интриги. Тя рядко ще ме вижда... Само че аз трябваше по някакъв начин да установя връзка... Това е сторено... Сбогом.

Той излезе от училището и се отправи към автомобила. Беше истински щастлив.

„Тя е очарователна... и толкова нежна, толкова сериозна, взела е очите на майка си, очите, които ме разнежваха до сълзи... Боже мой, колко далече е всичко това! И какъв красив спомен... малко тъжен, но толкова красив“.

И каза на висок глас:

— Да, разбира се, аз ще се заема с нейното щастие. И то веднага! Още тази вечер! Отлично, още тази вечер, тя ще има годеник! Нима това не е главното условие за щастие за едно младо момиче?

IV

Колата го чакаше на пътя.

— У дома! — каза той на Октав.

Когато пристигнаха, поиска да го свържат по телефона с Ньойли и даде своите нареждания на приятеля си, когото наричаше доктора, после се облече.

Вечеря в клуба на улица „Камбон“, прекара един час в операта и отново се качи в автомобила.

— В Ньойли, Октав. Ще потърсим доктора. Колко е часът?

— Десет и половина.

— По дяволите! По-бързо!

Десет минути по-късно автомобилът спря в края на булевард „Инкерман“ пред една отдалечена вила. При сигнала на клаксона докторът слезе. Принцът го попита:

— Човекът готов ли е?

— Пакетиран, завързан, запечатан.

— А в добро състояние ли е?

— В отлично. Ако всичко мине, както ми казахте по телефона, полицията ще види само крайния резултат.

— Това е неин дълг. Хайде.

И те пренесоха в колата нещо като дълъг чувал, с формата на човек, който изглеждаше доста тежък.

Принцът каза:

— Във Версай, Октав, улица „Вилен“, пред хотел „Дьо-з-Амперьор“...

— Но този хотел е съмнителен — отбеляза докторът-познавам го.

— На кого говориш? И работата няма да е лека, поне за мен... Но пусто да остане, не бих отстъпил мястото си за никакво богатство! Кой казваше, че животът е еднообразен?

Хотел „Дьо-з-Амперьор“, една кална алея... две стъпала и се влиза в коридор, осветен от една лампа.

Сернин почука с юмрук на една малка врата.

Появи се служител от хотела. Беше Филип, същият този, на когото сутринта Сернин беше дал заповеди относно Жерар Бопре.

— Още ли е там? — попита принцът.

— Да.

— А въжето?

— Възелът е готов.

— Не получи телеграмата, която очакваше, нали?

— Ето я, аз я взех.

Сернин грабна синята хартийка и прочете.

— По дяволите — каза той със задоволство, — тъкмо навреме. Съобщавах му, че утре ще получи банкнота от 1000 франка. Винаги съдбата е благосклонна към мен. Остава четвърт час до полунощ. След четвърт час горкото момче ще се хвърли към вечността. Отведи ме, Филип. Остани тук, докторе.

Прислужникът взе свещта. Те се качиха на 3-ия етаж и продължиха, вървейки на пръсти, по нисък и смърдящ коридор, с мансарди от двете страни, който водеше до дървена стълба, по която плесеняваха останки от килим.

— Никой ли не може да ме чуе? — попита Сернин.

— Никой. Двете стаи са отдалечени. Но да не сбъркате, той е в лявата.

— Добре. Сега слез долу. В полунощ докторът, Октав и ти ще донесете човекът там, където сме, и ще чакате.

Дървената стълба имаше десет стъпала, които принцът изкачи много предпазливо. Горے на площадката имаше врата. Той загуби цели 5 минути, за да отвори вратата на дясната, без някое изскърцване да смути тишината. В мрака на стаята блестеше светлинка. Пипнешком, за да не се блъсне в някой стол, той се насочи към светлината, която се процеждаше през стъклената врата на съседната стая, на която висеше парче плат.

Принцът дръпна плата. Стъклата бяха прозрачни, но захабени, надраскани на места, така че, като долепеше око, лесно можеше да види какво става в другата стая.

Видя един мъж, той седеше до масата, с лице към вратата. Беше поетът Жерар Бопре.

Той пишеше при светлината на свещ.

Над него висеше въже, завързано на кука, забита в тавана. В долния край на въжето се извиваше примка.

Чу се слаб звън на градски часовник.

„Дванадесет без пет, помисли Сернин... Още пет минути“.

Младежът продължаваше да пише. След миг остави перото и подреди десетината листа хартия, които беше изписал с мастило, и започна да ги препрочита. Изглежда написаното не му хареса, защото по лицето му мина израз на недоволство. Той скъса ръкописа си и изгори парчетата на пламъка на свещта.

После, с трескава ръка, написа няколко думи на един бял лист, подписа се бързо и стана.

Но като забеляза на десет пръсти от главата си въжето, той изведнъж седна разтресен от уплаха.

Сернин виждаше отчетливо бледото му лице, слабите бузи, към които притискаше свити юмруци. Появи се сълза, една единствена, бавна и отчаяна. Погледът му беше втренчен в празното, в очите му се четеше ужасяваща тъга, сякаш виждаха вече страшното небитие.

А лицето му беше толкова младо! Бузите толкова нежни още, без никаква бръчка. Очите — сини като синевата на източното небе.

Полунощ... удариха дванадесетте трагични удара, на които толкова отчаяни са посветили последната секунда на своя живот.

При дванадесетия той стана отново и този път храбро, без да трепери, погледна злокобното въже. Опита се дори да се усмихне — слаба усмивка, жална гримаса на осъден, когото смъртта вече е обзела.

Той бързо се качи на стола и хвана въжето с ръка.

Спря за миг неподвижен, не защото се колебаеше или му липсваше смелост, но това беше върховният момент, минутата милост, която се отпуска преди фаталния жест.

Той огледа мръсната стая, в която го беше притиснала злата участ, отвратителните тапети по стените, бедното ложе.

На масата нито една книга — всичко беше продадено. Нито една снимка, нито един плик с писмо! Той нямаше вече нито баща, нито майка, нито семейство... Какво го свързваше с живота? Нищо и никой.

С рязко движение пхна глава в примката и издърпа въжето, докато то се впи във врата му. Двата крака ритнаха стола и той скочи в небитието.

V

Изминаха десет, двадесет секунди, цели двадесет секунди, цяла вечност...

Тялото се изви два, три пъти в конвулсии. Краката инстинктивно потърсиха опора. Сега вече нищо не мърдаше...

Още няколко секунди... Малката стъклена врата се отвори. Сернин влезе. Без ни най-малко да бърза, той взе листа хартия, където младежът беше сложил подписа си, и прочете:

„Уморен от живота, болен, без пари, без надежда, аз се убивам. Да не се обвинява никой за моята смърт.

30 април — Жерар Бопре“

Той постави отново листа на масата, на видно място, приближи стола и го постави под краката на младежа. После се качи на масата и като притискаше тялото към себе си го повдигна, разшири примката и извади главата.

Тялото се огъна в ръцете му. Той го пусна да се хлъзне покрай масата и като скочи на пода, го постави на леглото.

После, все така бавно, откряхна изходната врата.

— И тримата ли сте тук? — прошепна той.

Близо до него, в подножието на дървената стълба, някой отговори:

— Тук сме. Да качим ли вързопа?

— Хайде.

Той взе свещника, за да им свети.

Тримата мъже изкачиха трудно стълбата, мъкнейки чувала със завързания човек.

— Сложете го тук — каза Сернин, сочейки масата.

Разряза връзките, които стягаха чувала, с джобно ножче. Показа се бял чаршаф и той го разгърна.

В чаршафа имаше труп — трупът на Пиер Льодюк.

— Клетият Пиер Льодюк — каза Сернин. — Ти никога няма да узнаеш какво загуби като умря толкова млад! Щях да те отведа далече, приятелю, но ще минем и без твоите услуги... Хайде, Филип, качи се на масата, а ти, Октав, на стола. Повдигнете му главата и я пъхнете в примката.

Две минути по-късно тялото на Пиер Льодюк се люлееше на края на въжето.

— Отлично, не било чак толкова трудно да се заменят трупове. Сега всички можете да излезете. Ти, докторе, ще минеш оттук утре сутринта, ще научиш за самоубийството на г-н Жерар Бопре, чуваш ли, на Жерар Бопре — ето прощалното писмо — ще повикаш съдебния лекар и комисаря, ще направиш така, че и двамата да констатира, че покойникът има отрязан пръст и белег на бузата.

— Това е лесно.

— И ще направиш така, че протоколът да се напише веднага под твоя диктовка.

— Лесна работа.

— Накрая постарай се да не го изпатят в моргата, а да дадат разрешение за незабавно погребение.

— Това е по-трудно.

— Опитай се. Преглежда ли този?

Той посочи младежа, който лежеше неподвижно на леглото.

— Да — отговори докторът. — Дишането му се нормализира. Но имаше голям риск... Сънната артерия можеше...

— Който нищо не рискува... След колко време ще дойде в съзнание?

— След няколко минути.

— Добре. А, почакай още малко, докторе. Постой долу. Още не си изиграл напълно ролята си за тази вечер.

Останал сам, принцът запали цигара и запуши спокойно, като изпускаше към тавана малки кръгчета синкав дим.

Една въздишка го изтръгна от мечтанието му. Той се доближи до леглото. Младежът започваше да се размърдва, гърдите му се издигаха и спадаха силно, като на човек, който сънуваше кошмар. Повдигна ръце към гърлото си, сякаш изпитваше болка и този жест го изправи на крака, ужасен, залитащ...

Тогава забеляза насреща си Сернин.

— Вие! — прошепна той, без да разбира. — Вие!...

Гледаше го глупаво, сякаш беше призрак.

Опипа отново гърлото си, врата си, тила си... И изведнъж се чу прегракнал вик, влудяваща уплаха разшири очите му, косите му настръхнаха. Трепереше като листо. Принцът се беше отдръпнал и той видя, той виждаше обесения на въжето. Отстъпи до стената. Та нали мъжът, обесеният беше самият той! Той беше мъртъв и се виждаше мъртъв! Дали това е жестокият сън, който следва след смъртта?... Халюцинация на мъртвите, чийто смутен мозък все още пулсира в частицата останал живот?

Ръцете му разсякоха въздуха. За момент той сякаш се бореше с ужасното видение. А после, изтощен, победен за втори път, той припадна.

— Чудесно — възкликна принцът... Чувствителна природа... впечатлителна... Сега мозъкът му е излязъл от орбита... Хайде, моментът е подходящ... Но ако не свърша бързо работата, ще ми се изплъзне.

Той бутна вратата, която разделяше двете мансарди, върна се към леглото, вдигна младежа и го пренесе на леглото в другата стая.

После намокри слепоочията му със студена вода и му даде да подиша соли.

Този път слабостта му не продължи дълго.

Жерар отвори стеснително клепачи и вдигна очи към тавана. Видението беше изчезнало.

Но разположението на мебелите, мястото на масата и на камината и още някои подробности будеха изненада у него — а после си спомни за своето деяние... усещаше болка в гърлото...

Той каза на принца:

— Сънувал съм, нали?

— Не.

— Как така не?

И изведнъж си припомни.

— Ах, да, спомням си... Исках да умра... и дори...

Той се наведе тревожно:

— Къде е другото? Видението?

— Какво видение?

— Човекът... въжето... това сън ли беше?...

— Не — увери го Сернин, — и това е действителност.

— Какво говорите? Какво говорите? О, не... не... моля Ви... събудете ме, ако спя... или по-добре да умра!... Но аз съм мъртъв, нали? А това е кошмарът на един труп... Ах, усещам, че разумът ме напуска... Моля Ви...

Сернин постави нежно ръка върху главата на младежа и като се наклони към него, каза:

— Изслушай ме... слушай добре и ще разбереш. Ти си жив. Твоята физика и съзнанието са си същите и са живи. Но Жерар Бопре е мъртъв. Разбираш ме, нали? Общественото същество, което се казваше Жерар Бопре, не съществува вече. Ти го премахна, утре в гражданските регистри срещу името, което носеше ти, ще напишат „починал“ — и датата на твоята смърт.

— Лъжа! — едва изрече ужасеният младеж. — Лъжа, защото аз съм Жерар Бопре.

— Ти не си Жерар Бопре — заяви Сернин. И като посочи отворената врата, добави: — Жерар Бопре е там, в съседната стая. Искаш ли да го видиш? Той виси на куката, на която си го закачил. На масата има писмо, с което си подписал смъртта му. Всичко това е редовно, това е окончателно. Няма защо повече да се връщаме към брутален и невъзвратим факт — Жерар Бопре го няма вече!

Младежът слушаше отчаян. Сега, когато фактите придобиваха по-малко трагичен обрат, по-малко трагично значение, той се успокои и започна да разбира.

— А после?

— После, да поговорим...

— Да,... да... да поговорим...

— Една цигара? — каза принцът. — Приемаш ли? Ах, аз виждам, че се връщаш към живота. Толкова по-добре, ще се разберем, и то бързо. Той запали цигарата на младежа, после своята и веднага обясни с няколко думи:

— Покойни Жерар Бопре, ти беше уморен от живота, болен, без пари, без надежда... Искаш ли сега да имаш добро здраве, да си богат и могъщ?

— Не знам.

— Това е много просто. Случайността те изправи на пътя ми, ти си млад, красив младеж, поет, ти си интелигент, а твоят акт на

отчаяние е доказателство за голямата ти почтеност. Рядко се срещат такива качества у един млад човек. Аз ги уважавам... и ги записвам в моята сметка.

— Те не се продават.

— Глупак! Кой ти говори за покупко-продажба. Запази си съвестта. Тя е много ценно съкровище, за да го захвърляш.

— Тогава какво искате от мен?

— Твоя живот!

И като посочи все още посинялото гърло на младия човек, добави:

— Твоя живот! Твоя живот, който ти не съумя да използваш! Твоя живот, който ти провали, загуби, разруши и когото искам да възстановя според идеалите за красота, величие и благородство, от които ще ти се завие свят, малкият ми, ако можеш да надзърнеш в бездната, където потъва най-интимната ми мисъл...

Той беше обхванал с длани лицето на Жерар и продължаваше с ироничен патос:

— Ти си свободен! Нямах окови! Вече не се налага да носиш тежестта на твоето име! Ти заличи регистрационния номер, с който обществото те беше дамгосало по рамото като нагорещено желязо. Ти си свободен! В този свят на роби, където всеки носи своя етикет, ти можеш или да се разхождаш непознат, невидим, сякаш притежаваш пръстена на Жижес... или да избереш своя етикет, етикета, който ти харесва! Разбираш ли?... Разбираш ли какво приказно съкровище си ти за един артист или теб самия, ако го желаеш? Един нов живот, съвсем чист. Твоят живот сега е восък, който имаш право да моделираш по собствен вкус, според размаха на твоето въображение или съветите на разума ти.

Младият човек направи отегчен жест.

— И какво искате да направя с това съкровище? Какво направих с него досега? Нищо.

— Дай ми го.

— Какво можете да направите Вие?

— Всичко. Ако ти не си артист, аз съм, и то ентусиазиран, неуморен, неукротим, неизчерпаем. Ако ти не носиш свещения огън, аз го нося! Там, където ти си се провалил, аз ще успея! Дай ми твоя живот.

— Думи, обещания!... — провикна се младежът, чието лице се съживяваше... — Празни сънища! Добре знам колко струват!... Познавам страха, моето обезкуражение, провалените ми усилия, цялата ми нищета. Нуждая се от воля, за да започна живота си отначало, а аз я нямам...

— Но аз имам...

— Приятели...

— Ще ги имаш!

— Средства...

— Ще ти дам, и то какви! Ти само ще черпиш все едно, че бъркаш в магическа каса.

— Но кой сте Вие? — провикна се обърканият младеж.

— За другите съм принц Сернин... За теб... няма значение! Аз съм повече от принц, повече от крал, повече от император.

— Кой сте Вие? Кой сте Вие? — мълвеше Бопре.

— Господарят... този, който иска и може... този, който действа... Няма граници за моята воля, безгранична е и моята власт. Аз съм по-богат от най-богатия, защото неговото богатство ми принадлежи... Аз съм по-могъщ от най-силните, защото тяхната сила е в моя услуга.

Той отново обхвана лицето му и забивайки поглед в очите му, добави:

— Бъди богат и ти... бъди силен... ето какво щастие ти предлагам... сладостта да живееш... спокойствие за твоя мозък на поет... а също и слава. Приемаш ли?

— Да... да... — прошепна Жерар, заслепен и подчинен... Какво трябва да направя?

— Нищо.

— Все пак...

— Нищо ти казвам. Ти си в основата на всичките ми планове, но те не те засягат. Ти нямаш активна роля. Засега ти си само фигурант... дори не си и фигурант, а пионка, която местя.

— Какво ще правя аз?

— Нищо... стихове! Ще живееш, както искаш. Ще имаш пари. Ще се радваш на живота. Аз дори няма да се занимавам с теб. Пак повтарям, ти не играеш роля в моето приключение.

— А кой ще бъда аз?

Сернин протегна ръка и посочи съседната стая:

— Ще заемеш неговото място. Ти си онзи.

Жерар потръпна от възмущение и отвращение.

— А, не! Той е мъртъв... а освен това... е престъпление... не, искам нов живот, изграден от мен, измислен от мен... с неизвестно име...

— Ще бъдеш онзи там, ти казвам аз — провикна се Сернин властно и енергично... — ти ще бъдеш онзи, а не друг! Онзи, защото неговата съдба е великолепна, защото името му е прочуто и защото той ти прехвърля наследство от два века благородничество и гордост.

— Това е престъпление! — простена Бопре, отмалявайки...

— Ти ще бъдеш онзи! — изрече Сернин с нечувана сила... — Онзи! В противен случай ще си останеш Бопре, а върху Бопре имам право на живот или смърт. Избирай.

Той извади пистолета си, зареди го и го насочи към младежа.

— Избирай? — повтори той.

Изразът на лицето му беше неумолим. Жерар се изплаши и се хвърли разридан на леглото.

— Искам да живея!

— Твърдо и безвъзвратно ли го искаш?

— Да, хиляди пъти да! След ужасното нещо, което се опитах да извърша, смъртта ме плаши... Всичко... всичко друго, но не и смърт!... Всичко... страдание... глад... болест... всички мъчения, низости... дори престъпление, ако това е нужно... но не и смърт.

Той се тресеше от треска и тревога, сякаш големият му враг — смъртта, все още бродеше около него, а той се чувстваше неспособен да се измъкне от прегръдката на костеливите ѝ ръце.

Принцът удвои усмивката си и произнесе пламенно, надвесен над него като над плячка:

— Не искам нищо невъзможно от теб, нищо лошо... Ако стане нещо, аз ще отговарям... Не, няма да има престъпления... малко страдание, съвсем малко... ще ти потече малко кръв. Но какво е това пред ужаса да умреш?

— Страданието ми е безразлично.

— Тогава хайде веднага! — извика Сернин. — Веднага! Десет секунди страдание и това ще бъде всичко... десет секунди и животът на другия ще ти принадлежи...

Той го беше притиснал до себе си и, наведен над стола, държеше лявата му ръка, опряна на масата с разперени пръсти. Той бързо извади нож от джоба си, натисна острието върху малкия му пръст, между първата и втората става, и заповяда:

— Удряй, удряй сам! Един удар и готово!

Той държеше дясната му ръка и се опитваше да я стовари върху другата като чук.

Жерар се изви, сгърчен от ужас. Сега разбираше.

— Никога! — смутолеви той. — Никога!

— Удряй! Само един удар и готово, само един удар и ти ще приличаш на онзи човек, никой няма да те познае...

— Как се казва...

— Първо удари...

— Никога! Ох, какво мъчение... Моля Ви... по-късно.

— Сега... настоявам... трябва...

— Не... не... не мога...

— Хайде, удряй, глупако, това означава богатство, слава, любов.

Обзет от порив, Жерар вдигна юмрук.

— Любов — каза той — за нея ще го направя.

— Ти ще обичаш и ще бъдеш обичан — произнесе Сернин. — Твоята годеница те очаква. Аз ти я избрах. Тя е по-невинна от най-невинните, по-красива от най-красивите. Но трябва да я завоюваш. Удряй!

Ръката се стегна за фаталния удар, но инстинктът беше по-силен. Нечовешка енергия сгърчи младежа. Внезапно той разкъса прегръдката на Сернин и избяга.

Спусна се като луд към другата стая. Вой от ужас се изтръгна от гърдите му при вида на отвратителната гледка, той се върна и падна на колене пред Сернин.

— Удряй! — каза той, като разтвори отново пръстите му и разположи острието на ножа.

Направи го механично. С автоматичен жест, с обезумели очи, с прежълтяло лице, младият човек вдигна юмрук и удари.

— Ох! — простена той от болка.

Малкото парченце плът беше отхвъркнало. Течеше, кръв. За трети път загуби съзнание.

Сернин го погледа няколко секунди и произнесе кротко:

— Горкичкото момче! Аз ще те възнаградя стократно. Аз винаги плащам по кралски.

Той слезе и намери доктора:

— Готово. Сега е твой ред... Качи се и му направи разрез на дясната буза, подобно на белега на Пиер Льодюк. Двата белега трябва да са еднакви. След час ще дойда да те взема.

— Къде отивате?

— Да подишам въздух. Сърцето ми не издържа. Навън той вдиша дълбоко, после запали нова цигара.

— Добър ден — прошепна той... — Малко натоварен, малко уморителен, но плодотворен, наистина плодотворен. Станах приятел на Долорес Кеселбах. Станах приятел на Женевиев. Изфабрикувах си един доста представителен нов Пиер Льодюк, който ми е изцяло предан. И накрая, намерих за Женевиев съпруг, какъвто не се среща всеки ден. Моята задача е изпълнена. Остава само да прибера плода на своите усилия. Ваш ред е да поработите, господин Льонорман. Аз съм готов.

И добави, като си мислеше за нещастния осакатен, когото беше заслепил с обещанията си:

— Но... има едно „но“... аз не знам точно какъв е бил този Пиер Льодюк, чието място поднесох така великодушно на младежа. А това е дразнещо... Защото нищо не доказва, че Пиер Льодюк не е бил син на месар...

Г-Н ЛЬОНОРМАН СЕ ХВАЩА ЗА РАБОТА

I

На 31 май сутринта всички вестници напомниха, че Люпен в писмото си до г-н Льонорман беше обявил, че на тази дата ще стане бягството на разсилния Жером. А един от тях резюмираше много добре положението до този ден:

„Ужасната касапница в хотел «Палас» стана на 17 април. Какво е открито досега? Нищо.

Имаше три улики — табакерата, буквите Л и М, пакетът със забравените дрехи в канцеларията на хотела. Каква полза беше извлечена от тях? Никаква.

Изглежда подозират един от пътниците, който живееше на първия етаж и чието изчезване изглежда подозрително. Намериха ли го? Установиха ли неговата самоличност? Не.

Следователно драмата е толкова загадъчна, колкото в първите мигове. Мракът е все още толкова гъст, колкото и по-рано.

Като допълнение към тази картина ни уверяват, че имало разногласия между префекта на полицията и неговия подчинен г-н Льонорман и че ако председателят на Съвета не го подкрепял толкова силно, той щял отново да си подаде оставката. Случаят Кеселбах щял да се ръководи по-нататък от зам. Началника на Сигурността г-н Вебер, личен враг на г-н Льонорман. С една дума — хаос, анархия. А насреща им стои — Люпен, т.е. методичност, енергия, последователност. Какво е нашето заключение? Много кратко. Люпен ще отвлече своя съучастник днес, 31 май, както го беше предсказал“.

Това заключение, което се срещаше по страниците на всички вестници, съвпадаше с мнението на обществото. И може да се вярва,

че заканата отиваше на по-високо място, защото префектът на полицията по време на отсъствието на г-н Лъонорман, обявил се за болен, и зам.-началникът на Сигурността г-н Вебер бяха взели най-строги мерки както в Съдебната палата, така и в затвора на Сигурността, където се намираше обвиняемият.

От скромност не посмяха в този ден да прекъснат ежедневните разпити, водени от г-н Формери, но от затвора до булевард „Пале“ цареше истинска мобилизация на силите на полицията за охрана на улиците, по които се минаваше.

За голяма изненада на всички 31 май мина, а оповестеното бягство не стана.

Все пак беше направен известен опит, който се изрази в задръстване на трамваи, пътнически автобуси и камиони при минаването на затворническата камионетка и необяснимо спукване на гумата на тази кола. Но опитът не отиде по-далече.

Значи бе провален. Хората останаха разочаровани, а полицията триумфираше шумно.

Обаче на другия ден, в събота, се понесе невероятен слух из Съдебната палата и стигна до канцелариите на редакциите — разсилният Жером беше изчезнал.

Възможно ли е това?

Въпреки че специалните издания потвърждаваха новината, другите отказваха да допуснат, че е вярна. Но в 6 часа една бележка, публикувана в „Депеш дьо соар“, я направи официална.

Получихме следното съобщение, подписано от Арсен Люпен. Специалната марка, която носи, съответства на марката на последното писмо, което Люпен изпрати до пресата, и свидетелства за автентичността на документа.

„Г-н Директор,

Благоволете да ме извините пред публиката, че не удържах на думата си вчера. В последния момент забелязах, че 31 май е петък! Можех ли в петъчен ден да върна свободата на моя приятел? Помислих си, че нямам право да поема такава отговорност.

Извинявам се също, че, противно на обичайната ми откровеност, сега не давам разяснения как стана това малко събитие. Направих го толкова изобретателно и просто, та се страхувам, да не ме последват всички злосторници. Но затова пък изненадата ще бъде голяма в деня, когато ми бъде позволено да говоря! Това ли е всичко, ще каже някой? Да, но трябваше да се помисли.

Моля Ви да приемете, господин Директор...

Подпис: АРСЕН ЛЮПЕН“

Един час по-късно Валанглей, председателят на Съвета, се обади по телефона на г-н Лъонорман и в Министерството на вътрешните работи.

— Какъв хубав вид имате, скъпи ми Лъонорман! А аз Ви мислех, че сте болен и не се осмелявах да Ви безпокоя!

— Не съм болен, господин председател.

— А защо отсъствахте толкова, защо бяхте сърдит? Пак ли проявявате лошия си характер?

— Признавам си, че характерът ми е лош, господин председател... но не съм се сърдил.

— Да, но си стойте вкъщи! А Люпен се възползва от това, за да освободи своите приятели...

— Можех ли да му попреча?

— Как? Та хитростта на Люпен е дебелашка. Както обикновено той обяви датата на бягството, всички повярваха, беше направена симулация на опит. Бягството не стана, и на другия ден, когато никой вече не мислеше, хоп, птичките отлетяха.

— Господин председател — каза сериозно началникът на Сигурността. — Люпен има такива средства, че ние не можем да му попречим да постигне каквото е решил. Бягството беше математически сигурно. Предпочетох да махна с ръка... и да оставя другите да се посмеят.

Валанглей възрази:

— Наистина г-н префектът на полицията и г-н Вебер сега, изглежда, не се радват... Но както и да е, можете ли да ми обясните,

Льонорман?

— Всичко, което знаем, господин председател, е, че бягството е станало в Съдебната палата. Обвиняемият бил превозен със затворническа кола и отведен в кабинета на г-н Формери... но не е излязъл от Съдебната палата. И все пак не се знае какво е станало с него.

— Това е смайващо.

— Смайващо.

— И нищо ли не е открито?

— Открили са. Вътрешният коридор, който минава покрай кабинетите на следователите, бил препълнен с необичайно много обвиняеми, стражари, адвокати, вратари. Открили са също, че всички тези хора били получили фалшиви призовки да се явят в един и същи час. От друга страна, никой от следователите, които уж ги били повикали, не дошъл в този ден в кабинета си, и то поради фалшиви повиквания от прокуратурата, изпратени от всички краища на Париж... и от предградията.

— Това ли е всичко?

— Не. Видели двама общински пазачи и един обвиняем да минават през двора. Вън ги чакал фиакър и тримата се качили в него.

— Каква е Вашата хипотеза, Льонорман? Вашето мнение?

— Моята хипотеза, господин председател, е, че двамата общински пазачи са били съучастници, които са се възползвали от безредието в коридора и са заели мястото на истинската охрана. Според мен това бягство е успяло само поради специалните обстоятелства, поради странното съвпадение на факта, че трябва да признаем за сигурни съучастниците, дори най-недопустимите. Впрочем Люпен има връзки в Съдебната палата, които провалят всичките ни сметки. Той ги има и в префектурата на полицията, и около мен самия. Става дума за чудесна организация, една хиляди пъти по-ловка, по-дръзка, по-разнолика и по-гъвкава, отколкото службата за сигурност, която ръководя.

— И Вие търпите всичко това, Льонорман?

— Не.

— Тогава на какво се дължи Вашата инерция още от самото начало на този случай. Какво направихте против Люпен?

— Подготвих борбата.

— Аха! Отлично! А докато Вие я подготвяхте, той действаше.

— Аз също.

— А знаете ли нещо?

— Да, много неща.

— Какво? Хайде, говорете!

Г-н Льонорман се облегна на бастуна си и замислен закрачи из просторното помещение. После седна срещу Валанглей, изчетка с върха на пръстите си маншета на своя жълтозелен редингот, намести очилата със сребърни рамки на носа си и му каза отчетливо:

— Господин председател, държа в ръце три коза. Първо, знам името, под което се крие Арсен Люпен, името, под което е живял на булевард „Осман“ като е приемал всеки ден своите сътрудници и е възстановявал и ръководел своята банда.

— Ами тогава, дявол да го вземе, защо не го арестувате?

— Получих тези сведения много късно. Оттогава принцът... нека го наричаме принц Три Звезди, изчезна. Той е в чужбина по други работи.

— А ако не се появи повече?

— Неговото положение и начинът, по който се е ангажирал в случая Кеселбах, изискват да се появи отново и под същото име.

— Въпреки това...

— Господин председател, ето и втория ми коз. Най-сетне открих Пиер Льодюк.

— Не може да бъде!

— Или по-скоро откри го Люпен и преди да изчезне, го настанил в малка вила в околностите на Париж.

— По дяволите! Но Вие как научихте?

— О, лесно! Люпен беше поставил при Пиер Льодюк като надзиратели и закрилници двама съучастници. А тези съучастници са мои агенти, двама братя, които използвам много тайно и които ще ми го предадат при първа възможност.

— Браво! Браво! Така че...

— Така че, понеже Пиер Льодюк е, така да се каже, централната фигура, към която водят всички усилия на преследвачите на прословутата тайна на Кеселбах... чрез Пиер Льодюк аз ще пипна рано или късно: първо, автора на тройното убийство, защото този нещастник е знаел мястото на Кеселбах в изпълнението на един

грандиозен план, останал неизвестен до днес, и тъй като г-н Кеселбах е трябвало да намери Пиер Лъодюк, за да изпълни този план, второ, аз ще пипна Арсен Люпен, тъй като Арсен Люпен преследва същата цел.

— Чудесно. Пиер Лъодюк е стръвта, която Вие слагате на врага.

— И рибата кълве, господин председател. Току-що получих съобщение, че преди малко са видели подозрителен тип да се навърта около виличката, където се намира Пиер Лъодюк под охраната на двама мои тайни агенти. След четири часа и аз ще съм там.

— А третият коз, Лъонорман?

— Господин председател, вчера на адреса на г-н Рудолф Кеселбах пристигна писмо, което взех.

— Взехте ли го, много добре.

— ... което отворих и задържах у мен. Ето го. Носи дата от преди два месеца, марка от Носа и следните думи:

„Добри ми Рудолф, па 1-ви юни ще бъда в Париж все така беден, както когато ми се притекохте на помощ. Но аз много очаквам от работата с Пиер Лъодюк, която Ви посочих. Каква странна история! Намерихте ли го? Докъде стигнахте? Бързам да го науча.

Подпис: Ваш верен Щайнвег“

— А 1-ви юни — продължи г-н Лъонорман — е днес. Възложих на един от моите инспектори да открие този Щайнвег и не се съмнявам, че ще успее.

— Аз също не се съмнявам — възкликна Валанглей, като стана — и Ви поднасям моите извинения, скъпи Лъонорман, и скромното ми признание: бях готов да Ви изоставя... окончателно! Утре очаквам префекта на полицията и г-н Вебер.

— Знаех това, господин председател.

— Невъзможно!

— Ако не беше така, щях ли да си направя труда да дойда? Днес Вие виждате моя план за битката. От една страна, аз поставям капани, в които накрая убиецът ще се хване: Пиер Лъодюк или Щайнвег ще ми го предадат. От друга страна, аз се въртя около Люпен. Двама негови агенти са на заплата при мен, и той си мисли, че те са най-верните му

сътрудници. Освен това, работи за мен, защото и той преследва извършителя на тройното убийство. Само че той си въобразява, че ще ме изиграе, а то аз го изигравам. Следователно аз ще успея, но при едно условие.

— Какво е то?

— Да бъда с развързани ръце и да мога да действам според това, което налага момента, без да ме е грижа за обществото, което губи търпение и за моите шефове, които кроят интриги против мен.

— Разбрано.

— В такъв случай, господин председател, след няколко дни ще бъда победител... или мъртъв.

II

Сен-Клу. Малка вила, разположена на най-високата точка на платото до рядко използван път. Часът е единадесет вечерта. Г-н Льонорман остави автомобила си в Сен-Клу и като вървеше предпазливо по пътя, той се приближи към вилата.

Някаква сянка се появи.

— Ти ли си Гурел?

— Да, шефе.

— Предупреди ли братята Дудвил за моето пристигане?

— Да, стаята Ви е готова, можете да си легнете и да поспите...

Освен ако не се опитат да отвлекат Пиер Льодюк тази нощ, а това няма да ме учуди след маневрата на оня тип, когото забелязаха братята Дудвил.

Те прекосиха градината, влязоха тихо и се качиха на първия етаж. Двамата братя Жан и Жак Дудвил бяха там.

— Има ли известие от принц Сернин? — ги попита той.

— Никакви, шефе.

— А Пиер Льодюк?

— Той лежи по цял ден в стаята на партера или в градината.

Изобщо не се качва да ни види.

— По-добре ли е?

— Много по-добре. Почивката го преобразява видимо.

— Много ли е предан на Люпен?

— По-скоро на принц Сернин, защото той не се съмнява, че двамата са един човек. Поне аз така предполагам, но от него всичко може да се очаква. Той не говори. А, той е голям чудак. Само едно лице има дарбата да го съживява, да го кара да говори и дори да се смее. Това е една девойка от Гарш, на която го представи принц Сернин, Женевиер Ернемон. Тя идва вече три пъти... Дори днес...

Той прибави на шега:

— Мисля си, че дори малко флиртуват... Също като негово височество принц Сернин и г-жа Кеселбах... изглежда той й прави мили очи! Пустият му Люпен!

Г-н Льонорман не отговори. Чувстваше се, че всички тези подробности, на които не даваше вид, че обръща внимание, се врязваха дълбоко в паметта му за момента, в който ще му се наложи да прави логически изводи.

Той запали цигара, подъвка я, без да пуши, запали я отново и я хвърли.

Зададе два-три въпроса, после, както си беше облечен, се хвърли на леглото.

— При най-малкото нещо да ме събудите... В противен случай ще спя. Хайде... всеки на поста си.

Те излязоха. Мина един час, два часа...

Изведнъж г-н Льонорман почувства, че някой го докосва и Гурел му каза:

— Шефе, станете, бариерата е отворена.

— Колко са, един или двама?

— Видях само един... Луната изгря в този момент... Той се притисна към зида.

— Къде са братя Дудвил?

— Изпратих ги навън, през задния вход. Те ще отрежат отстъплението му, когато дойде моментът.

Гурел хвана г-н Льонорман за ръка, поведе го надолу, а после влязоха в една тъмна стая.

— Не мърдайте, шефе, ние сме в тоалетната на Пиер Льодюк. Отварям вратата на спалнята... Не се страхувайте... той е взел веронал както всяка вечер... нищо не може да го събуди. Елате... Скривалището е добро, нали? Ето завесите на леглото му... Оттук виждате прозореца и тази част на стаята, която се намира между леглото и прозореца.

Прозорецът беше широко отворен и през него се процеждаше мътна светлина, която на моменти се проясняваше, когато луната разкъсваше воала на облаците.

Двамата мъже не откъсваха очи от празната рамка на прозореца, уверени, че очакваното събитие ще дойде оттам. Чу се слаб шум... изскърцване...

— Качва се по решетката — прошепна Гурел.

— Висока ли е?

— Два метра... два метра и петдесет...

Скърцането ставаше по-ясно.

— Излез, Гурел — прошепна Льонорман, — иди при Дудвил, доведи ги при стената и преградете пътя на неканения гост.

Гурел излезе.

В същия момент на прозореца се появи първо нечия глава, после една сянка прекрачи балкона. Г-н Льонорман различи слаб мъж, по-висок от среден на ръст, облечен в тъмни дрехи и без шапка.

Мъжът се обърна и наведен над балкона, се вглежда няколко секунди в тъмното, сякаш да се убеди, че не го заплашва никаква опасност. После се обърна и залегна на паркета. Изглеждаше неподвижен. Но след миг г-н Льонорман си даде сметка, че черното петно се движеше и приближаваше. Стигна до леглото. Стори му се, че чу дишането на това същество и дори, че отгатваше как изглеждат очите му — блестящи, остри очи, които пробиват мрака като огнени струи и виждат в тъмното.

Пиер Льодюк въздъхна дълбоко и се обърна.

Отново настъпи тишина.

Съществото се беше плъзнало покрай леглото с недоловими движения, а тъмният му силует се открояваше върху белите висящи чаршафи.

Само да протегнеше ръка г-н Льонорман щеше да го докосне. Този път той различи ясно новото дишане, което се редуваше с дишането на спящия, и му се стори, че долавя и ударите на биещо сърце.

Внезапно блесна лъч светлина... Човекът беше запалил електрическо фенерче и осветяваше лицето на Пиер Льодюк. Но самият той оставаше в сянка и г-н Льонорман не можа да види лицето му.

Видя само нещо блестящо в осветеното поле и потръпна — острие на нож. Острият, тънък нож беше по-скоро стилет, отколкото кама, стори му се еднакъв с ножа, който намери до трупа на Шампан — секретаря на г-н Кеселбах.

Той напрегна цялата си воля, за да не скочи върху човека. Първо искаше да види какво ще направи...

Ръката се издигна. Щеше ли да нанесе удар? Г-н Льонорман изчисли разстоянието за пресичане на удара. Но не, това не беше убийствен жест, а жест на предпазливост.

Ако Пиер Лъодюк мръднеше, ако се опиташе да извика, ръката щеше да се стовари върху него. Мъжът се наведе над спящия, сякаш разглеждаше нещо.

„Дясната буза... помисли г-н Лъонорман, белега на дясната буза... той иска да се увери, че това наистина е Пиер Лъодюк“.

Човекът се беше обърнал, така че се виждаха само раменете му. Но дрехите и пардесюто му бяха толкова близо, че докосваха завесите, зад които се криеше г-н Лъонорман.

„Едно негово движение, помисли си той, едно тревожно потреперване и ще го сграбчи.“

Но мъжът не мръдна, изцяло погълнат от прегледа, който вършеше.

Накрая, след като прехвърли ножа в ръката, която държеше фенера, той повдигна чаршафа на леглото, отначало малко, после все по-високо, така че да открие лявата ръка на спящия.

Снопът светлина освети ръката. Показаха се четири пръста цели, а петият беше отрязан на втората фаланга.

За втори път Пиер Лъодюк се размърда. Светлината веднага загасна и за миг човекът остана до леглото неподвижен като изтукан. Щеше ли да се реши да нанесе удара? Г-н Лъонорман се разтревожи за престъплението, което можеше да предотврати толкова лесно, но искаше да го направи едва в последния миг.

Тишината продължи дълго, много дълго. Изведнъж му се привидя една ръка, която се издига. Той мръдна инстинктивно, протегна ръка над спящия, но блъсна мъжа. Чу се сподавен вик. Човекът замахна в празното пространство, защитаваше се наслуки, после се спусна към прозореца, но г-н Лъонорман скочи върху него и го сграбчи с две ръце. Но тогава почувства, че човекът отстъпва и понеже беше по-слаб и безпомощен, бягаше от борбата и се опитваше да се изплъзне от ръцете му. Г-н Лъонорман го притисна силно към себе си и го преви на две чак до паркета.

— Ах, пипнах те... пипнах те — прошепна той тържествуващо.

Изпитваше особено опиянение, че е хванал в непреодолимата си хватка ужасния престъпник, гнусното чудовище. Той почувства, че живее и тръпне, гневеше се и се отчайваше, животът им се сливаше, диханията им се смесваха.

— Кой си ти? — каза той. — Кой си ти? Налага се да проговориш...

Стискаше тялото на врага с растяща сила, защото имаше впечатление, че тялото се смалява в ръцете му, че се топи. Той стискаше все по-силно и по-силно... но изведнъж се разтрепери от главата до петите. Беше усетил съвсем леко бодване в гърлото... Отчаян, той го стисна още по-силно: болката се засили. Тогава си даде сметка, че човекът бе успял да си извие ръката, да я плъзне по гърдите му и да насочи ножа си. Наистина ръката му не се движеше, но колкото по-силно го притискаше г-н Льонорман, върхът на камата проникваше в плътта му.

Той отметна леко глава, за да избегне острието, но то последва движението и раната се разшири.

Тогава спря да мърда, завладян от спомена за трите убийства и всичко ужасяващо, жестоко и съдбовно, свързано със същата тази малка стоманена игла, която дупчеше кожата му и се забиваше безмилостно...

Внезапно го пусна и отскочи назад. После се опита да мине в настъпление, но беше късно.

Човекът прекрачи прозореца и скочи.

— Гурел, — внимавай — извика той, защото знаеше, че Гурел е наблизо, готов да посрещне беглеца.

Наведе се през балкона. Чу шум от стъпки по калдаръма... видя една сянка между дърветата... бариерата щракна... и никакъв друг шум повече... никаква намеса...

Без да го е грижа за Пиер Льодюк, той извика:

— Гурел!... Дудвил!

Не получи отговор. Наоколо цареше дълбока нощна тишина...

Против волята си той си спомни отново за тройното убийство, за стоманения стилет. Не, това е невъзможно, човекът нямаше да има време да замахне, но не се е наложило, понеже пътят му е бил свободен.

Той скочи на свой ред и като включи своя фенер, разпозна Гурел проснат на земята.

— По дяволите! — изруга той. — Скъпо ще ми платят, ако е мъртъв.

Но Гурел беше само замаян. Няколко минути по-късно дойде на себе си и изгрухтя:

— Удари ме с юмрук, шефе... обикновен удар с юмрук в гърдите. Но какъв здравеняк!

— Значи са били двама?

— Да, един дребен, който се качи, и още един, който ме изненада, докато пазех.

— А Дудвил?

— Не съм ги виждал.

Намериха единия от двамата — Жак, близо до бариерата, облян в кръв, с разбита челюст, а другия малко по-далече със смазани гърди.

— Какво? Какво има? — попита г-н Льонорман.

Жак разказа, че те с брат му се сблъскали с човек, който ги извадил от строя, преди да успеят да оказат съпротива.

— Сам ли беше?

— Не, когато мина отново покрай нас, беше придружен от по-дребен от него.

— Позна ли твоя нападател?

— По плещите ми заприлича на англичанина от хотел „Палас“, дето напусна хотела и ни се изплъзна.

— Майорът ли?

— Да, майор Парбъри.

III

Като размисли малко, г-н Лъонорман произнесе:

— Повече съмнения не са позволени. И в случая Кеселбах бяха двама — човекът с камата, който уби, и неговият съучастник — майорът.

— Така мисли и принц Сернин — прошепна Жак Дудвил.

— И тази вечер — продължи шефът на Сигурността-са пак те, двамата. Толкова по-добре. Имаме сто пъти повече шансове да хванем двама съучастници, отколкото един.

Г-н Лъонорман се погрижи за хората си, накара ги да си легнат и потърси дали нападателите не бяха загубили някакъв предмет или не бяха оставили някаква следа. Не намери нищо и си легна.

На сутринта Гурел и двамата Дудвил се бяха съвзели от нараняванията и г-н Лъонорман нареди на братята да обхождат околността, а той замина с Гурел за Париж, за да свърши някои работи и да си даде разпорежданията.

Обядва в службата си. В два часа пристигна добра вест. Един от най-добрите му агенти — Диъози, беше пипнал на слизване от влака от Марсилия немеца Щайнвег, кореспондента на Рудолф Кеселбах.

— Тук ли е Диъози? — попита г-н Лъонорман.

— Да, шефе — отговори Гурел. — Заедно с германеца.

— Да ги доведат.

В този момент му се обади по телефона. Беше Жан Дудвил, който го търсеше от службата в Гарш. Връзката стана бързо.

— Ти ли си, Жан? Какво ново?

— Да, шефе, майор Парбъри...

— Какво?

— Намерихме го. Той е станал испанец и е почернял от слънцето. Току-що го видяхме. Влизаше в свободното училище в Гарш. Прие го онази госпожица... нали знаете, младото момиче, което познава принц Сернин-Женевиев Ернемон.

— Гръм и мълния!

Г-н Лъонорман пусна слушалката, грабна шапката си и се спусна към коридора, срещна Диъози и немца и им извика:

— В шест часа... среща тук...

Той се спусна по стълбата, последван от Гурел и трима инспектори, които събра пътьом и се качи в своя автомобил.

— В Гарш... десет франка бакшиш.

Той заповяда да спрат малко преди да стигнат парка Вилньов, на завоя на уличката, която води до училището. Жан Дудвил го чакаше и извика:

— Мошеникът избяга от другата страна на уличката преди десет минути.

— Сам ли?

— Не, с момичето.

Г-н Лъонорман сграбчи Дудвил за яката:

— Нещастник! Пуснал си го да избяга! Но нали трябваше...

— Брат ми е по следите му.

— Хубав аванс! Брат ти ще го изпусне.

После тръгна към колата и пое решително по улицата, без да обръща внимание на дупките. Много скоро излязоха на междуселски път, който ги изведе на кръстопът, където се пресичаха пет пътя. Без колебание г-н Лъонорман избра левия, който водеше към Сен-Кукуфа. И наистина, на върха на склона, който се спускаше към езерото, те задминаха другия брат Дудвил, който им извика:

— Те са с кола... на един километър оттук.

Шефът не спря. Той пусна колата по склона надолу, взимаше бясно завоите, заобиколи езерото и изведнъж нададе тържествуващ вик.

На върха на малко възвишение, което се издигаше пред тях, беше видял чергилото на кола.

За съжаление беше тръгнал по неверен път. Наложил се да се върне назад.

Когато пристигна отново до разклона, колата продължаваше да стои там. Докато завиваше, г-н Лъонорман видя една жена да скача от колата. На вратичката се показва мъж. Жената протегна ръка. Чуха се два гърмежа.

Несъмнено лошо се беше прицелила, защото от другата страна на чергилото се показва глава и човекът, виждайки автомобила, шибна

коня, който потегли в галоп. Не след дълго тя изчезна зад един завой.

За няколко секунди г-н Льонорман завърши маневрата, потегли право към хълма, отмина момичето, без да спира, и смело зави.

Това беше стръмен каменист горски път, които се спускаше надолу през гъста гора и трябваше да се кара много бавно и внимателно. Но какво от това! На двадесет стъпки пред него колата, която беше нещо като кабриолет с две колела, танцуваше върху камъните, теглена или по-скоро задържана от кон, който вървеше благоразумно с отмерени стъпки. Нямаше вече от какво да се страхува, бягството беше невъзможно.

И двете коли се спуснаха отгоре надолу разтърсвани и разклащани. По едно време дори бяха толкова близо една до друга, че г-н Льонорман си помисли да слезе и да потича с двамата си помощници, но осъзна, че е опасно да спре на стръмния склон и продължи, като притискаше отблизо врага като плячка, която се държи под око и под ръка.

— Готово, шефе,... готово! — шепнеха инспекторите, развълнувани от неочакваното преследване.

В края на пътя започваше пътека, която водеше към Сена, към Буживал. На равното конят потегли в тръс по средата на пътя. Силно усилие разтърси автомобила. Вместо да върви, той сякаш подскачаше като див звяр, който се хвърля върху жертвата, и като се плъзна по склона, готов да преодолее всички препятствия, настигна колата, изравни се с нея, изпревари я...

Г-н Льонорман изруга... Чуха се гневни викове... Колата беше празна! Да, празна. Конят си отиваше мирно с юзди на гърба, като несъмнено се връщаше в обора на някоя близка странноприемница, откъдето е бил нает за деня.

Потискайки гнева си, началникът на Сигурността каза просто:

— Майорът сигурно е скочил, когато загубихме колата от погледа си в началото на спускането.

— Остава ни само да пребродим гората, шефе, а ние сме сигурни...

— Че ще се върнем с празни ръце. Веселякът е далече, оставете, той не е от тези, които се хващат два пъти в един и същи ден. Ах, пусто да опустее!

Те настигнаха девойката, която се оказа в компанията на Жак Дудвил и, изглежда, никак не съжеляваше за своето приключение.

След като се представи, г-н Льонорман предложи да Парбъри. Тя се изненада:

— Той нито е англичанин, нито е майор и не се казва Парбъри.

— В такъв случай как се казва?

— Хуан Рибейра. Той е испанец и му е възложено от неговото правителство да проучи функционирането на френските училища.

— Така да бъде. Името и националността му нямат значение. Той е тъкмо човекът, когото търсим. Отдавна ли го познавате?

— От петнадесет дни. Чул да се говори за училището, което създадох в Гарш, и се заинтересувал от моя опит, като ми предложи годишна стипендия при едно единствено условие, да идва от време на време, за да се увери, че моите ученици напредват. Нямах право да откажа...

— Не, разбира се, но трябваше да се посъветвате с хората около Вас... Не сте ли във връзка с принц Сернин? Този човек дава добри съвети.

— Ах, имам му пълно доверие, но в момента пътува.

— Нямате ли неговия адрес?

— Не. А освен това какво щях да му кажа? Господинът се държеше доста добре. Едва днес... Но аз не знам...

— Моля Ви, госпожице, бъдете откровена с мен... Можете да ми имате доверие.

— Добре, г-н Рибейра дойде рано. Каза ми, че бил изпратен от една госпожа францужойка, която минавала през Буживал. Тази дама имала дъщеричка и искала да ми повери нейното възпитание. Тя молела да отида незабавно. Стори ми се напълно естествено. И тъй като днес имам почивен ден, а г-н Рибейра беше наел кола, която го чакаше на пътя, аз не упорствах и се качих в нея.

— Но всъщност какво е целял? Тя се изчерви и каза:

— Просто да ме отвлече. Половин час по-късно той ми го призна.

— Нищо ли не знаехте за него?

— Не.

— В Париж ли живее?

— Предполагам.

— Не Ви ли е писал? Няма ли няколко реда, написани от неговата ръка, някакъв забравен предмет, нещо, което да може да ни послужи?

— Нищо... Ах, все пак... но това сигурно няма никакво значение.

— Говорете, говорете... моля Ви.

— Преди два дни господинът ми поиска позволение да използва моята пишеща машина и той съчини... трудно, защото не беше свикнал, едно писмо, чийто адрес случайно видях.

— Какъв е този адрес?

— Той пишеше до „Журнал“ и пхна в плика двадесетина марки.

— Да, няма съмнение, дребната кореспонденция-каза г-н Льонорман.

— Аз имам днешния брой, шефе — каза Гурел.

Г-н Льонорман разгърна изданието и разгледа осма страница. Миг по-късно подскочи и прочете следната фраза, написана с обичайните съкращения:

„Информираме всички, които познават г-н Щайнвег, че искаме да знаем дали е в Париж и неговия адрес. Да се отговори по същия път.“

— Щайнвег — провикна се Гурел, — това е точно лицето, което ни доведе Диьози.

— Да, да — каза г-н Льонорман на себе си — това е човекът, чието писмо до Кеселбах взех, човекът, който го е насочил по следата на Пиер Льодюк... Значи те също имат нужда от сведения за Пиер Льодюк и за неговото минало... Те също опипват...

Той потри ръце — Щайнвег беше на негово разположение. Преди час Щайнвег щеше да проговори. Преди един час воалът на сенките, които го потискаха, превръщаха случая Кеселбах в най-тревожния и непроницаем случай, чието решение беше търсил, този воал щеше да се разкъса.

Г-Н ЛЬОНОРМАН ПРЕТЪРПЯВА НЕУСПЕХ

I

В шест часа вечерта г-н Льонорман се върна в кабинета си в префектурата на полицията.

Веднага повика Диьози.

— Тук ли е твоят човек?

— Да.

— Докъде стигна с него?

— Не много далече. Дума не казва. Казах му, че според новото разпореждане чужденците трябва да правят в префектурата декларация за престоя си и че съм го довел тук в канцеларията на Вашия секретар.

— Ще го разпитам.

Но в този момент влезе един прислужник.

— Една дама иска незабавно да разговаря с Вас, шефе.

— Това нейната лична карта ли е?

— Да.

— Г-жа Кеселбах! Въведете я.

Той сам тръгна да посрещне младата жена и я помоли да седне. Тя имаше все същия отчаян болнав поглед и изтощен Вид, който говореше за бедствието в нейния живот.

Тя протегна един брой на „Журнал“ и посочи мястото за дребната кореспонденция и реда, на който ставаше въпрос за г-н Щайнвег.

— Татко Щайнвег беше приятел на съпруга ми — каза тя — и не се съмнявам, че знае много неща.

— Диьози — каза Льонорман, — доведи лицето, което чака... Вашето посещение, госпожо, не е било напразно. Моля Ви само, когато влезе лицето, да си мълчите.

Вратата се отвори. Влезе старец с бяла брада и набраздено от дълбоки старчески бръчки лице в бедно облекло, с измъчения вид на онези нещастници, които обикалят света в гонитба на всекидневната си прехрана.

Той се спря на прага, премигна, погледна г-н Льонорман, притесни се от мълчанието, което го посрещаше, и въртеше смутено шапката в ръцете си.

Но после внезапно се изуми, очите му се разшириха и той се запъна:

— Госпожо... госпожо Кеселбах. Беше видял младата жена.

И успокоен, усмихнат, без повече да се стеснява, се приближи до нея и каза с подчертан акцент:

— Ах, колко съм доволен... най-сетне!... Аз си мислех, че никога повече... бях изненадан... там, не получих никакви известия... нито телеграма... А как е нашият добър Рудолф Кеселбах?

Младата жена се отдръпна, сякаш я зашлевиха по лицето, после се отпусна на стола и се разрида.

— Какво има, какво има? — запита Щайнвег.

Г-н Льонорман веднага се намеси.

— Виждам, господине, че не знаете за някои събития, които станаха напоследък. Това значи ли, че отдавна сте на път?

— Да, от три месеца... Ходих до мините. После се върнах в Кейптаун, откъдето писах на Рудолф. Но по пътя постъпих на работа в Порт-Саид. Предполагам, че Рудолф е получил писмото ми?

— Той отсъства. Ще Ви обясня причините за неговото отсъствие. Но преди това има един въпрос, по който бихме желали да получим някои сведения. Става дума за човек, когото познавате и назовавате в разговорите Ви с г-н Кеселбах с името Пиер Льодюк.

— Пиер Льодюк ли? Кой Ви е казал?

Старецът беше потресен.

Той отново прошепна:

— Кой Ви каза това? Кой Ви разкри името му?

— Г-н Кеселбах.

— Невъзможно. Аз му разкрих тайната, а той пази тайните си... и най-вече тази...

— Все пак трябва да ни отговорите. Сега водим разследване за Пиер Льодюк, което трябва да завършим незабавно и само Вие можете да ни осветлите, защото г-н Кеселбах вече го няма.

— Но кажете най-сетне — провикна се Щайнвег, сякаш решен да говори, — какво Ви трябва?

— Познавате ли Пиер Льодюк?

— Никога не съм го виждал, но отдавна знам една тайна, която го засяга. Вследствие на инциденти, които няма смисъл да разказвам, и благодарение на редица случайности аз се уверих, че човекът, който исках да открия, живее в Париж и води безреден живот, минава за Пиер Лъодюк, а това не му е истинското име.

— А той знае ли си истинското име?

— Предполагам.

— А Вие?

— Аз го знам.

— Хайде, кажете ни го.

Той се поколеба, после каза развълнувано:

— Не мога... не мога...

— Но защо?

— Нямам право. Цялата тайна се състои в това. И когато разкрих тази тайна пред Рудолф, той ѝ придаде такова значение, че ми даде голяма сума пари, за да купи моето мълчание, и ми обеща да получа цяло състояние, истинско богатство в деня, когато успее първо да намери Пиер Лъодюк, а после да извлече полза от тайната.

Той се усмихна горчиво:

— Голямата сума пари вече е пропиляна. Идвах да се осведомя за моето състояние.

— Г-н Кеселбах е мъртъв — произнесе началникът на Сигурността.

Щайнвег подскочи.

— Мъртъв! Нима е възможно? Не, това е клопка. Госпожо Кеселбах, истина ли е?

Тя наведе глава.

Той изглеждаше смазан от неочакваното разкритие и в същото време то му причини голяма болка, защото се разплака.

— Мой бедни Рудолф, познавам го от дете... той идваше да играе при мен в Аугсбург... Много го обичах.

И като се обръщаше към г-жа Кеселбах да потвърди:

— А той също, нали, госпожо, нали и той ме обичаше? Сигурно Ви е говорил за неговия стар татко Щайнвег, както ме наричаше.

Г-н Льонорман се приближи до него и каза отчетливо:

— Чуйте ме. Г-н Кеселбах беше убит... Хайде, успокойте се... виковете са излишни... Умря убит и всички обстоятелства по

престъплението доказват, че виновният е в течение на този прословут проект. Има ли нещо в същността на проекта, което Ви позволява да отгатнете?

Щайнвег стоеше стъписан. Той промълви:

— Грешката е моя... Ако не бях го насочил по тази следа...

Г-жа Кеселбах пристъпи умолявайки:

— Така си мислите... така Ви се струва... Ох, моля Ви, Щайнвег...

— Не ми се струва... аз не размислих — прошепна той, — а трябваше да размисля...

— Помъчете се да си спомните дали някой от обкръжението на Кеселбах — му каза Льонорман — не бе присъствал на Вашите съвещания по онова време. Дали самият той не се е доверил на някого?

— На никого.

— Помислете си.

И двамата — Долорес и г-н Льонорман, наведени над него, чакаха с тревога отговора му.

— Не — каза той, — като че ли няма...

— Напрегнете се — поде началникът на Сигурността — собственото и фамилно име на убиеца носят инициалите Л и М.

— Л — повтори той — о не, не откривам... Л... М...

— Да, буквите са златни и са гравирани в ъгъла на табакера, притежавана от убиеца.

— Табакера ли? — каза Щайнвег, като напругаше паметта си.

— От неръждаема стомана..., а едно от вътрешните отделения е разделено на две части — по-малката за цигарената хартия, а другата за тютюна...

— На две части, на две части — повтаряше Щайнвег, чиито спомени, изглежда, се съживяваха от тази подробност. — Не можете ли да ми покажете предмета?

— Ето го, или по-скоро едно точно негово копие-каза Льонорман, като му подаде табакера.

— Ах! Какво!... — извика Щайнвег, като взе табакерата.

Той я разглеждаше с глупаво изражение, обръщаше я във всички посоки, пребледнял, с треперещи ръце и ужасени очи.

— Говорете, хайде говорете — заповяда г-н Льонорман.

— Ох! — каза той, сякаш заслепен от светлина. — Всичко се изяснява.

— Говорете, говорете де...

Щайнвег ги отблъсна и двамата, отиде залитайки до прозореца, после се върна назад и се нахвърли върху началника на Сигурността с думите:

— Господине, господине... убиецът на Рудолф, ще Ви кажа... Ами...

Той млъкна.

— Кажете — подканиха го другите.

Минута мълчание. Щеше ли да прозвучи името на отвратителния престъпник. В тишината, възцарила се в канцеларията, между стените, които бяха чули толкова признания, толкова обвинения, на г-н Льонорман му се струваше, че е на ръба на бездънна пропаст и че до него долиташе глас... Още няколко секунди и той ще узнае...

— Не — прошепна Щайнвег, — не, не мога...

— Какво казвате? — провикна се началникът на Сигурността побеснял.

— Казвам, че не мога.

— Но Вие нямате право да мълчите! Справедливостта го изисква.

— Утре ще говоря, утре... трябва да размисля... Утре ще Ви кажа всичко, което знам за Пиер Льодюк... всичко, което предполагам за тази табакера... утре, обещавам Ви...

У него се долавяше онзи вид упорство, което сломя-ваше и най-енергичните усилия. Г-н Льонорман отстъпи.

— Така да бъде. Давам Ви време до утре, но Ви предупреждавам, че ако утре не проговорите, ще съм принуден да осведомя следователя.

Той звънна и като отведе инспектор Диьози настрана, му каза:

— Придружи го до неговия хотел... и остане там... ще ти изпратя двама души... И си отваряй очите добре. Могат да се опитат да ни го отнемат.

Инспекторът отведе Щайнвег, а г-н Льонорман, връщайки се при г-жа Кеселбах, която беше силно развълнувана от сцената, се извини:

— Повярвайте, че много съжалявам, госпожо... разбирам колко сте потресена...

Той я разпита за времето, когато г-н Кеселбах е установил връзки с Щайнвег, и за продължителността на тези връзки. Но тя беше толкова уморена, че той не настоя много.

— Трябва ли да дойда утре пак? — попита тя.

— Не, не, разбира се. Ще Ви държа в течение на всичко, което каже Щайнвег. Ще ми позволите ли да Ви предложи ръката си до Вашата кола?... Не е лесно да се слезе от третия етаж...

Той отвори вратата и ѝ направи път да мине. В същия момент в коридора се разнесоха възгласи, при-тичаха агенти, инспектори, канцеларски служители...

— Шефе, шефе!

— Какво има?

— Диъози!

— Но той излезе оттук...

— Намерен е на стълбището.

— Мъртъв ли?

— Не, повален, припаднал...

— А мъжът? Мъжът, който беше с него? Старият Щайнвег?

— Изчезнал е...

— Гръм и мълнии!

II

Той хукна по коридора, спусна се тичешком надолу по стълбата и намери Диьози проснат на площадката на първия етаж, заобиколен от групата, която му оказваше помощ.

Той забеляза Гурел, който се качваше по стълбата.

— О, Гурел! Отдолу ли идваш? Срещна ли някого?

— Не, шефе...

Но Диьози се съживяваше и с широко отворени очи простена:

— Тук, на площадката, вратичката...

— Ах, по дяволите, вратата на седма стая! — провикна се началникът на Сигурността... Нали заповядах да се заключи... Сигурно беше, че някой ден^[1]...

Той се спусна към бравата.

— По дяволите! Резето е спуснато сега от другата страна.

Вратата беше отчасти остъклена. С дръжката на своя пистолет г-н Льонорман счупи стъклото, после дръпна резето и каза на Гурел:

— Оттук, Гурел, до изхода на площад „Дофин“...

И връщайки се към Диьози:

— Хайде, Диьози, говори. Как позволи да те доведат в това състояние?

— Удар с юмрук, шефе...

— Удар с юмрук от стареца ли? Но той едва се държи на краката си...

— Не от стареца, шефе, а от един друг мъж, който се разхождаше в коридора, докато Щайнвег беше при Вас, и който ни последва сякаш също си отиваше... Като стигнахме дотук, той ме попита дали имам огънче... Аз потърсих кибрит... Той се възползва от това, за да ми нанесе удар с юмрук в стомаха... Аз паднах и в това време ми се стори, че отвори тази врата и помъкна стария...

— Би ли могъл да го познаеш?

— Да, шефе,... здравеняк с матова кожа... сигурно е южняк...

— Рибейра — изскърца със зъби г-н Льонорман — все тоя Рибейра, т.е. Парбъри. Ах, пиратът му с пират, каква дързост?

Страхувал се е от стария Щайнвег... и е дошъл да го прибере оттук, под носа ми!

Той тропна с крак от гняв:

— Но, по дяволите, как е научил бандитът, че Щайнвег е тук! Не са минали и четири часа, откакто го преследвах в гората на Сен-Кукуфа... и ето го сега! Как е научил? Значи той живее в моята кожа?

Той беше обзет от един от онези пристъпи на мечта-телност, когато, изглежда, нищо не чуваше и нищо не виждаше. Г-жа Кеселбах, която минаваше в този момент, го поздрави, но той не отговори.

Но шум от стъпки го изтръгна от вцепенението му.

— Ти ли си Гурел, най-послед?

— Точно така, шефе — каза Гурел задъхан. — Те бяха двама. Минали са оттук и са излезли на площад „До-фин“. Чакаше ги автомобил. Вътре имаше двама души, единият облечен в черно мъж с мека шапка, нахлупена над очите...

— Той е — прошепна г-н Льонорман, — това е убиецът, съучастникът на Рибейра-Парбъри. А другото лице?

— Жена, една жена без шапка, като че прислужница... и красива, както изглежда, червенокоса.

— Какво? Казваш, че беше червенокоса ли?

— Да.

Г-н Льонорман се обърна изведнъж, спусна се тичешком по стълбата, прекоси двора и излезе на „Ке де-з-Орфевр“.

— Стоп! — извика той.

Една открита каляска, теглена от два коня, потегляше. Това беше колата на г-жа Кеселбах... Кочияшът чу и спря. Г-н Льонорман вече беше скочил на стъпалото:

— Хиляди извинения, госпожо, Вашата помощ ми е изключително необходима. Ще Ви помоля за разрешение да Ви придружа... Но трябва да действаме бързо. Гурел, колата ми... Върна ли я? Тогава друга, каквато и да е...

Всеки изтича в своята посока. Изтекоха десетина минути, преди да доведат наетата кола. Г-н Льонорман кипеше от нетърпение. Г-жа Кеселбах, права на тротоара залитаеше, държейки шишенцето със соли в ръка.

Накрая се качиха.

— Гурел, качи се при шофьора и право към Гарш.

— У нас ли? — каза смаяната Долорес.

Той не отговори. Показа се на прозореца, размахваше пропуска си, казваше си името на агентите, които регулираха движението по улиците. Накрая, когато стигнаха до „Ку-ла-Рен“, той седна отново и произнесе:

— Моля Ви, госпожо, отговаряйте ясно на въпросите ми. Преди малко бяхте с г-ца Женевиев Ернемон, към четири часа, нали?

— Женевиев, да... обличах се да излизам.

— И тя Ви каза за съобщението в „Журнал“, засягащо Щайнвег, нали?

— Действително.

— И затова дойдохте при мен?

— Да.

— Сама ли бяхте по време на посещението на г-ца Ернемон?

— Да си призная... не знам... Защо?

— Спомнете си! Някоя от Вашите камериерки?

— Може би... тъй като се обличах.

— Как се казва?

— Сюзан... и Гертруд.

— Едната от тях е червенокоса, нали?

— Да, Гертруд.

— Отдавна ли я познавате?

— Нейната сестра винаги е била на служба при мен... а Гертруд е у дома от години... Тя е олицетворение на предаността, честността...

— Накратко, Вие отговаряте за нея?

— О, напълно!

— Толкова по-добре... толкова по-добре.

Часът беше седем и половина и дневната светлина помръкваше, когато автомобилът пристигна пред пансиона. Без да се занимава със своята спътничка, началникът на Сигурността забърза към портиера.

— Прислужницата на г-жа Кеселбах току-що се върна, нали?

— Кой, прислужницата ли?

— Да, Гертруд, една от двете сестри.

— Но Гертруд не е излизала, господине, не сме я виждали да излиза.

— Все пак някой току-що влезе.

— А не, господине, на никого не сме отваряли вратата... от шест часа вечерта.

— Има ли друг изход освен тази врата?

— Никакъв. Оградата обхваща имението от всички страни и е висока...

— Госпожо Кеселбах — каза г-н Льонорман на своята спътница, — ще дойдем до Вашия дом.

Тъй като г-жа Кеселбах нямаше ключ, тя позвъни. Появи се Сюзън, другата сестра.

— Тука ли е Гертруд? — попита г-жа Кеселбах.

— Да, госпожо, в стаята си е.

— Повикайте я, госпожице — заповяда началникът на Сигурността.

След малко Гертруд слезе приветлива и грациозна с бяла престилка, украсена с бродерия. Лицето ѝ беше красиво и обградено от червена коса.

Г-н Льонорман се вглежда дълго в нея, без да каже нещо, сякаш се стараеше да проникне отвъд нейните невинни очи. Не я разпита, а след минута каза просто:

— Достатъчно, госпожице, благодаря. Идваш ли, Гурел?

Той излезе с помощника си и докато вървеше по мрачните алеи на градината, заяви:

— Тя е.

— Мислите ли, шефе? Тя беше толкова спокойна.

— Прекалено спокойна. Друга щеше да се учуди, щеше да ме попита защо я викам. А тя не каза нищо. Само че лицето ѝ се мъчеше да се усмихва на всяка цена и от слепоочието ѝ видях да потича капчица пот към ухото.

— Е и?

— Всичко е ясно, Гертруд е съучастничка на двамата бандити, които се въртят около случая Кеселбах, било, за да научат и изпълнят прословутия проект, било за да приберат милионите на вдовицата. Може би и другата участва в заговора. Към 4 часа, когато Гертруд разбира, че знам за съобщението в „Журнал“ и че освен това имам среща с Щайнвег, използва излизането на господарката си, отива в Париж, намира Рибейра и човека с меката шапка и ги довежда в Съдебната палата, където Рибейра отмъква в своя полза г-н Щайнвег.

Той помисли и заключи:

— Всичко това ни показва: първо, значението, което придават на Щайнвег и ужаса, който им внушават неговите разкрития; второ, че е изтъкана истинска конспирация около г-жа Кеселбах; трето, че нямаме време за губене, защото конспирацията е узряла.

— Така да бъде — каза Гурел. — Но има нещо необяснимо. Как Гертруд е могла да излезе от градината, където се намираше и да влезе в нея, без портиерът да знае?

— През таен вход, който бандитите, изглежда, скоро са пробили.

— И който несъмнено води до крилото на г-жа Кеселбах — добави Гурел.

— Да, може би — каза г-н Льонорман, — може би... Но аз имам друга идея...

Те продължиха да вървят покрай оградата. Нощта беше светла и ако силуетите им не можеха да бъдат забелязани, то те виждаха достатъчно добре, за да разгледат камъните на зида и да се уверят, че няма никакъв отвор, колкото и ловко да е бил направен.

— Може да са използвали стълба? — подхвърли Гурел.

— Не, защото Гертруд минава през деня. Сигурно отворът е скрит зад някаква съществуваща вече постройка.

— Сградите са само четири — възрази Гурел — и всички са обитавани.

— Извинете, третата сграда, павилион „Ортанс“ е необитаема.

— Кой Ви каза?

— Портиерът. Страхувайки се от шума, г-жа Кеселбах наела близката до нейния дом сграда. Кой знае дали не е постъпила така под влияние на Гертруд?

Той обиколи къщата. Капаците бяха спуснати. За всеки случай натисна дръжката на вратата и тя се отвори.

— Ах, Гурел, мисля, че сме на прав път. Да влезем. Запали си фенера. Охо! Вестибюл, салон, трапезария... това не върши работа. Трябва да има подземие, защото кухнята не е на този етаж.

— Оттук, шефе,... ето служебното стълбище.

Те слязоха в доста просторна кухня, задръстена с плетени градински столове и масички.

В пералнята, използвана за килер, цареше същия безпорядък от вещи, натрупани едни върху други.

— Какво блести там, шефе?

Като се наведе, Гурел вдигна медна игла за шапка с фалшива перла.

— Перлата е все още лъскава — каза Лъонорман, — а нямаше да е такава, ако е престояла дълго в това мазе. Гертруд е минала оттук, Гурел.

Гурел започна да разваля купчината от празни бурета, кутии и стари безкраки маси.

— Губиш си времето, Гурел. Ако проходът е оттам, имат ли време първо да преместят тези предмети и после да ги поставят отново след себе си? Виж този капак, излязъл от употреба, за който няма никаква сериозна причина да е закачен на пирон на стената. Махни го!

Гурел се подчини.

Стената зад капака беше изкопана. При светлината на фенера те видяха подземен тунел, който водеше надолу.

— Не съм се лъгал — каза г-н Лъонорман — проходът е нов. Виждаш, че това е работа, свършена набързо и за кратко време... Няма зидария. Две талпи на кръст и една гредка, която да подпира тавана, и готово. Ще издържи, докато може, но достатъчно, за да си постигнат целта, т.е...

— Тоест какво, шефе?

— Ами първо, да осигури връзката между Гертруд и нейните съучастници... а после, един ден, някой близък ден, за отвлечането или по-скоро за невероятното и неразбираемо изчезване на г-жа Кеселбах.

Те се промъкнаха, като внимаваха да не съборят някоя гредка, защото не изглеждаха добре закрепени. На пръв поглед дължината на тунела надхвърляше петдесетина метра, които отделяха сградата от оградата на градината. Следователно водеше доста далече от стените и отвъд пътя, който минаваше покрай имението.

— Не вървим ли към Вилньов и езерото? — попита Гурел.

— Съвсем не, а точно обратно — заяви г-н Лъонорман.

Галерията се спускаше плавно надолу. Появи се стъпало, после друго и завой надясно. В този момент те се блъснаха в една врата, която беше закрепена в правоъгълник, грижливо циментиран с дребен чакъл. Г-н Лъонорман я бутна и тя се отвори.

— Почакай, Гурел — каза той, като спря... — да помислим... може би е по-добре да се върнем.

— А защо?

— Да допуснем, че Рибейра е предвидил опасността и е взел предпазни мерки, в случай че проходът бъде открит. А той знае, че ние претърсваме градината. Несъмнено ни е видял да влизаме в сградата. Кой може да ни увери, че в момента не ни крои капан?

— Не сме ли двама, шефе?

— А ако те са двадесет?

Г-н Льонорман погледна. Тунелът се издигаше нагоре и той тръгна към следващата врата на пет-шест метра оттам.

— Да отидем дотам — каза той — и ще видим.

Той мина през вратата, следван от Гурел, на когото препоръча да я остави отворена, и се отправи към следващата, като твърдо си обещавахе да не отива по-далече. Но вратата беше заключена и въпреки че бравата изглежда работеше, той не успя да я отвори.

— Резето е сложено — каза г-н Льонорман. — Да не вдигаме шум и да се върнем. Още повече че отвън по посоката на тунела ще установим накъде да търсим другия подземен изход.

Върнаха се при първата врата и Гурел, който вървеше пръв, възкликна изненадано:

— Виж ти, вратата е затворена...

— Как така? Но нали ти казах да я оставиш отворена?

— Оставих я, шефе, но мандалото е паднало само.

— Не е възможно! Щяхме да чуем някакъв шум.

— В такъв случай?

— В такъв случай... не знам.

Той се приближи.

— Виж... има ключ... Той се превърта. Но от другата страна изглежда има резе.

— Кой ли го е сложил?

— Те, по дяволите! Зад гърба ни. Може би имат друг тунел, който следва този... или пък са били в необитаваната сграда... Хванати сме в капан!

Той задърпа бравата, вкара ножа си в отвора, опита всички средства, а после прошепна уморено:

— Нищо не може да се направи!

— Как така нищо не може да се направи, шефе! Значи отиваме по дяволите.

— Ами да... — отвърна г-н Лъонорман.

Върнаха се при другата врата, после пак при първата. И двете бяха масивни, от твърдо дърво, подсилено с траверси... с две думи — неразбиваеми.

— Нужна е брадва — каза началникът на Сигурността... — или най-малкото сериозен инструмент... дори нож, с който да се опитаме да изрежем предполагаемото място на резето... А нямаме нищо.

Обзе го гняв и той се нахвърли върху препятствието, сякаш се надяваше да го повали. После, като осъзна, че е безпомощен и победен, каза на Гурел:

— Слушай, ще видим това след час-два... Аз съм изтощен... ще поспя... Пази през това време... А ако ни нападнат...

— Ако дойдат, ние ще сме спасени, шефе — провикна се Гурел, като човек, когото битката щеше да облекчи, колкото и неравна да беше тя.

Г-н Лъонорман легна на земята. След минута вече спеше. Когато се събуди, постоя няколко минути, без да знае какво да прави, без да разбира къде се намира и се питаше какво го измъчва.

— Гурел — повика той. — Хей, Гурел!

Като не получи отговор, запали фенера си и видя до себе си Гурел да спи дълбоко.

— Какво ме боли така? — помисли той... — Какви остри болки... Ах, ами че чисто и просто аз съм гладен... умирам от глад. Колко ли е часът?

Часовникът му показваше седем и двадесет, но си спомни, че не го е навил. И часовникът на Гурел не вървеше.

Но и той се събуди под въздействието на същите болки в стомаха. Те решиха, че часът за обяд сигурно отдавна е минал и вече са проспали част от деня.

— Краката ми са напълно схванати — заяви Гурел...-а ходилата ми са ледени... Какво странно чувство!

Опита се да ги разтрие и продължи:

— Я гледай, те не били в лед ами във вода... Погледнете, шефе. При първата врата има истинска локва.

— Инфилтрация — отговори г-н Лъонорман. — Да се върнем при втората врата, ще изсъхнеш.

— Но какво правите, шефе?

— Мислиш ли, че ще се оставя да бъде погребан жив в тази подземна гробница?... А, не, все още не съм на възраст... и понеже двете врати са затворени, да се опитаме да минем през стените.

Той вадеше един по един камъните, които стърчаха на височината на ръцете му с надежда да направи друг тунел, който ще изведе до повърхността. Но работата беше дълга и мъчителна, защото на това място в тунела камъните бяха циментирани.

— Шефе... шефе — прошепна Гурел със сподавен глас.

— Какво?

— Стъпвате във вода.

— И тази добра. Гледай ти, да... Ами какво искаш... ще се изсушим на слънце.

— Значи не виждате?

— Какво?

— Че нивото се повишава.

— Водата.

Г-н Лъонорман почувства, че го побиват тръпки. Той изведнъж разбра всичко. Не ставаше въпрос за случайни инфилтрации, а за ловко подготвено наводнение, което ставаше механично и удържимо благодарение на някаква адска система.

— Ах, негодник — процеди той. — Ако някога го пипна!

— Да, да, шефе, но първо трябва да се измъкнем оттук, според мен...

Гурел изглеждаше напълно паднал духом, неспособен да мисли, да предложи план.

Г-н Лъонорман коленичи на земята и започна да мери скоростта, с която се покачваше водата. Почти една четвърт от първата врата вече беше покрита и водата беше стигнала до половината път от втората врата.

— Покачва се бавно, но постоянно — каза той. — След няколко часа ще ни покрие.

— Но това е ужасно, шефе, това е ужасно — стенеше Гурел.

— Я кажи, ще продължаваш ли да ми дотягаш с твоите оплаквания? Плачи, ако това те забавлява, но да не чувам звук.

— Гласът ме прави слаб, шефе — завива ми се свят.

— Изяж си юмрука.

Както казваше Гурел, положението беше ужасно и ако г-н Лъонорман беше по-малко енергичен, щеше да изостави безсмислената борба. Какво да прави? Не можеше да очаква, че Рибейра ще прояви милосърдие и ще им отвори. Не можеше да се очаква също, че братя Дудвил ще им се притекат на помощ, защото инспекторите не знаеха за съществуването на тунела.

Следователно не оставаше никаква надежда... никаква надежда освен някакво чудо...

— Хайде, хайде — повтаряше г-н Лъонорман, — много е глупаво, ние няма да пукнем тук! По дяволите! Трябва да има някакъв начин, светни ми Гурел.

Той се долепи до втората врата и я разгледа отдолу догоре най-внимателно. От тази страна, както вероятно и от другата имаше резе — огромно резе. С острието на ножа той развъртя винтовете и резето падна.

— А после? — попита Гурел.

— После — каза той — резето е желязно и доста дълго, почти заострено,... не е като кирка, разбира се, но все пак е по-добре от нищо... и...

Без да довърши изречението си, той заби инструмента в стената на галерията, малко пред зидарията, която държеше пантите на вратата. Както очакваше, след като проби първия слой от цимент и камъни, стигна до мека пръст.

— На работа! — провикна се той.

— Добре, шефе, но обяснете ми...

— Много е просто, трябва да се издълбае отвор около тази мазилка, дълъг три-четири метра, който ще се съедини с тунела отвъд вратата и ще ни позволи да избягаме.

— Обаче ще са нужни часове, а през това време водата се покачва.

— Светни ми, Гурел!

Идеята на г-н Лъонорман беше правилна и с малко усилия, като изтегляше към себе си и хвърляше в тунела пръстта, която копаеше с инструмента, той успя да направи доста голяма дупка, за да се промъкне през нея.

— Сега е мой ред, шефе — каза Гурел.

— Охо, ти се връщаш към живот? Добре, работи... Дълбай около мазилката.

По това време водата стигаше до глезените им. Щяха ли да имат време да завършат започнатото дело? Колкото повече напредваха, толкова по-трудно ставаше, защото извадената пръст им пречеше и легнали по корем в пробива, те трябваше непрекъснато да разчистват отломките, които им пречеха.

Два часа по-късно, когато три четвърти от работата беше свършена, водата покриваше краката им. Още един час и тя щеше да стигне до отвора, който копаеха.

Този път това щеше да бъде краят.

Изтощен от липсата на храна, а и доста едър, за да се движи напред-назад в коридора, който ставаше все по-тесен, Гурел трябваше да се откаже. Той не мърдаше, трепереше от страх като усещаше ледената вода по кожата си.

А г-н Льонорман работеше неуморно. Работата беше много тежка, работа на термит в задушния мрак. Ръцете му кървяха. Той губеше съзнание от глад. Дишаше трудно, не му стигаше въздух, а от време на време въздишките на Гурел му напомняха ужасната опасност, която ги грозеше на дъното на тяхното леговище.

Но нищо не можа да го обезкуражи, защото стигна до циментираните камъни, които образуваха стената на галерията. Това беше най-трудното, но целта наближаваше.

— Покачва се — извика Гурел с пресъхнали устни — покачва се.

Г-н Льонорман удвои усилията си. Изведнъж резето, с което си служеше, хлътна в празното. Проходът беше прокопан. Оставаше само да се разшири, което беше много по-лесно, защото можеше да хвърля материала пред себе си.

Полуделият от страх Гурел виеше като агонизиращо животно. Но това не вълнуваше г-н Льонорман. Спасението беше близо.

Все пак изпита тревога за няколко секунди, като установи по шума на материалите, които хвърляше, че и тази част на тунела е наводнена — напълно естествено, защото вратата беше като херметична дига. Но какво от това! Изходът беше свободен... последно усилие и премина.

— Ела, Гурел! — извика той, като се върна за спътника си. Изтегли го полужив за ръцете.

— Хайде, съвземи се, некадърнико, защото сме спасени.

— Мислите ли, шефе? Мислите ли... Водата стига до гърдите ни.

— Върви сега... Преди тя да е стигнала над устата ни... Къде е фенерът ти?

— Не работи вече.

— Толкова по-зле.

Г-н Льонорман възкликна радостно:

— Едно стъпало... второ... Стълбището... Най-сетне!

Те излизаха от водата, от проклетата вода, която почти ги беше погълнала, и сладостното усещане, че са се измъкнали, ги екзалтираше.

— Спри! — прошепна г-н Льонорман.

Главата му се беше блъснала в нещо. Протегна ръце към препятствието, което се отмести веднага. Беше капак и след като го отвори, стигнаха до мазе, където през един отдушник се процеждаше светлината на лунната нощ.

Той отмести капака и изкачи последните стъпала.

Върху него падна було. Нечии ръце го сграбчиха. Усети, че го увиват в одеяло, в нещо като чувал, а после го завързаха въжета.

— Другият — каза нечий глас.

Изглежда повториха операцията с Гурел и същият глас каза:

— Ако гъкнат, убий ги веднага. Носиш ли си камата?

— Да!

— На път! Вие двамата вземете този... Вие двамата — онзи... Без светлина и без да вдигате шум... ще стане опасно! От сутринта претърсват съседната градина... те са десет или петнадесет. Върни се в сградата, Гертруд, и при най-малкото нещо ми телефонирай в Париж.

Г-н Льонорман имаше впечатлението, че го носят, после, че излизат навън.

— Приближи колата — каза гласът.

Г-н Льонорман чу шум от кола и кон. Положиха го на пода, качиха и Гурел. Конят потегли в тръс.

Пътуването продължи около половин час.

— Спри! — заповяда гласът. — Свалете ги. Каруцарю, обърни колата така, че задната ѝ част да се опре в парапета на моста... Добре... Има ли кораби по Сена? Тогава да не губим време. А завързахте ли им краката?

— Да с павета.

— В такъв случай хайде! Препоръчай душата си на бога, господин Лъонорман и се моли за мен. Аз съм Парбъри-Рибейра — известен под името барон Алтенхайм. Готово ли е? Всичко ли е готово? Добре, приятно пътуване, господин Лъонорман!

Г-н Лъонорман беше поставен на парапета. Бутнаха го. Почувства, че пада в празното пространство и чу подигравателния глас:

— Приятно пътуване!

Десет секунди по-късно дойде ред на инспектор Гурел.

[1] Откакто г-н Лъонорман не е в Сигурността, двама злосторника вече избягаха през същата врата, след като се бяха освободили от агентите, които ги придружаваха. Полицията не разгласи това двойно бягство. А защо, щом като прохода е необходим, не се махне резето от другата страна, което е ненужно и позволява на беглеца да прекъсне всякакво преследване и да си отиде спокойно през коридора на седма гражданска стая или през галерията на първа председателска? ↑

ПАРБЪРИ-РИБЕЙРА-АЛТЕНХАЙМ

I

Момиченцата си играеха в градината под надзора на г-ца Шарлот, новата сътрудничка на Женевиев. Г-жа Ернемон им раздаде сладкиши, после се върна в стаята, която служеше за гостна и приемна, и се настани пред бюрото, за да подреди книжата и дневниците.

Внезапно изпита усещане за чуждо присъствие в стаята. Тя се обърна разтревожена.

— Ти! — възкликна тя... — Откъде идваш? Откъде?

— Ш-ъ-т! — каза принц Сернин. — Слушай и да не губим минутка. Къде е Женевиев?

— На посещение при г-жа Кеселбах.

— Кога ще си дойде?

— След един час.

— Тогава ще въведа братя Дудвил. Имам среща с тях. Как е Женевиев?

— Много добре.

— Колко пъти се е срещала с Пиер Льодюк от моето заминаване преди десет дни?

— Три пъти и трябва да се срещне с него днес у г-жа Кеселбах, на която го представих съгласно заповедите ти. Само че ще ти кажа, този Пиер Льодюк не ми допада много. Женевиев трябва да намери някое добро момче от нейната класа. Например учител.

— Ти си луда! Женевиев да се ожени за даскал!

— Ах, ако мислеше преди всичко за щастието на Женевиев...

— И таз добра, Виктоар! Дразниш ме с всичките си брътвежи. Имам ли време за чувства? Аз играя партия шах и местя фигурките, без да ме е грижа какво мислят те. Едва когато спечеля партията, ще се позаинтересувам дали офицерът Пиер Льодюк и кралицата Женевиев имат сърца.

Тя го прекъсна.

— Чу ли? Подсвиркване...

— Това са двамата Дудвил. Иди да ги доведеш и ни остави сами.

Двамата братя влязоха и той ги разпита с обичайната си прецизност:

— Знам всичко, което вестниците писаха за изчезването на Льонорман и Гурел. Знаете ли нещо повече?

— Не. Заместник-началникът, г-н Вебер, пое случая в свои ръце. Вече осем дни претърсваме градината на пансиона и не можем да си обясним как са могли да изчезнат... Подобно нещо не се е виждало... да изчезне началникът на Сигурността, и то безследно!

— А двете прислужнички?

— Гертруд замина. Сега я търсят.

— А сестра й Сюзан?

— Г-н Вебер и г-н Формери я разпитаха. Няма нищо против нея.

— Това ли е всичко, което имате да ми казвате?

— А, не, има и други неща, които не съобщиха вестниците.

Тогава те разказаха за събитията, станали през последните два дни с г-н Льонорман, за нощното посещение на двамата бандити във вилата на Пиер Льодюк, после за опита на Рибейра на другия ден да отвлече Женевиев, и преследването през гората на Сен-Кукуфа, после за пристигането на стария Щайнвег, за разпита му в Сигурността пред г-жа Кеселбах, и за бягството му от Палатата.

— Някой друг освен Вас знае ли тези подробности?

— Диьози знае за инцидента с Щайнвег, защото той ни го разказа.

— Продължават ли да Ви имат доверие в префектурата?

— До такава степен, че ни използват открито. Г-н Вебер се кълне само в нас.

— Значи — каза принцът — не всичко е загубено. Щом г-н Льонорман е допуснал известно неблагоприятие, което му е струвало живота, както предполагам, все пак е свършил добра работа и остава само да се продължи. Врагът има преднина, но ще го настигнем.

— Много трудно, господарю.

— Защо? Става въпрос чисто и просто да намерим стария Щайнвег, защото той държи ключа на загадката.

— Да, но къде ли е скрил Рибейра стария Щайнвег?

— При себе си, по дяволите!

— Следователно трябва да разберем къде живее Рибейра.

— По дяволите!

След като ги изпрати, той отиде в пансиона. Пред вратата имаше автомобили и двама души се разхождаха напред-назад, сякаш бяха на пост.

В градината, близо до оградата на г-жа Кеселбах, той видя седнали на една пейка Женевиер, Пиер Льодюк и някакъв охранен господин с монокъл. Тримата разговаряха. Никой от тях не го забеляза.

От сградата излязоха много хора. Това бяха г-н Формери, г-н Вебер, един писар и двама инспектори. Женевиер влезе вътре, господинът с монокъл заговори със съдията и заместник началника на Сигурността и тръгна бавно с тях. Сернин се приближи до пейката, където седеше Пиер Льодюк, и прошепна:

— Не мърдай, Пиер Льодюк, аз съм.

— Вие!... Вие!

Младежът виждаше за трети път Сернин от ужасната нощ във Версай и всеки път срещата го смущаваше.

— Отговори... Кой е човекът с монокъл?

Пиер Льодюк заекваше преbledнял. Сернин му стисна ръката.

— Отговори за бога, кой е?

— Барон Алтенхайм.

— Откъде идва?

— Бил е приятел на г-н Кеселбах. Пристигнал е от Австрия преди шест дни и е предложил услугите си на г-жа Кеселбах.

През това време магистратите бяха излезли от градината заедно с барон Алтенхайм.

— Баронът разпитва ли те?

— Да, много. Той се интересуваше от мен. Пожела да ми помогне да намеря моето семейство, накара ме да му разкажа спомени от детството ми.

— И ти какво каза?

— Нищо, тъй като нищо не знам. Нима имам спомени? Вие ме поставихте на мястото на другия, а аз не знам дори кой е той.

— И аз също! — отвърна принцът. — И тъкмо в това се състои необичайното в твоя случай.

— А, Вие се забавлявате... Вие пак се забавлявате... Но на мен започна да ми дотяга... Забъркан съм в куп нечисти неща... без да смятаме опасността, на която се излагам, като играя ролята на друг човек.

— Как... да не си? Ти си най-малкото херцог, така както аз съм принц... Може би повече дори... А освен това, ако не си, стани за бога! Женевиер не заслужава ли да си продадеш душата за нейните красиви очи?

Принц Сернин дори не го гледаше, защото не се интересувахе какво мисли. Те влязоха в сградата и в подножието на стълбата Женевиер се появи грациозна и усмихната.

— Ето че се върнахте! — каза тя на принца. — Ах, толкова по-добре! Много съм доволна... искате ли да видите Долорес?

Миг след това тя го въведе в стаята на г-жа Кеселбах. Принцът изтръпна. Долорес беше още по-бледа, още по-отслабнала, отколкото последния път, когато я видя. Легнала на дивана, завита с бяла покривка, тя приличаше на онези болни, които отказват да се борят. Тя вече не се бореше с живота, а със съдбата, която я обсипваше със своите удари.

Сернин я гледаше с дълбоко състрадание и с нескривано възмущение. Тя му благодари за симпатията, която ѝ засвидетелстваше, и заговори за барон Алтенхайм с приятелски думи.

— Познавахте ли го по-рано? — попита я той.

— Да, по име, и то от устата на моя съпруг, с когото беше много близък.

— Аз срещнах един Алтенхайм, който живее на улица „Дарю“. Мислите ли, че е същият?

— А, не! Този живее... Всъщност аз не знам много нещо, той ми каза адреса си, но едва ли ще мога да го повторя...

След като поговориха няколко минути, Сернин се сбогува.

Във вестибюла го чакаше Женевиер.

— Имам да Ви казвам нещо — каза живо тя...-сериозни неща... Видяхте ли го?

— Кого?

— Барон Алтенхайм... но това не е неговото име... или поне тоя има друго... аз го познах... той не се досеща...

Тя го изведе навън и вървеше доста развълнувана.

— По-спокойно, Женевиер...

— Това е мъжът, който искаше да ме отвлече... Ако не беше горкият г-н Льонорман, бях загубена... Хайде, Вие би трябвало да знаете, Вие, който знаете всичко.

— Как е истинското му име?

— Рибейра.

— Сигурна ли сте?

— Напразно си е променил вида, аз веднага го познах по акцента, но маниерите и по ужаса, който изпитвам. Но си мълчах... до Вашето завръщане.

— Не казахте нищо дори на г-жа Кеселбах, така ли?

— Нищо. Тя изглеждаше толкова щастлива, че се среща с приятел на мъжа си. Но Вие ще ѝ кажете, нали? Вие ще я защитавате... Не знам какво подготвя против нея, против мен... Сега когато г-н Льонорман го няма, той от нищо не се бои и действа като господар. Кой би могъл да го разобличи?

— Аз. Аз отговарям за всичко. Но нито дума на никого.

Бяха стигнали до будката на портиера. Вратата се отвори. Принцът додаде:

— Сбогом, Женевиер, и бъдете спокойна. Аз съм тук.

Той затвори вратата, обърна се и веднага отстъпи назад. Срещу него стоеше с високо вдигната глава, с широки рамене и мощно телосложение човекът с монокул — барон Алтенхайм.

Те се гледаха две-три секунди мълчаливо. Баронът се усмихваше. Той каза:

— Чаках те, Люпен.

Колкото и добре да се владееше, Сернин потръпна. Той идваше да разобличи своя противник, а тъкмо противникът му го разобличаваше още с първите думи. В същото време противникът влизаше в битката смело, нахално, сякаш беше сигурен в победата. Постъпката му беше решителна и говореше за грубата му сила.

Двамата мъже се измерваха с очи много враждебно.

— А после? — каза Сернин.

— После ли? Не мислиш ли, че трябва да се видим?

— Защо?

— Искам да говоря с теб.

— Кога?

— Утре. Ще обядваме заедно в ресторант.

— Защо не у Вас?

— Не ми знаеш адреса.

— Вярно е.

Принцът бързо извади вестника, който стърчеше от джоба на Алтенхайм, а върху него личеше изпращателната лентичка и каза:

— Вила „Дюпон“ номер 29.

— Добре изиграно — каза другият. — Следователно утре у дома.

— Утре при теб. В колко часа?

— В един.

— Ще дойда. Моите почитания.

Те се готвеха да се разделят. Алтенхайм се спря.

— А, още една дума, принце. Носи си оръжието.

— Защо?

— Имам четирима слуги, а ти ще си сам.

— Аз имам юмруци — каза Сернин — партията ще бъде равна.

Той му обърна гръб, после го повика отново:

— И още една дума, бароне. Наеми още четирима слуги.

— Защо?

— Размислих. Ще си взема камшика.

II

Точно в един часа един конник мина през портата на вила „Дюпон“ на тихата провинциална улица с един единствен изход към улица „Перголез“, на две крачки от булеварда за Булонския лес.

От двете страни се редяха градини и красиви огради. А в дъното беше затворена от нещо като малък парк, където се издигаше стара голяма къща, покрай която минаваше околоръстната железница.

Точно там, на номер 29, живееше барон Алтенхайм.

Сернин хвърли юздата на коня си на прислужника, който предварително беше изпратил, и му каза:

— Ще го доведеш в два и половина.

Той позвъни. Вратата на градината се отвори и той се отправи към площадката пред къщата, където го очакваха двама здравеняци в ливреи. Те го въведоха в огромен студен каменен вестибюл без всякаква украса. Вратата се затвори след него с глух шум и въпреки неукротимата храброст, той изпита мъчителното чувство, че е сам, заобиколен от врагове в уединен затвор.

— Съобщете за принц Сернин.

Салонът не беше далече. Въведоха го веднага.

— А ето Ви и Вас, скъпи принце — каза баронът, посрещайки го... — Добре... представете си... Доминик, обядът след двадесет минути... И ни оставете сами. Представете си, скъпи принце, че не вярвах много на Вашето посещение.

— А защо?

— Света Богородице. Вие ми обявихте война тази сутрин, и то толкова открито, че всякакво обсъждане е излишно.

— Обявил съм Ви война ли?

Баронът разгърна един брой на „Гран Журнал“ и посочи с пръст статията под заглавие „Съобщение“.

„Изчезването на г-н Льонорман развълнува Арсен Люпен. След набързо направеното проучване и с цел да изясни случая Кеселбах, Арсен Люпен реши да намери г-н

Льонорман жив или мъртъв и да предаде на правосъдието извършителя или извършителите на тази отвратителна поредица от престъпления.“

— Това съобщение, скъпи принце, Ваше ли е?

— Да, наистина е мое.

— Следователно аз съм прав, това е война.

— Да.

Алтенхайм покани Сернин да седне, самият той седна и му каза с примирителен тон.

— Но аз не мога да допусна това. Невъзможно е двама души като нас да се бият помежду си и да си причиняват зло. Трябва само да се обясним, да потърсим средства: ние сме създадени, за да се разбираме.

— Аз пък мисля, че двама мъже като нас не са създадени, за да се разбират.

Другият потисна раздразнението си и поде:

— Слушай, Люпен... Впрочем, искаш ли да те наричам Люпен?

— А как да те наричам аз тогава? Алтенхайм, Рибейра или Парбъри?

— Охо! Виждам, че си още по-осведомен, отколкото си мислех! По дяволите, ти ме атакуваш... А това е още едно основание, за да се споразумеем.

И като се наведе над него:

— Слушай, Люпен, помисли добре върху думите ми, защото аз съм обмислил добре всяка от тях. Ето... Ние сме принудени и двамата. Ти се смееш? Грешиш...

Възможно е да имаш средства, които аз не притежавам, но пък аз имам такива, които ти не знаеш. Освен това нямам скрупули... храбър съм... и съм способен да сменям самоличността си, което майстор като теб трябва да оцени. Накратко, двамата противници са равностойни. Но остава един въпрос: защо сме противници? Ние преследваме една и съща цел ще кажеш ти? А после? Знаеш ли какво ще последва от нашето съперничество? Ами това, че всеки от нас ще парализира усилията на другия и ще разруши постигнатото от него — и двамата няма да постигнем целта. В полза на кого? На някой си Льонорман, на един трети мошеник... Това е много глупаво.

— Наистина е много глупаво — призна Сернин. — Но има едно средство.

— Какво е то?

— Оттегли се.

— Не се шегувай! Говоря сериозно. Предложението, което правя, не бива да се отхвърля, без да бъде разгледано. Накратко и с две думи ето го: Да се сдружим.

— Охо!

— Разбира се, ние ще останем свободни всеки за себе си, във всичко останало. Но за въпросния случай ще обединим усилията си. Става ли? Ще действаме съвместно и ще делим поравно!

— Какво даваш?

— Аз ли?

— Да.

— Да. Ти знаеш колко струвам аз. Дал съм доказателства. В съюза, който ми предлагаш, ти знаеш, така да се каже, размера на моята зестра... Каква е твоята?

— Щайнвег.

— Малко е.

— Грандиозно е. Чрез Щайнвег ще научим истината за Пиер Льодюк. Чрез Щайнвег ще научим в какво се състои прословутия план Кеселбах.

Сернин избухна в смях.

— За това ли съм ти нужен?

— Как?

— Хайде, малкият ми, твоето предложение е детинщина. След като Щайнвег е в ръцете ти, а ти желаеш да се сдружиш с мен, значи не си успял да го накараш да проговори. В противен случай щеше да минеш и без моите усилия.

— В такъв случай?

— Аз отказвам!

Двамата мъже се изправиха неумолими и жестоки.

— Отказвам — произнесе Сернин. — Люпен няма нужда от никого, за да действа. Аз съм от тези, които вървят сами. Ако си равен на мен, както претендираш, никога нямаше да си помислиш за съдружие. Когато човек има величината на шеф, той командва. Обединяването означава да се подчиняваме. Аз не се подчинявам!

— Отказваш ли? Ти ми отказваш? — повтори Алтенхайм, пребледнял от обидата.

— Всичко, което мога да направя за теб, малкия, е да ти предложа място в моята банда. Прост войник като начало. Под моите заповеди ще видиш как един генерал печели битка... и как прибира в джоба си плячката само и единствено за себе си. Схвана ли?

Алтенхайм скърцаше със зъби извън кожата си. Но предъвка:

— Грещиш, Люпен... грещиш... Аз също нямам нужда от никого и този случай не ме затруднява повече от многото други, които изведох до сполука... Това, което казах, целеше да стигнем по-бързо до целта и без да си пречим.

— Ти не ми пречиш — каза Люпен пренебрежително.

— И таз добра! Ако не се съюзим, само единият ще успее.

— Това ми е достатъчно.

— И ще го постигне само през трупа на другия. Готов ли си за такъв дуел, Люпен? Дуел на смърт, разбираш ли? Пробождане с кама, ти ненавиждаш това средство, но ако го получиш в гърлото, Люпен?

— Аха! В крайна сметка ето какво ми предлагаш.

— Не, аз не обичам много кръвта... Погледни юмруците ми... аз удрям и човекът пада... имам хубав удар... Но другият убива... спомни си... малката раничка на гърлото... Люпен, пази се от него... Той е ужасен и неумолим... Нищо не го спира...

Баронът произнесе тези думи тихо и с такова вълнение, че Сернин потръпна при ужасния спомен за непознатия.

— Бароне — процеди той, — човек би казал, че се страхуваш от твоя съучастник.

— Страхувам се за другите, за тези, които се изпречват на пътя ми, за теб Люпен. Приеми или си загубен. Ако трябва, аз самият ще действам. Целта е много близо... докосвам я... Върви си Люпен!

Силата му беше могъща. Беше толкова брутален, че можеше да удари врага си веднага. Сернин повдигна рамене.

— Господи, колко съм гладен — каза той, като се прозя. — Колко късно обядвате у Вас.

Вратата се отвори.

— Масата е сложена — съобщи метр д'отелът.

— А ето една добра дума!

На прага на вратата Алтенхайм го сграбчи за ръка и без да се тревожи за присъствието на прислужника, каза:

— Един добър съвет... приеми. Моментът е важен... Така е по-добре, заклевам ти се, така е по-добре... приеми...

— Черен хайвер! — възкликна Сернин... — Ах, това е много мило... Спомнил си си, че посрещаш руски принц.

Те седнаха един срещу друг и зайчарят на барона-едро животно с дълъг сребрист косъм, се настани между тях.

— Представям Ви Сириус, моят най-верен приятел.

— Сънародник — каза Сернин. — Никога няма да забравя зайчаря, който царят искаше да ми подари, когато имах честта да му снеся живота.

— Ах, Вие сте имали честта... терористичен заговор, без съмнение?

— Да, заговор, организиран от мен. Представете си, кучето, което се казваше Севастопол...

Обядът продължи весело, Алтенхайм си беше възвърнал доброто настроение, а двамата мъже бяха много остроумни и любезни. Сернин разказваше анекдоти, на които баронът отвърщаше с други. Това бяха разкази за лов, спорт, пътешествия, в които се споменаваха непрекъснато най-стари европейски фамилии, на испански благородници, на английски лордове, на унгарски магиари, на австрийски архиепископи.

— Ах! — каза Сернин. — Какъв хубав занаят си имаме! Той ни среща с всичко прекрасно на земята. Дръж, Сириус, малко пилешко, гарнирано с трюфели.

Кучето не го изпускаше от очи и ловеше с уста всичко, което Сернин му подхвърляше.

— Чаша „Шамбертен“, принце?

— На драго сърце, бароне.

— Препоръчвам Ви го, то е от избата на крал Леополд.

— Подарък ли?

— Да, подарък, който си направих сам.

— Прелестно е... Какъв букет!... Този пастет е истинска находка. Моите поздравления, бароне, Вашият готвач е първокласен.

— Готвачът е готвачка, принце. Аз я отмъкнах срещу злато от Левро, социалистическия депутат. Хайде, опитайте от този меланж от

топло и студено със сладолед и какао. Обърнете внимание на сладките, които го придружават. Гениално измислени сладки!

— Във всеки случай формата им е очарователна — каза Сернин, който си вземаше от сладките. — Ако видът съответства на съдържанието. Дръж, Сириус, ти сигурно ги обожаваш. Локюст не би постъпил по-добре.

Люпен бързо взе един сладкиш и го даде на кучето. То го лапна наведнъж, остана две-три секунди неподвижно, като оглупяло, после се завъртя около себе си и падна, сякаш поразено от гръм.

Сернин се отдръпна назад, за да не го хване някой прислужник, и каза през смях:

— Виж, бароне, когато искаш да отровиш някой приятел, опитай се гласът ти да звучи спокойно и ръцете ти да не треперят... В противен случай пораждаш недоверие... А пък аз си мислех, че убийците те отвращават?

— С нож, да — каза Алтенхайм, без да се смути. — Но винаги съм имал желание да отровя някого. Искях да опитам вкуса му.

— По дяволите, човече, добре си подбиращ жертвите. Руски принц!

Той се приближи до Алтенхайм и му каза поверително:

— Знаеш ли какво щеше да се случи, ако беше успял, т.е. ако моите приятели не ме бяха видели да се връщам в три часа най-късно? Ами, в три и половина префектът на полицията щеше да знае точно какво да прави с така наречения барон Алтенхайм, щеше да го залови, и хвърли в предварителния затвор преди да настъпи нощта.

— Нима? — каза Алтенхайм. — От затвора можеш да се измъкнеш, но никой не се връща от кралството, където те изпращах.

— Очевидно, но първо трябваше да ме изпратиш.

— Достатъчно беше само една хапка от сладките.

— Много ли си сигурен?

— Опитай!

— Наистина, малкият, ти още не си узрял за велик господар на приключенията и несъмнено никога няма да узрееш, щом като ми поставяш такива капани. Когато човек се смята достоен да живее такъв живот, какъвто имаме честта да водим, трябва да е способен и на това, да е готов за всякакви евентуалности... дори да не умре, ако един мошеник се опита да го отрови... Безстрашна душа в неатакуемо тяло,

ето идеал, към който трябва да се стремим... и да постигнем. Работи, малкият! Аз съм безстрашен и неатакуем. Спомни си за цар Митридат.

И седна отново:

— Сега на масата! Но тъй като обичам да показвам добродетелите, които си присъждам сам, а, от друга страна, не искам да причиня мъка на готвачката ти, подай ми чинията със сладките.

Той взе една, счупи я на две и протегна половината на барона:

— Яж!

Той се опита да я отблъсне.

— Страхливец! — каза Сернин.

И пред зяпналите очи на барона и неговите приближени започна да яде първата, после втората половина на сладкиша спокойно, съзнателно, както се яде лакомство, от което не трябва да се изпусне и трошица.

III

Те се срещнаха отново. Същата вечер принц Сернин покани барон Алтенхайм в кабаре „Вател“ на вечеря с един поет, един музикант, един финансист и две красиви артистки от „Театър Франсе“. На другия ден обядваха заедно в Булонския лес, а вечерта отидоха на опера.

Те се срещаха всеки ден в продължение на една седмица. Можеше да се каже, че не могат да живеят един без друг и че ги свързва голямо приятелство, основано на доверие, уважение и симпатия. Те се забавляваха много, пиеха хубави вина, пушеха отлични цигари и се смееха като луди. Но в действителност се следяха жестоко. Бяха смъртни врагове, разделяни от дива омраза. Всеки от тях, уверен, че ще победи, жадуваше победата с безгранична воля и чакаше подходящата минута-Алтенхайм, за да премахне Сернин, а Сернин, за да хвърли Алтенхайм в бездната, която копаяше пред него. И двамата знаеха, че развръзката няма да закъснее. Или единият, или другият щеше да остави в нея кожата си, а това беше въпрос най-много на часове.

Драмата беше увлекателна и човек като Сернин, изглежда, изпитваше странна и могъща наслада, че познава своя противник и живее до него като знае, че при най-малката грешка, при най-малкото объркване го дебне смърт.

Един ден те бяха сами в градината на клуба на улица „Камбон“, член на който беше и Алтенхайм. В този привечерен час през месец юни, когато играчите още не са дошли, те се разхождаха по морава, покрай която имаше зид с малка врата, пробита в него. Докато Алтенхайм говореше, Сернин почувства, че гласът му загуби своята увереност и почти затрепери. Той го погледна с ъгълчето на окото. Алтенхайм беше бръкнал в джоба на самото си и Сернин видя през плата, че ръката му се свива около дръжката на кама, колебливо, нерешително, ту решително, ту безсилно.

Сладостен момент! Щеше ли да му нанесе удар? Какво щеше да надделее — инстинктът на страха или на съзнателната воля, устремена

към убийството? С изпънато тяло, с ръце зад гърба, усещайки тревожните и сладостни тръпки, Сернин чакаше. Баронът беше млъкнал, те вървяха тихо един до друг.

— Хайде удрай! — възкликна принцът.

Той се беше спрял с лице към спътника си:

— Удряй, де! — каза той. — Сега или никога! Никой не може да те вини. Ще избягаш през вратичката, чийто ключ случайно е закачен на стената, и сбогом, бароне... нито лук ял, нито лук мирисал... Но аз си мисля, че всичко е било нагласено... Ти ме доведе тук... А се колебаеш? Хайде, удрай де!

Гледаше го в очите. Баронът беше смъртно блед и трепереше от безсилна енергия.

— Мокра кокошка! — каза Сернин. — Никога нищо няма да направя от теб. Искаш ли да ти кажа истината? Тебе те е страх. Да, ти никога не знаеш със сигурност какво ще ти се случи, когато си с мен. Ти искаш да направиш нещо, но моите действия, моите възможни действия владеят положението. Не, ти не ще накараш звездата ми да залезе.

Преди да довърши думите си, почувства, че го хващат за шията и го повличат назад. Някой, който се криеше в масива, близо до вратичката, го беше пипнал за главата. Той видя как ръка, въоръжена с нож с блестящо острие, се издига. Ръката замахна, върхът на ножа достигна гърлото му.

В този момент Алтенхайм се хвърли върху него, за да го довърши, търкулнаха се върху лехите. Това стана за не повече от двадесетина секунди. Колкото и да беше силен и трениран в бойни упражнения, Алтенхайм отстъпи почти веднага, като извика от болка. Сернин стана и се спусна към вратичката, която се затваряше след тъмен силует. Много късно! Той чу шума от ключа в бравата, но не можа да отвори.

— Ах, бандит! — изруга той. — Когато те пипна, ще извърша първото си престъпление! Но за бога...

Той се върна, наведе се и събра парчетата от камата, която се счупи, когато го удариха.

Алтенхайм се размърда. Принцът му каза:

— Е, бароне, по-добре ли си? Не знаеше за този номер, нали? На това му казвам удар право в слънчевия възел, защото гаси слънцето на

Вашия живот като свещ. Чиста, бърза, безболезнена ... и безпогрешна работа, ударът с кама?... Стига само да носи малък нашийник от стоманени халки, какъвто нося аз, и ще се присмиваш на всички, най-вече на дребния ти черен приятел, защото удря винаги в гърлото, това идиотско чудовище! Виж, погледни любимата му играчка... стана на трохи!

Той протегна ръка.

— Хайде, ставай, бароне. Каня те на вечеря. И гледай да не забравиш тайната на моето превъзходство: безстрашна душа в неатакуемо тяло!

Той влезе в клуба, запази маса за двама, седна на един диван и зачака часа на вечерята мислейки:

„Очевидно партията е забавна, но става опасна. Трябва да свършвам... Иначе тези животни ще ме изпратят в рая по-скоро, отколкото искам... Неприятното е, че нищо не мога да направя против тях, преди да намеря стария Щайнвег... Защото всъщност ме интересува само старият Щайнвег и съм се вкопчил в барона само защото се надявам да се добера до някакво сведение... По дяволите, какво са направили със стареца? Няма съмнение, че Алтенхайм поддържа ежедневно връзка с него. Няма съмнение, че се опитва да постигне невъзможното щото да изтръгне от него сведения за плана на Кеселбах. Но къде ли се среща с него? Къде ли го е настанил? При приятели ли? В дома си във вила «Дюпон», № 29?“

Той помисли доста дълго, после си запали цигара, смукна три пъти от нея и я хвърли. Това, изглежда, беше сигнал, защото двама младежи дойдоха да седнат при него, все едно че не ги познаваше, но с които размени бегло няколко думи.

Това бяха братята Дудвил, този ден в ролята на светски мъже.

— Какво има, шефе?

— Вземете шестима наши хора, идете във вила „Дюпон“ № 29 и влезте.

— По дяволите, как?

— В името на закона. Не сте ли инспектори от Сигурността? Обиск.

— Но ние нямаме право...

— Получете го!

— А слугите? Ако те окажат съпротива?

— Те са само четирима.

— Ако се развикат?

— Няма да викат?

— Ако Алтенхайм се върне?

— Няма да се върне преди десет часа. Аз се заемам с него. Разполагате с два часа и половина. Това е предостатъчно, за да претърсите къщата отдолу догоре. Ако намерите стария Щайнвег, елате да ме предупредите.

Барон Алтенхайм приближаваше и той тръгна насреща му.

— Ще вечеряме, нали? Малкият инцидент в градината ми отвори апетит. Впрочем, скъпи ми бароне, имам да Ви дам няколко съвета...

Те седнаха на масата.

След вечерята Сернин предложи партия билиард, баронът прие. След като завършиха партията билиард, те минаха в залата за бакара. Крупието тъкмо казваше:

— Банката е 50 луидора, никой ли не иска?

— Сто луидора — каза Алтенхайм.

Сернин си погледна часовника. Десет часа. Дудвил не се върнаха. Значи търсенето е безплодно.

— Банка — каза той.

Алтенхайм седна и раздаде картите.

— Аз давам.

— Не.

— Седем.

— Шест.

— Загубих — каза Сернин. — Удвоявам банката?

— Добре! — каза баронът.

Той раздаде картите.

— Осем — каза Сернин.

— Девет — повиши баронът.

Сернин си тръгна, като мърмореше:

„Това ми струва 300 луидора, но съм спокоен, защото е прикован на място“.

Миг по-късно колата му го остави пред вила „Дюпон“ № 29. Той веднага намери Дудвил и техните хора събрани във вестибюла.

— Открихте ли стареца?

— Не.

— Гръм и мълнии! Но той все пак трябва да е някъде! Къде е прислугата?

— В офиса, завързани са.

— Добре. Предпочитам да не ме виждат. Тръгвайте си всички. Жан, остани долу и наблюдавай. Жак, разведи ме из къщата.

Той бързо обходи мазето, тавана. Никъде не се спираше, защото добре знаеше, че няма да намери за няколко минути това, което неговите хора не бяха успели да открият цели три часа. Но запомняше как се свързват стаите.

Когато свърши, той се върна в стаята, която Дудвил му беше казал, че принадлежи на Алтенхайм, и я разгледа внимателно.

„Ето какво ще ми свърши работа“ — каза той, като повдигна завесата, зад която имаше шкаф, пълен с дрехи. Оттук виждам цялата стая.

— А ако баронът претърси къщата?

— Защо?

— Ами прислужниците ще му кажат, че са идвали хора.

— Да, но той няма да допуска, че някой от нас се е настанил в стаята му. Ще си каже, че опитът е неуспешен и толкова. И тъй, аз оставам.

— А как ще излезете?

— А, много искаш да знаеш. Важното беше да вляза. Хайде, Дудвил, затвори вратата. Иди при брат си и си вървете... До утре... или по-скоро...

— Или по-скоро...

— Не се занимавайте с мен. Ще Ви дам знак, когато е необходимо.

Той седна на столчето, поставено в дъното на шкафа. Четирите редици закачени дрехи го скриваха. Очевидно там беше в пълна безопасност, ако не претърсваха.

Изтекоха десет минути. Той чу конски тропот откъм вилата, а после звънеца. Някаква кола спря, вратата долу хлопна и почти веднага долови гласове, възгласи, врява, която се засилваше постепенно. Вероятно някой от пленените беше измъкнал парцала от устата си.

„Обясняват, помисли си той... Гневът на барона сигурно няма граници... Едва сега той разбира защо се държах така тази вечер в клуба и че направо съм го изиграл... и първото нещо, с което ще се

заеме, е да провери дали са му взели Щайнвег. А за да разбере, ще отиде в скривалището му. Ако се качи, това значи, че е горе. Ако слезе, значи е в подземиято.“

Заслуша се. Шумът от гласовете продължаваше в стаите на партера, но не личеше някой да се движи. Едва след половин час Сернин чу, че някой се качва по стълбището.

„Значи е горе — си каза принцът, — но защо толкова се забавиха?“

— Всички да си легнат — заповяда гласът на Алтенхайм.

Баронът влезе в стаята с един от своите хора и затвори вратата.

— Доминик, аз също си лягам. И цяла нощ да спорим, няма да научим нищо повече.

— Според мен — каза Доминик — той дойде да търси Щайнвег.

— И аз така мисля и точно затова ще се присмивам дълбоко в душата си, защото Щайнвег не е тук.

— А къде е в крайна сметка? Какво направихте с него?

— Това си е моя тайна, а ти знаеш, че пазя тайните си само за мен. Всичко, което мога да ти кажа, е, че затворът е хубав и че ще излезе от него, след като проговори.

— Значи принцът си е отишъл с празни ръце?

— Вярвам ти. И още нещо, наложи се да плати за този хубав резултат. Не, аз наистина се забавлявам!... Горкият принц!

— Но все пак — поде другият — трябва да се отървем от него.

— Бъди спокоен, приятелю, това няма да трае дълго. Най-много до осем дни ще ти поднеса един почетен портфейл, направен от кожата на Люпен. Остави ме да си легна, умирам за сън.

Чу се шум от затваряне на врата. После Сернин се досети, че баронът слага резето, изпразва джобовете си, навива часовника си и се съблича.

Беше радостен, подсвиркваше си, тананикаше си и дори си говореше на глас.

— Да, кожата на Люпен... и то до осем дни... до четири дни! Иначе този вагабонтин ще ни изяде... Няма нищо, ударът му тази вечер се провали... Сметките му бяха правилни, обаче... Щайнвег може да бъде само тук... Обаче ето че...

Той си легна и веднага загаси електричеството. Сернин пристъпи до завесата, повдигна я леко и видя, че мътната лунна светлина, която

се процеждаше през прозорците, оставяше леглото в дълбока тъмнина.

„Няма съмнение, че съм кратуна — си каза принцът. — Напълно се заблудих. Щом захърка, ще се измъкна...”

Но един лек шум го изненада, не можа да уточни какъв е, но идваше от леглото. Нещо като едва доловимо изскърцване.

— Ей, Щайнвег, как сме?

Говореше баронът! Нямаше никакво съмнение, че е той, но как можеше да говори с Щайнвег, след като Щайнвег го няма в стаята? А Алтенхайм продължи:

— Още ли си разгневен?... Така ли?... Глупак! Но вече трябва да се решиш да разкажеш каквото знаеш... Няма ли?... Лека нощ тогава, до утре.

„Аз сънувам, аз сънувам, си казваше Сернин. Или пък той бълнува на глас. Щайнвег не е до него, не е и в съседната стая... Той дори не е в къщата. Алтенхайм го каза... тогава, каква е тази влудяваща история?“

Той се поколеба. Дали да се нахвърли върху барона, да го хване за гърлото и да изтръгне със сила и заплахи онова, което не можа с хитрост? Глупости! Алтенхайм никога нямаше да се изплаши!

„Хайде, аз си тръгвам, прошепна той, ще се реванширам за загубената вечер.“

Но не тръгна. Усети, че не може да тръгне, че трябва да почака, че случайността може отново да му помогне.

Той откачи с излишна предпазливост четири или пет костюма и палта, просна ги на пода, настани се и с гръб, облегнат на стената, заспа преспокойно.

Баронът не беше ранобудник. Един часовник удари девет удара, когато той скочи от леглото и повика прислужника си.

Прочете пощата, която той му донесе, облече се мълчаливо и започна да пише писма, а прислужникът закачваше грижливо в шкафа дрехите от вечерта. Сернин се приготви за битката и си казваше: „Дали ще се наложи да изтърбуша слънчевия възел на този човечец?“

В десет часа баронът заповяда:

— Отивай си!

— Остава още една жилетка...

— Отивай си ти казвам. Ще се върнеш, когато те повикам... не по-рано.

Той сам затвори вратата след прислужника си, почака малко като човек, който изобщо няма доверие на другите, и се доближи до масата, на която имаше телефонен апарат. Вдигна слушалката.

— Ало... госпожице, дайте ми моля Гарш. Точно така, госпожице, Вие ще ми позвъните...

Той остана до телефона.

Сернин трепереше от нетърпение. Дали баронът ще говори със своя загадъчен съучастник в престъплението?

Звънецът отекна.

— Ало! — каза Алтенхайм. — Гарш ли е... отлично... Госпожице, бих искал номер 38. Да, 38, два пъти четири...

И след няколко секунди добави по-тихо, съвсем тихо, но ясно:

— Номер 38?... Аз съм... без излишни приказки... Вчера ли? Да, ти го изпусна в градината. Очевидно друг път... но няма време. Снощи той накарал да претърсят дома ми... ще ти разкажа... Нищо не е намерил, разбира се... Какво?... Ало! Не, старият Щайнвег отказва да говори... нито заплахи, нито обещания, нищо не помага... Не знаем какъв е бил проектът на Кеселбах в историята на Пиер Лъодюк отчасти... Той единствен държи ключа на загадката... и дори тази. Нощ... без какво... Е, какво искаш, всичко друго, но няма да му позволя да изчезне. Ами ако принцът ни го отмъкне? Охо! До три дни трябва да му видим сметката... Имаш ли предложение?... Наистина... идеята е добра. Охо, отлична... аз ще се заема. Кога ще се видим? Искаш ли в сряда? Добре. Ще дойда в сряда... в два часа.

Той постави слушалката на мястото ѝ и излезе. Сернин го чу да дава заповеди.

— И този път ще внимавате, нали? Да не се оставите да Ви изпързелят глупаво като вчера, аз ще се върна довечера.

Тежката врата на вестибюла се затвори, после се чу хлопването на градинската врата и звънчето на отдалечаващия се кон.

След двадесет минути влязоха двама прислужници, отвориха прозорците и подредиха стаята.

Когато излязоха, Сернин почака още доста време до момента, когато предполагаше, че ще отидат да похапнат долу в кухнята. После се измъкна от шкафа и започна да разглежда леглото и стената, до която беше опряно леглото.

„Странно, си каза той, странно... Тук няма нищо особено. Леглото няма двойно дъно... Отдолу няма отвор. Да видим в съседната стая.“

Той отиде тихо в нея. Стаята беше празна, без каквито и да било мебели.

„Старецът не лежи тук... Да не би да е в стената? Невъзможно, тя е по-скоро преграда, и то много тънка. По дяволите! Нищо не разбирам.“

Проучи пода сантиметър по сантиметър, после стената, леглото, като си губеше времето с ненужни опити. Но несъмнено имаше някакъв номер, може би много прост, но в момента не го схващаше.

„Освен ако, си каза той, Алтенхайм е бълнувал... Това е единственото приемливо предположение. А има само един начин да го проверя — да остана и аз оставам. Да става каквото ще!“

От страх да не го изненадат, той се върна в скривалището си и не мръдна повече, като мечтаеше и подремваше измъчван между другото от силен глад.

Светлината намаля. Настъпи мрак.

Алтенхайм се върна чак след полунощ. Той се качи в стаята си сам този път, съблече се, легна и веднага, както и предишната вечер, загаси електричеството.

Настъпи същото тревожно очакване, дори същото слабо необяснимо изскърцване. И със същия подигравателен глас Алтенхайм произнесе:

— И тъй, как сте, приятелю?... Ругаете ли?... Не бива така, приятелю, не искаме това от теб. Ти си на грешен път. Аз имам нужда от добри пълни, подробни признания за всичко, което си сънувал за Кеселбах... историята на Пиер Льодюк и т.н. Ясно ли е?

Сернин слушаше изумено. Този път не се лъжеше: баронът се обръщаше действително към стария Щайнвег. Впечатляващ разговор! Струваше му се, че сънува загадъчния диалог между жив и мъртвец, разговор между едно безименно същество, което диша в друг свят — невидимо, неосезаемо и несъществуващо същество.

Баронът поде иронично и жестоко:

— Гладен ли си? Ами яж, приятелю. Само че помни, аз ти давам наведнъж цялата дажба хляб и като изяждаш по няколко трохи на 24 часа, ще ти стигнат най-много за седмица... Да кажем за десет дни!

След десет дни край, няма да има вече татко Щайнвег, освен ако дотогава се съгласиш да проговориш. Няма ли? Ще видим това утре... Спи, приятелю!

На другия ден в един часа след една нощ и една сутрин, през които нищо не се случи, принц Сернин излезе тихо от вила „Дюпон“ и с олекнала глава и омекнали крака вървеше към най-близкия ресторант и резюмираше положението:

„И тъй, следващия вторник Алтенхайм и убиецът от хотел «Палас» имат среща в Гарш в къща, чийто телефонен номер е 38. Значи във вторник ще предам двамата виновни и ще освободя г-н Льонорман. Същата вечер ще дойде ред и на стария Щайнвег и най-сетне ще науча дали Пиер Льодюк е син на месар или не. Дали мога достойно да направя от него съпруг на Женевиер. Така да бъде!“

Във вторник към 11 часа по обед Валанглей, председателят на Съвета, повика префекта на полицията, заместник-началника на Сигурността г-н Вебер и им показа писмото, което получи по пневматичната поща, подписано от принц Сернин.

„Господин председателю на Съвета.

Знаейки какъв интерес проявявате към г-н Льонорман, аз ще Ви поставя в течение на фактите, които случайността ми разкри.

Г-н Льонорман е затворен в мазето на вила «Глисин» в Гарш, близо до пансиона... Бандитите от хотел «Палас» са решили да го убият днес в два часа. Ако полицията има нужда от моята помощ, ще бъда в един и половина в градината на пансиона или у г-жа Кеселбах, на която имам честта да съм приятел.

Приемете, господин председател на Съвета и т.н.

Подпис: принц Сернин“

— Това съобщение е много важно, скъпи господин Вебер — каза Валанглей. — Ще прибавя, че трябва да имаме пълно доверие в твърденията на принц Пол Сернин. Много пъти съм вечерял с него. Той е сериозен, интелигентен мъж...

— Ще ми позволите ли, господин председател — каза заместник-началникът на Сигурността — да Ви съобщя за едно друго писмо, което получих тази сутрин?

— По същия въпрос ли?

— Да.

— Да видим.

Той взе писмото и прочете:

„Господине,

Предупреждавам Ви, че принц Пол Сернин, който се представя на г-жа Кеселбах, всъщност е Арсен Люпен.

Само едно доказателство е достатъчно: Пол Сернин е епиграма на Арсен Люпен. Това са същите букви. Нито една повече, нито по-малко.

Подпис: Л.М.“

А г-н Вебер добави, докато Валанглей се чудеше:

— Този път нашият приятел Люпен е намерил противник от неговия ранг. Докато единият разобличава, другият ни го предава. И хоп, лисицата попада в капана.

— В такъв случай? — каза Валанглей.

— В такъв случай, господин председател, ще се опитаме да ги заловим и двамата... А за целта водя двеста души.

ЖЪЛТОЗЕЛЕНИЯТ РЕДИНГ

I

Дванадесет и четвърт на обяд. Ресторант близо до Мадлената. Принцът обядва. На съседната маса седат двама младежи. Той ги поздравява и започва да говори с тях като със случайно срещнати приятели.

— На акция ли сте?

— Да.

— Колко души общо?

— Шест, както изглежда. Всеки се движи отделно. Имаме среща с г-н Вебер в един и три четвърти близо до пансиона.

— Добре, ще бъда там.

— Какво?

— А кой ръководи акцията? Нали аз трябва да намеря г-н Лъонорман жив?

— Значи Вие мислите, шефе, че Лъонорман не е мъртъв?

— Сигурен съм в това. Да, сигурен съм от вчера, че Алтенхайм и неговата банда са завели г-н Лъонорман и Гурел на моста Буживал и са ги хвърлили през борда. Гурел е потънал. Г-н Лъонорман се е спасил. Аз ще дам всички необходими доказателства, когато му дойде времето.

— Но щом като е жив, защо не се показва?

— Защото не е свободен.

— Значи е вярно това, което казахте? Той се намира в подземията на вилата „Глисин“.

— Имам всички основания да вярвам, че е така.

— Но как научихте?

— Това е моя тайна. Мога да Ви съобща само, че театралният спектакъл... как да кажа... ще бъде сензационен. Свършихте ли?

— Да.

— Колата ми е зад Мадлената. Елате при мен.

В Гарш Сернин отпрати колата и те поеха по пътеката, която водеше към училището на Женевиев. Там той се спря.

— Слушайте ме добре, деца. Това е изключително важно. Вие ще позвъните на вратата на пансиона. Носите си картите, нали? Ще

отидете до необитавания павилион „Ортанс“. Там ще слезете в подземието и ще намерите стар капак на прозорец, трябва само да го повдигнете и ще намерите отвор към тунела, който открих наскоро и който създава пряка връзка с вила „Глисин“. През него именно ще се срещнат Гертруд и барон Алтенхайм и точно оттам е минал г-н Льонорман в крайна сметка, за да попадне в ръцете на своите врагове.

— Мислите ли, шефе?

— Да, мисля. А сега, ето за какво става дума. Ще се уверите дали тунелът е в същото състояние, в което го оставих тази нощ, дали двете врати, които го преграждат, още са отворени и дали още един пакет, увит в черен плат, който саморъчно поставих, стои в дупката до втората врата.

— Да отворим ли пакета?

— Няма нужда, това са дрехи за преобличане. Вървете и да не се набивате в очи. Чакам Ви.

Десет минути по-късно те се върнаха.

— Двете врати са отворени — каза Дудвил.

— А пакетът?

— Стои си на мястото, близо до втората врата.

— Отлично! Часът е един и двадесет и пет. Вебер ще пристигне със своите шампиони. Вилата се наблюдава. Ще я обградят, щом Алтенхайм влезе. Аз, по споразумение с Вебер, ще позвъня. А за после имам план. Хайде, мисля, че няма да скучаем.

След като ги отпрати, Сернин се отдалечи по пътеката за училището, като си говореше сам:

— Всичко се нарежда от добре по-добре. Битката ще стане на избран от мене терен. Аз я спечелвам, отървавам се от моите противници и оставам единствения заинтересован от случая Кеселбах... сам, с два хубави коза: Пиер Льодюк и Щайнвег... Освен това краля,... т.е. Биби... Само че има трудност... Какво ли ще направи Алтенхайм? Очевидно и той си има план за нападение. Откъде ще ме нападне? Мога ли да допусна, че вече не ме е нападнал? Това е тревожно. Дали не ме е издал на полицията?

Той вървеше през вътрешния двор на училището, чиито ученици бяха още в клас, и почука на входната врата.

— Виж ти! Появи се — каза г-жа Ернемон, като отвори. — Значи остави Женевиев в Париж?

— Само това оставаше Женевиер да е в Париж-отговори той.

— Но тя е там, защото ти я повика?

— Какво казваш? — възкликна той, хващайки я за ръцете.

— Как? Та ти по-добре знаеш...

— Нищо не знам... нищо не знам... Говори!

— Ти не писа ли на Женевиер да дойде на гара Сен-Лазар?

— И тя замина, така ли?

— Ами да... Трябваше да обядвате заедно в хотел „Риц“...

— Писмото... покажи ми писмото!

Тя се качи да го потърси и му го даде.

— Ах, нещастнице, не видя ли че е фалшиво? Почеркът е имитиран добре... но е фалшиво... Това ще ти избодат очите.

Той притисна гневно слепоочията си с юмруци.

— Ето удар, който очаквах. Ах! Нещастник! Атакува ме чрез нея... Но откъде знае? А, не, той не знае... Вече два пъти се опитва... и го прави заради Женевиер, защото е хлътнал по нея... Ох, това никога няма да стане! Слушай, Виктоар... Сигурна ли си, че тя не го обича? Ах, по дяволите, аз си губя ума! Хайде... хайде... трябва да размисля... моментът не е подходящ.

Той си погледна часовника.

— Един часът и тридесет и пет... имам време... Глупак! Време за какво? Нима знам къде е тя?

Той крачеше напред-назад като луд, а старата му дойка изглеждаше изумена, че е така развълнуван, загубил хладнокръвието си.

— Всъщност — каза тя — нищо не доказва, че Женевиер не е подушила капана в последния момент...

— Къде ли е сега?

— Не знам... може би при г-жа Кеселбах...

— Вярно... вярно... права си — възкликна той, изпълнен внезапно с надежда.

И хукна към пансиона.

По пътя, близо до вратата, той срещна братя Дудвил, които влизаха при портиерката, от нейната будка се виждаше пътят, а това им позволяваше да наблюдават околностите на „Глисин“. Без да се спира, той тръгна право към „Павилиона на императрицата“, извика Сюзан и помоли да го отведе при г-жа Кеселбах.

— Тук ли е Женевиер? — каза той.

— Женевиер ли?

— Да, не е ли идвала?

— Не, и то вече доста дни.

— Но тя трябва да дойде, нали?

— Мислите ли?

— Сигурен съм. Къде може да е? Спомнете си?

— Напразно се опитвам. Уверявам Ви, че ние с Женевиер не сме се разбирали да се виждаме.

И внезапно допълни ужасена:

— Вие сте разтревожен? Да не се е случило нещо с Женевиер?

— Не, нищо.

Той си беше тръгнал вече. Беше му хрумнала една мисъл. Ами ако барон Алтенхайм не е във вила „Глисин“? Ако са променили часът на срещата?

— Трябва да го видя на всяка цена — си каза той.

И се затича безразличен към всичко останало. Но преди да стигне до портиерската будка, си възвърна хладнокръвието — беше забелязал заместник началника на Сигурността, който говореше в градината с братя Дудвил. Ако не беше загубил обичайната си прозорливост, щеше да забележи как леко потръпна г-н Вебер при неговото приближаване, но нищо не видя.

— Господин Вебер, нали? — попита той.

— Да... С кого имам честта?

— Принц Сернин.

— А, много добре, господин префектът на полицията ме предупреди за голямата услуга, която ни правите, господине.

— Тази услуга ще бъде пълна едва когато Ви предам бандитите.

— Това ще стане скоро. Мисля, че един от тях току-що влезе... един доста едър мъж с монокул.

— Действително, това е барон Алтенхайм. Тук ли са Вашите хора, господин Вебер?

— Да, скрити са на пътя, на 200 метра оттук.

— Добре, господин Вебер, струва ми се, че можете да ги съберете и да ги доведете при тази будка. Оттук ще отидем до вилата. Аз ще позвъня. Тъй като барон Алтенхайм ме познава, предполагам, че ще ми отвори и аз ще вляза... с Вас.

— Планът е отличен — каза г-н Вебер. — Връщам се веднага.

Той излезе от градината и тръгна към пътя в обратна посока на „Глисин“.

Сернин бързо сграбчи единия брат Дудвил за ръката.

— Тичай след него, Жак... Задръж го... докато вляза в „Глисин“... А после забави нападението... възможно най-дълго... измисли претекст... Трябват ми десет минути... Да обградят вилата... но да не влизат в нея. А ти, Жан, иди пред павилион „Ортанс“, при подземния изход. Ако баронът поиска да излезе оттам, счупи му главата.

Дудвил се отдалечиха. Принцът се измъкна навън и се затича към високата градинска врата, обкована с желязо на входа за „Глисин“.

Дали да позвъни? Около него нямаше никой. Той се хвърли с един скок към вратичката и като стъпи на дръжката на бравата и се хвана за пръчките, сви колене, повдигна се и с риск да падне върху остриите върхове на пръчките се прехвърли през вратата и скочи.

Дворът беше павиран, той го прекоси бързо и се изкачи по стълбите на един перистил с колони. Всички прозорци от тази страна бяха със затворени капаци.

Докато мислеше как да влезе в къщата, вратата се откряна със скърцане като вратата на вила „Дюпон“ и Алтенхайм се появи.

— Принце, така ли прониквате в частни владения? Ще бъда принуден да прибегна до жандармите, скъпи мой.

Сернин го хвана за гърлото и го събори на пейката:

— Женевиев... Къде е Женевиев? Ако не ми кажеш какво си направил с нея, нещастнико...

— Моля те да забележиш — заекна баронът, — че ми пресекваш гласа.

Сернин го пусна.

— Към фактите и бързо! Отговаряй... Къде е Женевиев?

— Има още нещо — възрази баронът, — и то по-спешно, още повече когато се касае за хубавци като нас — да са си у дома...

Той грижливо затвори вратата и я барикадира с резето. После отведе Сернин в близката гостна без пердета и му каза:

— Сега съм на твое разположение. С какво мога да ти услужа, принце?

— Къде е Женевиев?

— Тя се чувства удобно.
— Значи признаваш!
— По дяволите! Ще ти кажа дори, че твоето неблагоприятие в това отношение ме изненада. Как не си взел мерки? Беше неизбежно...
— Достатъчно. Къде е тя?
— Не си учтив.
— Къде е тя?
— Между четири стени, свободна...
— Свободна ли?
— Да, свободна да се движи от една стена до друга.
— Сигурно във вила „Дюпон“? В затвора, който си измислил за Щайнвег?

— Охо, ти знаеш... Не, тя не е там.
— Но къде е тогава? Говори, иначе...
— Хайде, принце, мислиш ли, че съм толкова глупав, че да ти кажа тайната, чрез която те държа? Ти обичаш малката...
— Млъкни — извика Сернин вън от себе си. — Забранявам ти.
— Е, какво? Нима е безчестие? Аз също я обичам и доста рискувах...

Той не завърши, изплашен от ужасния сдържан, мълчалив гняв на Сернин, който разстройваше лицето му.

Те се гледаха дълго, всеки от тях търсеше слабото място на противника. Накрая Сернин пристъпи и с ясен глас, който повече заплашва, отколкото предлага договор, каза:

— Чуй ме. Спомняш ли си, че ми направи предложение за сдружаване? Случаят Кеселбах да бъде за двама ни... да вървим заедно... да разделим печалбата... Аз отказах... Днес приемам...

— Много късно.

— Чакай. Приемам още едно нещо — отказвам се от случая... повече в нищо няма да се бъркам... ти ще имаш всичко. Ако се наложи, ще ти помогна.

— При какви условия?

— Кажи ми къде се намира Женевиер. Другият вдигна рамене.

— Говориш глупости, Люпен. Жал ми е... на твоята възраст.

Настъпи нова ужасна пауза между двамата врагове. Баронът каза:

— Все пак голяма наслада е да те видя да подсмърчаш така и да просиш милостиня. Я ми кажи, струва ми се, че простият войник удря

плесница на своя генерал.

— Глупак — прошепна Сернин.

— Принце, ще ти изпратя моите секунданти тази вечер... ако още си на този свят.

— Глупак — повтори Сернин с безкрайно презрение.

— Значи предпочиташ да свършим веднага? Както желаш, принце, настъпи последният ти час. Можеш да препоръчаш душата си на бога. Смей ли се? Грешаш. Имам огромно предимство пред теб — аз убивам... при нужда...

— Глупак! — каза още веднъж Сернин.

Той извади часовника.

— Часът е два, бароне. Имаш само няколко минути. В два и пет, най-късно в два и десет г-н Вебер и половин дузина яки мъже без скрупули ще издънят входа на твоето убежище и ще ти сложат ръцете на врата... Не се смей, изходът, на който разчиташ, е открит, аз го знам, той се охранява. Ти си пипнат. Чака те ешафод, приятелю.

Алтенхайм беше смъртно бледен. Той прошепна:

— Ти ли направи това?... Ти си имал безочието?

— Къщата е оградена. Нападението е неизбежно. Говори и ще те спася.

— Как?

— Мои хора пазят изхода от сградата. Ще ти дам бележка до тях и си спасен.

Алтенхайм размисли няколко секунди, поколеба се, но изведнъж реши и заяви:

— Шегуваш се. Не може да си толкова наивен, за да влезеш сам в устата на вълка.

— Забравяш Женевиер. Мислиш ли, че ако не беше тя, щях да съм тук? Говори!

— Няма.

— Така да бъде. Ще почакаме — каза Сернин, — искаш ли цигара?

— С удоволствие.

— Чува ли? — каза Сернин след, няколко секунди.

— Да... да... — каза Алтенхайм, като стана.

По решетката се чува удари. Сернин промълви:

— Дори няма обичайните подканя... никакво предизвестие...
Все още ли упорстваш?

— Повече от всякога.

— Знаеш, че при инструментите, които използват, няма да продължи дълго.

— Те ще влязат в стаята.

Външната порта поддаде. Чу се как скърцат пантите ѝ.

— Приемаш да се оставиш да те пипнат — поде Сернин, — но да си протегнеш сам ръцете към белезниците е много глупаво. Хайде, не се инаги. Говори и бягай.

— А ти?

— Аз оставам. От какво да се боя?

— Погледни.

Баронът му посочи една цепнатина през капака на прозореца. Сернин долепи око и отстъпи ужасен.

— Ах, бандит, ти също си ме издал. Вебер води десет, петдесет, сто, двеста души.

Баронът се смееше открито:

— А са толкова, защото очевидно става въпрос за Люпен. За мен стигаха и половин дузина.

— Ти си ме предал на полицията?

— Да.

— Какво доказателство си дал?

— Твоето име... Пол Сернин, т.е. Арсен Люпен.

— Сам ли го откри... Това, за което никой не беше помислил? Хайде де, някой друг го е направил, признай си.

Той гледаше през пролуката. Агентите се тълпяха около вилата. Ударите отекваха вече по вратата.

Все пак трябваше да се помисли или за отстъпление, или за изпълнение на плана, който беше замислил. Но ако се отдалечеше дори за миг, щеше да остави Алтенхайм, а откъде да знае дали баронът няма на разположение друг изход, за да избяга? Тази мисъл смути Сернин. Баронът да остане свободен! Баронът да се върне при Женевиер, да я измъчва и да я подчини на омразната си любов!

Плановите му се объркаха и той беше принуден незабавно да импровизира нов план, подчинявайки всичко на опасността, която заплашваше Женевиер. Сернин преживя тежки мигове на колебание. С

очи, впити в барона, той се опита да изтръгне тайната му и да заминe, като вече не се опитваше да го убеждава, понеже думите бяха излишни. Размисляше и се питаше, какво ли мисли баронът, какви бяха неговите оръжия, неговите надежди за спасение. Вратата на вестибюла, макар и здраво залостена, започваше да се разклаща. Двамата мъже стояха, без да мърдат пред вратата. Шумът на гласовете и смисълът на думите достигаха до тях.

— Ти изглеждаш много сигурен в себе си — каза Сернин.

— По дяволите! — възкликна другият, като го събори на земята с марка и побягна.

Сернин веднага стана, мина през вратичката под голямата стълба, през която беше изчезнал Алтенхайм, и се спусна надолу по каменните стълби, слезе в подземие...

Влезе в коридор, после в широка ниска, почти тъмна стая. Баронът беше коленичил и повдигаше капака на една дупка.

— Идиот — възкликна Сернин, като се нахвърли върху него, нали знаеш добре, че моите хора са на другия край на тунела, а те имат заповед да те убият като куче... Освен ако... нямаш друг изход, свързан с този... А, ето, но дяволите! Отгатнах, а ти си въобразяваш...

Борбата беше ожесточена. Алтенхайм беше истински колос, надарен с изключителна мускулатура. Той хвана през кръста своя противник, парализира ръцете му и се опитваше да го удуши.

— Разбира се... разбира се... — казваше той с мъка-разбира се. Добре си го измислил... След като не мога да използвам ръцете си, за да ти счупя нещо, ти ще имаш предимство... Но само... ще можеш ли?

Принцът потръпна. Дупката се беше затворила, а капакът върху който бяха, сякаш мърдаше под тях. Усещаше какви усилия се правят, за да го повдигнат, а и баронът, изглежда, също го усети, защото отчаяно се мъчеше да премести полето на борбата, за да се отвори дупката.

„Това е другият! — помисли си Сернин с безумен страх от загадъчното същество... Това е другият... ако мине, загубен съм.“

С недоловими движения Алтенхайм беше успял да се премести и се мъчеше да повлече противника си. Но той се беше вкопчил с крака в краката на барона и в същото време малко по малко успя да освободи едната си ръка.

Над тях се чуваха тежки удари.

„Имам пет минути — помисли Сернин. — След минута трябва този здравеняк...”

И изведнъж каза:

— Внимавай, малкия. Дръж се здраво.

Той притисна коленете си едно до друго като пружина. Баронът изрева, единият му крак беше изкълчен.

Тогава Сернин използва страданието на своя противник и направи усилия да освободи дясната си ръка и да го хване за гърлото.

— Отлично! Така е много по-удобно... Не, няма смисъл да си търсиш ножа... Защото ще те удуша като пиле. Както виждаш, аз съм във форма... Не стискам много... само толкова, колкото да загубиш желание да мърдаш.

Докато говореше, той извади от джоба си тънка връвчица и му завърза китките изключително ловко само с дясната ръка. Останал без дъх, баронът не оказваше никаква съпротива. С няколко премерени движения Сернин го завърза здраво.

— Колко си послушен! На добър час! Вече не те познавам. Слушай, за да не решиш да се измъкнеш, ето ти едно кълбо жица, което ще довърши малката ми работа... Първо китките... Глезените, ... сега... готово... боже. Колко си мил.

Баронът постепенно се беше съвзел. Той заекна:

— Ако ме предадеш, Женевиер ще умре.

— Така ли!... А как?... Обясни ми...

— Тя е затворена. Никой не знае за нейното скривалище. Ако ме премахнеш, тя ще умре от глад... като Щайнвег.

Сернин потръпна и поде:

— Да, но ти ще проговориш.

— Никога.

— Да, ще проговориш. Не сега, много е късно, но тази нощ.

Той се наведе над него и съвсем тихо му каза на ухото:

— Слушай, Алтенхайм, и разбери добре. След малко ще те хванат. Тази вечер ти ще спиш в затвора. Това е фатално, непоправимо. Аз самият нищо не мога да променя. Утре ще те доведат в „Санте“, а по-късно, знаеш ли къде?... Ами давам ти още един шанс за спасение. Тази нощ, чуваш ли, тази нощ аз ще проникна в твоята килия в затвора и ти ще ми кажеш къде е Женевиер. Два часа по-късно, ако не си

излъгал, ще бъдеш свободен. Ако ли не... значи не държиш много на главата си.

Другият не отговори. Сернин стана и се вслуша. Тежките удари отгоре продължаваха. Входната врата поддаваше. Стъпките отекнаха по плочите във вестибюла и пода на гостната. Г-н Вебер и хората му търсеха.

— Сбогом, бароне, помисли до тази вечер. Килията е добър съветник. Той бутна своя пленник така, че да отвори дупката и повдигна капака. Както и очакваше, долу нямаше вече никой.

Той слезе, като се стараеше да остави дупката отворена след себе си, сякаш беше възнамерявал да се върне.

Имаше двадесет стъпала, после започна коридорът, който г-н Льонорман и Гурел бяха изминали в обратна посока.

Той тръгна по него и извика. Стори му се, че отгатва нечие присъствие.

Запали джобното си фенерче. Коридорът беше празен. Тогава зареди револвера си и каза високо:

— Толкова по-зле за теб... Ще стрелям.

Никакъв отговор. Никакъв шум.

„Сигурно е илюзия, помисли си той. Това същество ми се привижда. Хайде, ако искам да успея и да стигна до вратата, трябва да побързам... Дупката, в която сложих пакета с дрехите, не е далече. Ще взема пакета... и номерът е изигран... И то какъв номер. Един от най-добрите трикове на Люпен!“

Той намери вратата отворена и изведнъж спря. Отдясно имаше дупка. Г-н Льонорман беше я изкопал, за да избяга от покачващата се вода.

Той се наведе и насочи светлината в отвора.

— О! — възкликна той, като потрепери. — Не е възможно... Нима Дудвил е бутнал пакета по-далече.

Напразно търсеше и изследваше тъмнината. Пакетът липсваше и той не се съмняваше, че загадъчното същество го е откраднало.

„Жалко, работата беше така добре подготвена! Приключението вземаше нормалния си ход и аз щях по-сигурно да стигна до целта. Сега трябва да вървя по-бързо. Дудвил е в сградата... Оттеглянето му е осигурено... Стига толкова шеги... трябва да побързам и да поставя

нещата на крака, ако може... А после ще се заемем с него... Ах, да се пази от ноктите ми, този тип.“

Нов смаян възглас се изтръгна от устата му. Беше стигнал вече другата врата, но тя беше затворена. Нахвърли се върху нея. Но за какво? Какво можеше да направи?

— Този път съм загубен — прошепна той.

И седна обзет от умора. Усещаше своята слабост пред загадъчното същество. Алтенхайм вече не се бореше. Но другият, героят на мрака и мълчанието, другият властваше над него, разбъркваше всичките му комбинации и го изтощаваше с подлите си и адски атаки.

Беше победен.

Вебер щеше да го намери там, като притиснато до стената животно на дъното на своята пещера.

II

— А, не, не! — каза той, като се изправи бързо. — Ако бях само аз, може би... но съществува Женевиев. Аз трябва да я спася тази нощ... В края на краищата нищо не е загубено... Ако другият се е измъкнал току-що, това значи, че има втори изход наоколо. Хайде, хайде. Вебер и неговата банда не са ме пипнали още.

Започна да изследва тунела и с фенер в ръка изучаваше тухлите, от които бяха оформени стените му, когато някакъв вик стигна до него — ужасен отвратителен вик, който го накара да потръпне от безпокойство. Долиташе откъм дупката. И той си спомни внезапно, че я беше оставил отворена, защото имаше намерение да се върне във вила „Глисин“. Побърза да се върне, мина през първата врата. Беше загасил фенера си, докато вървеше. Изведнъж почувства нещо, по-скоро някой се отърка в краката му, някой, който пълзеше покрай стената. Стори му се, че това създание изчезваше, загубваше се, без да знае къде. В този миг той се спъна в едно стъпало.

— „Там е изходът, помисли си той, вторият изход, през който се минава.“

А горе викът отекна отново, по-слабо, последван от стонове, от хъркане... Той се качи по стълбата тичешком, излезе в ниската стая и се спусна към барона. Алтенхайм агонизираше, гърлото му беше окървавено. Връзките му бяха прерязани, но жицата, която връзваше китките и глезените му, беше непокътната. След като не беше успял да го освободи, съучастникът му го беше заклал.

Сернин гледаше ужасната гледка. Обливаше го ледена пот. Той си мислеше за затворената Женевиев, останала без помощ, тъй като само баронът знаеше къде е скрита.

Чу ясно, че агентите отварят малката скрита врата към вестибюла. Чу ги ясно да слизат по служебното стълбище. От тях го отделяше само една врата — вратата на ниската стая, където се намираше. Той сложи резето в момента, когато нападателите хванаха дръжката. Дупката до него беше отворена... Това беше възможното спасение, тъй като имаше втори изход.

„Не, каза си той, първо Женевиев. После, ако имам време, ще мисля за себе си...“

Коленичи, опипа с ръка гърдите на барона. Сърцето му биеше още. Той се наведе още по-близо:

— Чуваш ме, нали?

Клепачите мръднаха слабо.

В умирация имаше искрица живот. Можеше ли да се изтръгне нещо от този полужив човек?

Вратата, неговата последна защита, беше нападната от агентите. Сернин прошепна:

— Ще те спася... имам безпогрешни лекарства... Само една дума... Къде е Женевиев?

Може да се каже, че тази обнадеждаваща дума даде сила на Алтенхайм и той се опита да проговори.

— Отговори — настояваше Сернин — отговори и ще те спася. Днес ще ти дам живот... утре свобода... Отговори.

Вратата трепереше под ударите.

Баронът изричаше неразбираеми срички. Наведен над него, разтревожен, напрегнал цялата си енергия и воля, Сернин се задъхваше от тревога. Той дори не мислеше за агентите, за залавянето си, за затвора,... а за Женевиев, за Женевиев, която умираше от глад и която само една дума на този клетник можеше да я спаси!

— Отговори!... Трябва...

Той заповядваше, молеше. Алтенхайм заекна като хипнотизиран, победен от неукротимата му воля.

— Ри...Риволи...

— Улица „Риволи“, нали? Ти си я затворил в къща на тази улица... Кой номер?

Силна врява... триумфиращи викове... вратата беше паднала.

— Дръжте го — извика г-н Вебер, — дръжте го!... Хванете и двамата.

— Номер... отговори... Ако я обичаш, отговори... Защо да мълчиш сега?

— Двадесет... двадесет и седем — прошепна баронът. Нечии ръце докоснаха Сернин. Срещу него бяха насочени десет револвера. Той се изправи пред агентите, които отстъпиха инстинктивно от страх.

— Ако мръднеш, Люпен — извика г-н Вебер с насочено оръжие, — ще те убия.

— Не стреляй — каза Сернин сериозно. — Излишно е, аз се предавам.

— Шегички! Това е още един от твоите номера...

— Не! — поде Сернин. — Битката е загубена. Ти нямаш право да стреляш. Аз не се съпротивлявам.

Той извади два револвера и ги хвърли на пода.

— Шегички! — поде г-н Вебер неумолимо. — Право в сърцето, момчета! При най-малкото движение — огън! При най-малката дума — огън!

Там имаше десет мъже. Той постави още. Насочи 15 ръце към мишената. И бесен, треперещ от радост и страх, процеди през зъби:

— В сърцето! В главата! Без милост! Ако мръдне, ако проговори... от упор, огън!

С ръце в джобовете, равнодушен, Сернин се усмихваше. Смъртта го дебнеше. На два пръста от слепоочията му. Пръстите се свиха върху спусъците.

— Ах! — засмя се г-н Вебер. — Удоволствие е да се види подобно нещо... И аз си представям, че този път, че ние се намесихме в твоите хиляда и един мръсни начина, господин Люпен...

Той накара да отворят капака на един голям отдушник, откъдето бързо проникна дневна светлина, и се обърна към Алтенхайм. Но за негово голямо смущение баронът, когото мислеше за мъртъв, отвори очи, мътни ужасяващи очи, вече превзети от отвъдното. Той погледна г-н Вебер... После като че потърси някого и като забеляза Сернин, се сгърчи от гняв. Можеше да се каже, че се събуждаше от своето вцепенение и че внезапно съживената омраза му върна част от силите.

Той се опря на двата си юмрука и се опита да проговори.

— Познавате го нали? — каза г-н Вебер.

— Да.

— Това е Люпен, нали?

— Да... Люпен...

Сернин слушаше все така усмихнат.

— Боже, как се забавлявам — каза той.

— Имате ли друго нещо да казвате? — попита г-н Вебер, който виждаше устните на барона да се движат отчаяно.

— Да.

— Може би за г-н Лъонорман?

— Да.

— Затворили ли сте го? Къде? Отговорете...

С тялото си и с напрежение в погледа той посочи шкафа в ъгъла на стаята.

— Там... там — каза той.

— Аха,... — засмя се Люпен.

Г-н Вебер отвори. На една от дъските имаше пакет, увит в черен плат. Той го разтвори и намери шапка, малка кутия, дрехи... Вебер потръпна. Беше познал жълтозеления редингот на г-н Лъонорман.

— Ах, нещастници! — провикна се той. — Убили са го.

— Не — каза Алтенхайм, кимвайки.

— Тогава?

— Това е той... той...

— Как той? Люпен ли е убил шефа?

— Не.

С диво упорство Алтенхайм се вкопчваше в живота, жаден да говори, да обвинява... Тайната, която той искаше да разкрие беше на върха на устните му, той не можеше вече да я изрече с думи.

— Хайде — настоя заместник-началникът — г-н Лъонорман е мъртъв, нали?

— Не.

— Жив ли е?

— Не.

— Не разбирам... А тези дрехи? Този редингот?

Алтенхайм се обърна към Сернин. Една мисъл осени г-н Вебер.

— Ах! Разбирам, Люпен е откраднал дрехите на г-н Лъонорман и е мислил да си послужи с тях.

— Да... да...

— Не е лошо — възкликна заместник-началникът. — Това е тъкмо негов номер. В тази стая щяхме да намерим Люпен, преоблечен като г-н Лъонорман, завързан може би. Това щеше да бъде спасение за него. Само че не е имал време. Нали така?

— Да... да...

Но по погледа на умиращия г-н Вебер почувства, че има още нещо и че това съвсем не беше цялата тайна. А каква беше страшната и

неразгадаема загадка, която умиращият искаше да разкрие, преди да издъхне. Той запита:

— А къде е г-н Лъонорман? — Там...

— Как там?

— Да.

— Но в тази стая сме само ние!

— Има... има...

— Има... Сернин...

— Сернин! Брей! Какво?

— Сернин... Лъонорман...

Г-н Вебер подскочи. Внезапно просветление му дойде.

— Не, не, това е невъзможно! — шепнеше той. — Това е лудост!

Той се вгледа в своя пленник. Сернин, изглежда, се забавляваше много и присъстваше на сцената като аматьор, на който му е весело и много иска да научи развръзката.

Изтощен, Алтенхайм беше паднал по цялата си дължина. Дали щеше да умре, преди да издаде ключа към загадката, която поставяха неясните му думи? Г-н Вебер беше потресен от абсурдната и невероятна хипотеза, която не искаше да приеме. Той пак се наведе над барона.

— Обяснете се... Какво има? Каква е тази загадка...

Баронът сякаш не чуваше, погледът му беше неподвижен и втренчен. Г-н Вебер произнесе ясно, така че всяка сричка да проникне до дъното на погълнатата от мрака душа:

— Слушай... Аз разбрах добре, нали? Люпен е г-н Лъонорман?

Г-н Вебер направи усилие над себе си, за да продължи, защото това изречение му се струваше чудовищно. Обаче нежните очи на барона го гледаха с тревога. Той довърши разтреперан от вълнение, сякаш беше произнесъл богохулство:

— Така е, нали? Сигурен ли си? Двамата са един и същ човек?

Очите не мърдаха. Струйка кръв се стичаше в ъгълчето на устата... Две или три изхълцвания... последна конвулсия. И край. В ниската стая, препълнена с хора, настъпи дълго мълчание. Почти всички агенти, които гледаха Сернин, се бяха обърнали стреснати, без да разбират или отказвайки да разберат, те още чуваха ужасното обвинение, което бандитът успя да направи.

Г-н Вебер взе намерената в пакета кутия и я отвори. В нея имаше сива перука, очила със сребърна рамка, кафяв шал, а в двойното дъно, шишенце с грим и преградка с дребни кичури сива коса — с една дума, всичко необходимо, за да се постигне образът на г-н Лъонорман.

Той се приближи до Сернин, заразглежда го мълчаливо известно време, като възстановяваше замислено всички фази на приключението, той прошепна:

— Значи е истина.

Сернин, който продължаваше да стои спокойно, усмихнат възрази:

— Предположението не е лишено нито от елегантност, нито от дързост. Но преди всичко кажи на твоите хора да си приберат играчките и да ме оставят на мира.

— Добре — прие г-н Вебер, като направи знак на своите хора. — А сега отговори.

— На какво?

— Ти ли си г-н Лъонорман?

— Да.

Чуха се възгласи. Жан Дудвил, който беше тук, докато неговият брат наблюдаваше тайния изход, Жан Дудвил, самият съучастник на Сернин, го гледаше ужасено. Г-н Вебер се задъхваше, но не знаеше какво да прави.

— Поразява те, нали? — каза Сернин. — Признавам, че е доста забавно... Господи, колко пъти си ме карал да се смея, когато работехме заедно ти и аз, началникът и заместник-началникът... най-смешното е, че мислеше за умрял храбрия г-н Лъонорман... мъртъв като нещастния Гурел. Но не, приятелю, човечецът продължаваше да живее...

Той посочи трупа на Алтенхайм.

— Виж, ето този бандит ме хвърли във водата, в чувал с паве на кръста. Само че беше забравил да ми вземе ножа... А с един нож чувалите се разрязват, въжетата се прерязват. Ето това е, нещастни Алтенхайм! Ако беше помислил за това, нямаше да бъдеш там, където си... Но стига приказки... Мир на праха ти!

Г-н Вебер слушаше и не знаеше какво да мисли. Накрая направи отчаян жест, сякаш се отказваше да си изгради разумно мнение.

— Сложете му белезници! — каза той, внезапно разтревожен.

— Това ли е всичко, което измисли? — попита Сернин... — Не ти липсва въображение... Добре, ако това те забавлява...

И като видя Дудвил в първата редица на своите нападатели, той му протегна ръцете си:

— Хайде, приятелю, на теб се пада честта и няма опасност да ти коства усилия. Аз играя открита игра... защото няма възможност да постъпя иначе...

Той говореше с тон, който подсказа на Дудвил, че за момент борбата е свършила и че трябва да се подчини. Дудвил му сложи белезниците. Без да помръдне устни, без да раздвижи лице, Сернин прошепна: улица „Риволи“ номер 27, Женевиер.

Г-н Вебер не можа да сдържи задоволството си при вида на това зрелище.

— На път! — каза той. — В Сигурността!

— Точно така, в Сигурността! — възкликна Сернин. — Г-н Льонорман ще тикне в затвора Арсен Люпен, който пък ще тикне в затвора принц Сернин.

— Много си остроумен, Люпен.

— Истина е, Вебер, ние не можем да се разберем.

Докато пътуваха с автомобила, той не произнесе нито дума. Минаха през Сигурността, но не се забавиха, защото г-н Вебер си спомни за бягствата, организирани от Люпен. Той го отведе веднага в антропометрията и после в предварителния затвор, откъдето беше прехвърлен в затвора на здравната служба. Предупреден по телефона, директорът чакаше. Формалностите по записването в затворническата книга и минаването през стаята за пребъркване бяха кратки.

В седем часа вечерта принц Пол Сернин прекрачи прага на килия 14 във второ отделение.

— Апартаментът си го бива, бива си го... — заяви той. — Електрическо осветление, парно отопление, тоалетна... С две думи — съвременен комфорт... Отлично... съгласни сме... Господин Директоре, с най-голямо удоволствие заемам този апартамент.

Той легна облечен на леглото.

— Ах, господин директоре, имам малка молба към Вас.

— Кажете.

— Нека не ми носят каквото и да е до утре сутринта преди десет часа... умирам за сън.

Той се обърна към стената и пет минути по-късно вече спеше дълбоко.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.